

ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำ
พฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

นางสาวศิริรินทร์นา ทศนียรัตน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์
คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE EFFECT OF CHILD SEXUAL ABUSE PREVENTION PROGRAM ON INTENTION TO
CONDUCT PREVENTIVE BEHAVIORS OF PRIMARY SCHOOL GIRLS

Miss Sirinna Tassaneeyarat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Nursing Science Program in Nursing Science

Faculty of Nursing

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความ
ตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียน
หญิงชั้นประถมศึกษา

โดย

นางสาวสิรินทร์ณา ทศนียรัตน์

สาขาวิชา

พยาบาลศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประนอม รอดคำดี

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ร้อยตำรวจเอกหญิง ดร.ยุพิน อังสุโรจน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ชัยวัฒน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประนอม รอดคำดี)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ ศลโกสุม)

ศรินทร์ณา ทศนียรัตน์ :ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา(THE EFFECT OF CHILD SEXUAL ABUSE PREVENTION PROGRAM ON INTENTION TO CONDUCT PREVENTIVE BEHAVIORS OF PRIMARY SCHOOL GIRLS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร.ประนอม รอดคำดี, 173 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)เปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ 2)เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่างกันภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุ 9-12 ปี ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา ปีการศึกษา 2/2554 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลอง 30 คน โดยการจับฉลากรายชื่อแบบไม่แทนที่ กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 3 ครั้ง เก็บข้อมูลในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์โดยใช้แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศและแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.77 และ .80 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ Repeated Measure ANOVA ผลการวิจัยพบว่า 1)หลังสิ้นสุดการทดลองทันทีคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05 และในระยะติดตามผลคะแนนลดลงจากระยะสิ้นสุดการทดลองทันทีอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2)ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูง ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์สูงกว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาขาวิชา.....พยาบาลศาสตร์.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2554.....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5277607336 : MAJOR NURSING SCIENCE

KEYWORDS : CHILD SEXUAL ABUSE PREVENTION PROGRAM / INTENTION TO CONDUCT PREVENTIVE BEHAVIORS / PRIMARY SCHOOL GIRLS

SIRINNA TASSANEYARAT : THE EFFECT OF CHILD SEXUAL ABUSE PREVENTIVE PROGRAM ON INTENTION TO CONDUCT PREVENTIVE BEHAVIORS OF PRIMARY SCHOOL GIRLS. ADVISOR : ASST. PROF. BRANOM RODCUMDEE, Ph.D., 173 pp.

The purposes of this quasi-experimental research were 1) to compare the intention to conduct preventive behaviors of primary school girls before, immediately and 4 weeks after receiving the child sexual prevention program, and 2) to compare the intention to conduct preventive behaviors of primary school girls between the group has different self – efficacy after receiving the child sexual prevention program. Subject were primary school girls aged between 9-12 years old who studied in Prathomsuksa 4 , during 2nd semester academic year 2011. They were 30 school girls assigned into the experimental group by sampling assignment. They were received the child sexual abuse prevention program for 3 times. Data were collected on pre-experimental period, post-experimental period and follow –up period after 4 weeks by using the intention to conduct preventive child sexual abuse behaviors questionnaire and perceived self-efficacy to prevent child sexual abuse questionnaire which had the reliability of .77and .80 respectively. Data were analyzed by using mean, standard deviation, and Repeated Measure ANOVA.

The findings were as follows:1)the intention to conduct preventive behaviors at post-experimental period p after receiving the child sexual abuse prevention program was significantly improved at the .05 level and at the follow up period was not significantly decreased from the post-experimental 2) at post-experimental and follow up period, the intention to conduct preventive behaviors of the girls which high self-efficacy score was better than the lower ones at the significant level of .05

Field of Study :Nursing Science.....

Student's Signature

Academic Year :.....2011.....

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้ความกรุณาและการเอาใจใส่เป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพนอม รอดคำดี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้ความรู้ ให้ คำปรึกษา และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความรัก ความเมตตา และความเอาใจใส่ในทุกขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ ชัยวัฒน์ ประธานกรรมการ สอบวิทยานิพนธ์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนันท์ สกลโกสุม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ กรุณาให้ความรู้ ข้อคิดเห็น และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้ เสร็จโดยสมบูรณ์ ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงและ พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้เหมาะสมและมีคุณภาพ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดลำด้ายดิ่ง ผู้อำนวยการโรงเรียน พรหมพิลุลทอง และผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดกิ่งแก้วที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น อย่างดี ขอขอบคุณนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เข้าร่วมการวิจัย ตลอดจนให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดีในการวิจัย ขอขอบคุณครูทุกท่านที่คอยช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล และขอขอบคุณเพื่อน ร่วมงานที่ห่อผู้ป่วยบำบัดวิกฤตทารกแรกเกิดทุกคน ที่เป็นกำลังใจ คอยช่วยเหลือและสนับสนุนใน เรื่องของเวลาในการทำงานเป็นอย่างดี รวมไปถึงกำลังใจจากทุกๆ ท่านที่มีอาใจเอ่ยนามทั้งหมดได้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดามารดาและครอบครัวที่คอยเป็นกำลังใจ ในยามที่ท้อแท้ เหน็ดเหนื่อย คอยช่วยเหลือ สนับสนุน อบรมและสั่งสอนให้ผู้วิจัยกล้าคิด กล้า แสดงออกในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สอนให้มีความเพียรพยายามและสามารถเผชิญกับอุปสรรค ต่างๆ ได้ เป็นอย่างดี ความดีและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญแผนภูมิ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	5
คำถามการวิจัย.....	6
แนวเหตุผลและสมมติฐาน.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
พัฒนาการของเด็กวัยเรียน.....	11
การล้วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก.....	13
ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ..	19
แบบจำลองการผสมผสานแนวคิดในการทำนายพฤติกรรมสุขภาพ (The Integrative Model of behavioral prediction: IM).....	26
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา(Social Cognitive Learning Theory)...	28
การจัดการเรียนการสอนการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน	37
บทบาทพยาบาลในการสอนเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ.....	39
โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ.....	43
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45

บทที่	หน้า
3	50
วิธีการดำเนินการวิจัย	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	51
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	51
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย.....	68
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง.....	72
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
4	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
5	81
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
สรุปผลการวิจัย.....	83
อภิปรายผลการวิจัย.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	86
รายการอ้างอิง.....	93
ภาคผนวก.....	101
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	102
ภาคผนวก ข จดหมายเชิญเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ จดหมายขอความร่วมมือในการ ทดลองใช้เครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย.....	104
ภาคผนวก ค เอกสารการพิจารณาจริยธรรมและการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง...	108
ภาคผนวก ง ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	120
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	173

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
2	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลองในแต่ละช่วงเวลาที่ยึด.....	76
3	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลอง ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์.....	77
4	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับต่างๆ ในระยะก่อนการทดลอง หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์.....	78
5	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศระหว่าง กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่างกัน หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์.....	78
6	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับสูง หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล.....	79

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	การผสมผสานแนวคิดในการทำนายพฤติกรรม.....	27
2	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในบุคคล ปัจจัยสิ่งแวดล้อม และพฤติกรรม ในการกำหนดซึ่งกันและกัน.....	28
3	ความสัมพันธ์แบบมีเงื่อนไข และความต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถ ของตนเอง และความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น.....	29
4	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	49
5	ขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัย.....	74

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า การที่เด็กจะเจริญเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพของสังคมนั้นจำเป็นต้องได้รับการปกป้องดูแลให้มีสุขภาพที่ดี สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นเป้าหมายของการดูแลเด็กให้มีสุขภาพดี นับเป็นบทบาทที่สำคัญที่พยาบาลเด็กจะต้องกระทำในการดูแลสุขภาพเด็ก โดยเฉพาะเด็กวัยเรียนที่มีขีดจำกัดในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศถูกล่อลวงหรือบังคับข่มขู่ได้ง่าย ส่งผลให้เด็กถูกกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ และถูกทารุณกรรม มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลกระทบต่อภาวะสุขภาพของเด็กโดยรวมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว(เบญจพร ปัญญา, 2553)

จากข้อมูลสถิติของโรงพยาบาลตำรวจพบว่าปี พ.ศ. 2551 เด็กและสตรีที่แจ้งว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศอายุ 0-14 ปี จำนวน 465 ราย เป็นเด็กหญิง 450 ราย คิดเป็นร้อยละ 96.8 จำแนกตามอายุมากที่สุดอยู่ในช่วง 10-14 ปี คิดเป็นร้อยละ 88 และข้อมูลของศูนย์พึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุขในปีพ.ศ.2552 พบว่าเด็กหญิงมารับบริการมากถึง 12,310 คน และประมาณ 2 ใน 3 ของทั้งหมดถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยพบว่าร้อยละ 27.1 เป็นเด็กอายุ 10-14 ปี และนอกจากนี้ยังพบว่าร้อยละ 0.2-0.6 ของการคลอดในวัยรุ่นเกิดจากการข่มขืนกระทำชำเรา (เบญจพร ปัญญา, 2553) จากสถิติจะเห็นว่า เด็กที่ถูกกระทำล่วงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่นั้น อยู่ในช่วงของวัยเรียนตอนปลาย ซึ่งเด็กวัยนี้มีความพร้อมที่จะพัฒนาในด้านต่างๆ เรียนรู้ที่จะไว้วางใจสิ่งแวดล้อมและบุคคลใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ที่ทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย (Berk, 1989) พบรายงานการศึกษาเป็นจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่กระทำล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กนั้น ร้อยละ 90 มักเป็นคนใกล้ชิด หรือผู้ที่เด็กไว้วางใจเช่น พ่อ พี่ชาย ลุง ปู่ ตา ครู หรือเพื่อนบ้าน เป็นต้น (โยเซฟ ซื่อเพียรธรรม, 2540; ชลธิชา อิงคินิงเคชา, 2546; Child Sex Abuse Prevention and Protection Center, 2008) เนื่องจากบุคคลที่กระทำล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กเป็นคนใกล้ชิดที่เด็กไว้วางใจ และความเป็นเด็กที่ถูกล่อลวงหรือชักจูงได้ง่าย จึงทำให้เด็กขาดความระมัดระวังในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (Child Sex Abuse Prevention and Protection Center, 2008) เด็กไม่กล้าที่จะปฏิเสธการกระทำล่วงละเมิดทางเพศจากผู้ใหญ่ในบ้าน (Finklehor, 1995) หรือบอกกล่าวกับผู้อื่น

เนื่องจากถูกข่มขู่ ในขณะที่มารดาของเด็กก็ยินยอมให้มีการกระทำล่วงละเมิดทางเพศแก่เด็ก เพราะเนื่องจากเกรงกลัวสามีเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว(รัต โนนทัย พลับรู้งการ, 2545) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gilgun and Conner(1989) และของ Budin and Jhonson(1989) ที่รายงานว่า ผู้กระทำจะเลือกเหยื่อที่มีลักษณะอ่อนแอ มีปัญหาและถูกละเลย ว่าแห้ว ไม่มีความมั่นใจ ซึ่งพวกเขาคิดว่าเด็กลักษณะนี้จะรักษาความลับของการมีความสัมพันธ์กับเขาได้

ปัญหาและผลกระทบต่อเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นปัญหาที่สำคัญ การป้องกันมิให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศเป็นวิธีที่ควรที่กระทำอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ในปัจจุบันเด็กมีพฤติกรรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับที่ต่ำในหลายๆด้านดังนี้ 1)ด้านของการแต่งกายที่ไม่เปิดเผยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เป็นส่วนตัว พบว่าเด็กวัยเรียนขาดความรู้เรื่องสิทธิในร่างกายของตนเอง(body ownership) โดยที่เด็กไม่เข้าใจว่าอวัยวะใดในร่างกายของตนเองที่ควรปกปิด และไม่ควรถูกคนอื่นที่มีใจตนเองมาสัมผัสร่างกายของตน (Tuty, 1992) 2)ด้านความสามารถในการแยกแยะการสัมผัสที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม เพราะเด็กไม่ทราบถึงพฤติกรรมที่ถือได้ว่าเป็นการล่วงละเมิดต่อร่างกายของตนเอง(ชไมมาศ บรรรพพงษ์, 2544 ; Finklehor,1988) โดยที่การล่วงละเมิดทางเพศอาจเริ่มต้นจากการสัมผัสที่ให้ความรู้สึกดีในตอนแรก ต่อมาจะทำให้เกิดความรู้สึกไม่แน่ใจ หรือความรู้สึกที่ไม่ดี แต่เด็กยังไม่เข้าใจและแยกแยะไม่ได้(Wuttele,1987; Macintyre&Carr,1999) 3)การไม่อยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า กลอุบายของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กนั้น ในบางครั้งมักจะล่อลวงเด็กเข้าไปในที่ลับตา หรือร้องขอให้เด็กพาไปยังสถานที่ต่างๆ โดยที่บุคคลนั้นส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย ทำให้เด็กหลงเชื่อ เนื่องจากคุ้นเคยและไว้วางใจจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นผู้ถูกระทำการล่วงละเมิดทางเพศได้ง่าย(อรอนงค์ ชูชัยวัฒนา, 2539 ; Finklehor,1995) 4) ด้านการไม่ทำกิจกรรมหรือพูดคุยกับคนแปลกหน้า พบว่าเด็กมีความเสี่ยงมากที่จะถูกล่วงละเมิดทางเพศจากคนแปลกหน้า โดยคนเหล่านั้นมักจะมีกลอุบายเข้าใกล้เด็กในลักษณะของการเรียกให้เข้ามาหาเพื่อความขอช่วยเหลือ(Tuty,1994 และสงวน ธานี, 2546) โดยจากรายงานข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ พบว่า ร้อยละ 14 ของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กเป็นคนแปลกหน้า ที่เข้ามาในลักษณะร้องขอความช่วยเหลือจากเด็ก ซึ่งเด็กมักหลงเชื่อจึงตกเป็นเหยื่อของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากความเป็นเด็กที่ถูกล่อลวงและชักจูงได้ง่าย(สุขฤทัย สุขะนนท์, 2546) และนอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ถูกกระทำล่วงละเมิดทางเพศนั้นไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับคนแปลกหน้า(Macintyre&Carr,1999) 5)ด้านการปฏิเสธเมื่อถูกระทำหรือชักชวนให้แสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ ดังผลการศึกษาของชไมมาศ บรรรพพงษ์(2544) นักเรียนปฏิเสธการไปอยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสองน้อยที่สุด

เนื่องจากผู้ที่นักเรียนไปด้วยเป็นคนที่คุณเคย และนักเรียนไม่สามารถปฏิเสธการบังคับไม่ให้บอกกับผู้ใหญ่ เมื่อมีการถูกล่วงละเมิดทางเพศกับตัวนักเรียนมากถึงร้อยละ 16.9 6)ด้านการบอกกล่าวและร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองถูกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ พบว่าเด็กขาดทักษะในการระบุและร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่ตนเองไว้วางใจ(Macintyre&Carr,1999) สอดคล้องกับการรายงานของชไมมาศ บรรพพงษ์(2544) ที่กล่าวว่า นักเรียนไม่สามารถปฏิเสธการบังคับไม่ให้บอกกับผู้ใหญ่ เมื่อมีการถูกล่วงละเมิดทางเพศกับตัวนักเรียน และจากรายงานของมูลนิธิคุ้มครองเด็กพบว่า เด็กมีจุดอ่อนหลายประการที่เสียเปรียบผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น เด็กมีแนวโน้มที่จะเชื่อผู้ใหญ่ และขาดประสบการณ์ที่จะต่อต้านความต้องการ การขู่บังคับให้จำยอมและปิดปากเงียบ

จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้เด็กเป็นผู้ถูกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้น ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ทำให้เด็กซึมเศร้า เก็บกด การเรียนตกต่ำ การพัฒนาการทางบุคลิกภาพมีปัญหา ทำร้ายตนเอง รู้สึกว่าตนเองไม่มีความมั่นใจ ขาดทักษะทางสังคมเนื่องจากไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น(พงศธร วัฒนศิริสุข, 2548)บางรายอาจมีความผิดปกติทางกายที่เกิดจากจิต(ชไมมาศ บรรพพงษ์, 2544) และอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาเช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ (เบญจพร ปัญญาขง, 2553)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าเด็กวัยเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นอยู่ในระดับต่ำเนื่องจากเด็กขาดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการที่จะป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุริดา กลัดทอง(2549) ที่พบว่า ภายหลังได้รับการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเด็กวัยเรียนมีทักษะและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น และเนื่องจากพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นด้วยความรู้ตัว(Voluntary Behaviors) ดังนั้น เด็กจะต้องมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรม ซึ่ง Fishbein (2008) อธิบายว่า คือเจตนาหรือความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรม ยังมีความตั้งใจอย่างหนักแน่นที่จะทำพฤติกรรมแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมที่กำหนดตามเป้าหมายนั้นก็สูงขึ้นไป ดังนั้นการจะทำนายและเข้าใจพฤติกรรมป้องกันตนเอง (Predict and understand an individual's behavior) จึงต้องใช้วิธีการวัดจากความตั้งใจของบุคคล ซึ่งปัจจัยที่จำเป็นและสำคัญที่เป็นตัวให้เด็กวัยเรียนเกิดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศประการหนึ่งนั้น เด็กวัยเรียนจะต้องมีความเชื่อในความสามารถของตนเองที่จะทำพฤติกรรมนั้น (self-efficacy) ได้ (Fishbein, 2008)

จะเห็นได้ว่าผลกระทบจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กดังกล่าวข้างต้น เกิดจากการที่เด็กมีพฤติกรรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ไม่เหมาะสม ในขณะที่เด็กไม่สามารถค้นหาแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากพ่อแม่ เป็นเพราะในสังคมไทยการพูดการสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศถูกมองว่าเป็นการช่วยทางเพศ พ่อแม่มีความลำบากใจในการสอนเรื่องเพศให้กับลูก(สุริย์พร กฤษเจริญ และคณะ, 2551) โรงเรียนจึงเป็นแหล่งให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องแก่เด็กนักเรียน ในปัจจุบันบทบาทในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งครูมีเนื้อหาที่ต้องสอนเป็นจำนวนมาก ในเวลาที่จำกัดตามโครงสร้างของหลักสูตรการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ ทำให้การสอนเพศศึกษาไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์เท่าที่ควร ขณะที่พยาบาลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการให้ความรู้แก่เด็กในโรงเรียนในลักษณะให้ความรู้แก่วัยรุ่นในกลุ่มใหญ่ โดยเข้าไปจัดกิจกรรมในโรงเรียนปีละครั้ง(วัชรา สุขแท้, 2546) ทำให้เด็กนักเรียนยังขาดความรู้ในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทำให้เกิดผลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับต่ำ

เด็กวัยเรียนเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางสติปัญญา เรียกว่า concrete operation เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจ สิ่งที่มองเห็นได้หรือเป็นรูปธรรมมากขึ้นรวมทั้งเริ่มเข้าใจ concept ต่างๆ มีความสามารถวางแผนและสามารถจัดระเบียบพฤติกรรมตนเองได้ เด็กวัยนี้จึงเหมาะที่จะให้การส่งเสริมให้มีพฤติกรรมที่สามารถป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งพบว่า การส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นมีความสำคัญเพราะไม่เพียงจะช่วยในการเสริมสร้างศักยภาพของเด็กเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แต่ยังเป็น การป้องกันปัญหาตั้งแต่แรกเริ่มก่อนที่เด็กจะได้รับผลกระทบจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอีกด้วย (Catherine So-kum Tang & Elsie Chi-wai Yan, 2004) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าในต่างประเทศมีการสร้างโปรแกรมอบรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในหลายรูปแบบ เช่น เกมส์ วิดิทัศน์ หรือ การเรียนแบบกลุ่ม เป็นต้น (Finklehor, 1995) โดยมีการศึกษาพบว่าภายหลังการให้โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศเมื่อเวลาผ่านไปนานขึ้นเด็กวัยเรียนมีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศลดลง(Tuty,1994 ; Baron and Topping, 2009) จึงพบว่ายังคงมีพฤติกรรมป้องกันตนเองต่ำในหลายๆด้านดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ดังนั้นการให้ความรู้เพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอในการที่จะช่วยให้เด็กวัยเรียนมีพฤติกรรมที่สามารถป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

พยาบาลซึ่งถือว่าเป็นบุคลากรที่สำคัญในด้านส่งเสริมสุขภาพ (ยุวดี ภาษา และคณะ, 2549) ผู้ซึ่งมีบทบาทในการให้ความรู้ในการส่งเสริมสุขภาพเด็ก โดยมีหน้าที่ในการให้ความรู้

ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับภาวะสุขภาพ และปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับภาวะสุขภาพทั้งในด้านการป้องกันและส่งเสริมสุขภาพ (ฟาริดา อิบราฮิม, 2546) เพราะในการให้ความรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศนั้นเป็นเรื่องที่มีรายละเอียดเฉพาะเจาะจง และต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการที่จะสร้างการรับรู้แก่เด็กวัยเรียน ผู้ที่จะให้ความรู้จึงต้องมีความเข้าใจและมีความเชี่ยวชาญในด้านพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างดี ดังนั้นพยาบาลเด็กผู้ซึ่งให้การดูแลเด็กโดยเฉพาะจึงต้องแสดงบทบาทในการให้ความรู้เพื่อป้องกันปัญหาและผลกระทบต่อสุขภาพเด็กดังกล่าวข้างต้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศแก่นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการให้ความรู้ที่ถูกต้องในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากการให้ความรู้เป็นวิธีหนึ่งในการส่งเสริมสุขภาพนำไปสู่การปฏิบัติ (สมจิต หนูเจริญกุล, 2544) ซึ่งโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะช่วยส่งเสริมให้เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกิดทักษะและความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศภายหลังการทดลองทันที และยังเป็นการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศโดยการมอบหนังสือการ์ตูนให้นักเรียนนำกลับไปอ่านต่อที่บ้าน เพื่อช่วยให้เกิดความคงทนอยู่ของความตั้งใจปฏิบัติพฤติกรรมใหม่ในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ มีความต่อเนื่องในการกระทำพฤติกรรมซึ่งจะช่วยป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ กับหลังสิ้นสุดโปรแกรมทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่างกัน

คำถามการวิจัย

1.ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังสิ้นสุดการทดลอง และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์สูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่

2.ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับต่างกัน ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ ต่างกันหรือไม่

แนวเหตุผลและสมมติฐานการวิจัย

แนวทางในการสร้างเสริมให้เด็กวัยเรียนมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองการถูกล่วงละเมิดทางเพศ อันจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นใช้แนวคิดตามแบบจำลองการผสมผสานแนวคิดเชิงทำนายพฤติกรรม(The integrative model of behavioral prediction : IM) ของ Fishbein (2000) ซึ่งเป็นรูปแบบการผสมผสานทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล(TRA) ร่วมกับทฤษฎีกระทำพฤติกรรมตามแผน(TPB) โดยอธิบายว่า การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมาย บุคคลจะต้องมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้น และแม้ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมกับการกระทำพฤติกรรมนั้นจะมีความสัมพันธ์กันมากโดยหากบุคคลมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสูงย่อมมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายสูง แต่พบว่ายังมีปัจจัยที่ทำให้บุคคลไม่สามารถกระทำพฤติกรรมตามที่ตนมุ่งมั่นตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ เช่น เมื่อบุคคลมุ่งมั่นตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายของตนเองแต่เมื่อพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นอาจจะพบว่าบุคคลขาดทักษะหรือความสามารถที่จำเป็นหรือมีข้อจำกัดด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมจึงไม่สามารถแสดงหรือกระทำพฤติกรรมนั้นได้ แต่ในทางกลับกันหากบุคคลไม่มีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นย่อมไม่เกิดพฤติกรรมนั้นอย่างแน่นอน และเนื่องจากทัศนคติ บรรทัดฐานและการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญอย่างมากในการที่เป็นปัจจัยกำหนดความตั้งใจและพฤติกรรมมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อของบุคคลนั้น (Fishbein, 2008) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Hein และคณะ (1988) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในการไม่สูบบุหรี่เป็นตัวทำนายความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมไม่สูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอธิบายได้ว่า แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้ของสังคมของ Bandura เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมของบุคคลตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The theory of reasoned action) ของ Fishbein and Ajzen (1975) ซึ่งจากการศึกษานั้น ยังพบว่า ทัศนคติและการคล้อยตามกลุ่ม

อ้างอิงเป็นตัวอย่างในการทำนายความตั้งใจที่จะไม่สูบบุหรี่ แต่การรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และความคาดหวังผลลัพธ์ของการกระทำนั้นจะส่งผลถึงความตั้งใจในการที่ไม่สูบบุหรี่ได้สูง ในการศึกษาครั้งนั้นสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองสูงจะช่วยส่งผลให้เกิดการกระทำพฤติกรรมตามคาดหวังได้จริง และศรีณัษร์ อึ้งสกุล(2551) พบว่าหลังได้รับการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงขึ้น

โปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในการศึกษาคำนี้ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถในตนเองของ Bandura(1997) มาเป็นกรอบแนวคิดในการจัดกิจกรรม ทั้ง 4 แหล่ง คือ 1.การใช้คำพูดชักจูง(Verbal persuasion) จากผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อนของนักเรียน โดยเป็นการพูดชักจูงให้นักเรียนหญิงเชื่อในความสามารถของตนเอง ทำให้เลิกสงสัยในตนเอง(Self-doubt) แต่เกิดกำลังใจและความพยายามมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมให้สำเร็จ 2.การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น(Vicarious experience) เป็นการได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ได้แก่ หนังสือการ์ตูน ที่มีภาพและเนื้อหาเกี่ยวกับภัยใกล้ตัวที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กในโรงเรียนทั้งจากคนแปลกหน้าและบุคคลใกล้ชิดที่เด็กไว้วางใจ มีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเด็กจะสามารถใช้คำพูดหรือท่าทางในการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างไรบ้าง ซึ่งเป็นตัวแบบที่เหมาะสมกับวัยทำให้นักเรียนหญิงเกิดความสนใจและเรียนรู้จากตัวแบบ และผลจากตัวแบบทำให้เกิดพฤติกรรม ดังนี้คือ 1)สร้างพฤติกรรมใหม่ที่เป็นพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพหรือเป็นประโยชน์ต่อตนเอง 2)เสริมพฤติกรรมที่ดีอยู่แล้วนั้นให้ดียิ่งขึ้น 3)ยับยั้งการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 3.ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง(Enactive mastery experience) โดยการได้ฝึกปฏิบัติพฤติกรรมที่คาดหวังได้ประสบความสำเร็จด้วยการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้น โดยที่ความสำเร็จหลายๆครั้งที่ได้รับจะช่วยสร้างความเชื่อที่แรงกล้าในความสามารถของตนเอง 4.การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย(Emotional and Physiological arousal) เป็นการให้สภาวะทางร่างกายและอารมณ์เพื่อตัดสินความสามารถของบุคคล โดยการให้แรงกระตุ้นในทางบวกด้วยการกล่าวชมเชยและพูดสร้างแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะช่วยให้การรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เด็กนักเรียนมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง รวมถึงการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กนักเรียนได้มีโอกาสได้แสดงพฤติกรรมตามเป้าหมาย อันจะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อเป็นการป้องกันผลกระทบทางสุขภาพที่จะเกิดขึ้นแก่เด็กนักเรียนในอนาคต ซึ่งนอกจากเด็กนักเรียนจะเกิดการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากการเข้า

ร่วมการจัดกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศพร้อมกับกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียน จนเกิดแรงจูงใจในการตั้งใจกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมเด็กนักเรียนทุกคนยังได้รับหนังสือการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เรื่อง ภัยร้ายใกล้ตัวหนูรู้ไว้ป้องกันได้ กลับไปด้วย โดยเน้นย้ำให้นักเรียนนำไปอ่านต่อที่บ้าน ซึ่งหนังสือการ์ตูนที่เด็กทุกคนได้รับนอกจากจะมีสีสันสวยงาม น่าอ่าน มีรูปภาพน่าสนใจ และน่าประทับใจแล้ว ยังมีขนาดเล็กกระทัดรัด สามารถพกพา หรือหยิบมาอ่านได้ทุกเวลาที่ต้องการ เหล่านี้เป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เด็กเกิดความจำและสามารถคงสิ่งที่ได้เรียนรู้และระลึกได้(วรณิ ลิ้มอักษร, 2546 อ้างใน โชติ จันทรวัง, 2547) ส่งผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการคงไว้ซึ่งความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งระยะเวลาในการวัดความคงทนควรใช้เวลาห่างกันตั้งแต่ 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน เพราะการเว้นช่วงเวลาดังกล่าวจะทำให้เกิดความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบซ้ำ จากแนวเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1.ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ดีขึ้น

2.ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูง ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ สูงกว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่ำกว่า

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง(Quasi - Experimental Research) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเอง

ประชากร คือ นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น 1. โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
2. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง ระดับสูง

ตัวแปรตาม ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่พยาบาลจัดให้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเป็นกิจกรรมที่พัฒนาการรับรู้ความสามารถของนักเรียนในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศตามแนวคิดของ Bandura (1997) จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่ง ได้แก่ 1. การใช้คำพูดชักจูง 2. การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4. การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย โดยเป็นการสอนแบบผสมผสาน ประกอบด้วยการสอนบรรยายเป็นรายกลุ่ม การอภิปรายกลุ่มย่อย คือ การจัดให้นักเรียนที่แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ โดยพยาบาลเป็นผู้กระตุ้นให้แสดงความคิดเห็นและให้คำแนะนำ การจัดกิจกรรมการสอนมีทั้งหมด 3 กิจกรรม ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน เนื้อหาการสอนครอบคลุมในเรื่อง สภาพปัญหา ความรุนแรงของ รูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศ และแนวทางในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และในวันสุดท้ายของการดำเนินกิจกรรมการสอน นักเรียนจะได้รับหนังสือการ์ตูนกลับไปอ่านต่อที่บ้านกันทุกคน

2. ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง หมายถึง ความมุ่งมั่นแน่วแน่ที่จะปฏิบัติตนของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงจาก Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ Kraizer (1986) (อ้างถึงใน Macintyre & Carr, 1999) ประกอบด้วย 1. การแต่งกายที่ไม่เปิดเผยส่วนต่างๆของร่างกายที่เป็นส่วนตัว 2. ความสามารถในการแยกแยะถึงการสัมผัส (touching) ที่ดีและไม่ดี 3. การไม่อยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง 4. การไม่ทำกิจกรรมใดๆกับคนแปลกหน้าหรือพูดคุยกับคนแปลกหน้าในที่ลับตา 5. การปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้แสดงหรือกระทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ 6. การร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองประสบเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศ

3.การรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
หมายถึง ความเชื่อของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการตัดสินใจพิจารณาเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากของ สุริดา กลัดทอง (2549)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเสริมบทบาทอิสระของพยาบาลในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมแก่เด็กวัยเรียน ในการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ
- 2 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการให้ความรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กวัยอื่นๆต่อไป

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องสรุปเป็นเนื้อหาสาระสำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยนำเสนอเป็นลำดับดังนี้

1. พัฒนาการของเด็กวัยเรียน
2. การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก
3. ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
4. แบบจำลองการผสมผสานแนวคิดในการทำนายพฤติกรรมสุขภาพ (The Integrative Model of behavioral prediction: IM)
5. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory)
6. การจัดการเรียนการสอนการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน
7. บทบาทพยาบาลในการสอนเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
8. โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. พัฒนาการของเด็กวัยเรียน

เด็กวัยเรียน หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี แบ่งได้เป็น 3 ช่วงอายุคือ เด็กวัยเรียนตอนต้นอายุ 6-7 ปี วัยเรียนตอนกลาง 8-10 ปี และเด็กวัยเรียนตอนปลายคือ 11-12 ปี ซึ่งลักษณะสำคัญของเด็กวัยเรียนคือ เป็นวัยที่มีอิสระในการใช้พลังเพื่อการเรียนรู้ การสำรวจนอกบ้าน เด็กมีความพร้อมที่จะพัฒนาในด้านต่างๆ ประสบความสำเร็จเบื้องต้นในการพัฒนาด้านจิตใจและสังคม เรียนรู้ที่จะไว้วางใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว ที่ทำให้รู้สึกปลอดภัย เรียนรู้ในการเป็นตัวของตัวเอง ทำอะไรได้เอง เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง หากพัฒนาความคิดริเริ่มได้ตั้งแต่วัยเรียนแล้วก็จะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจมากขึ้น การพัฒนาทางด้านความคิดเป็นเหตุเป็นผลถึงขั้นรูปธรรม (William et al, 2009) ในช่วงหลังของเด็กวัยนี้ คือ ระหว่างอายุย่างเข้าปีที่ 10 ถึงอายุ 12 ปี เป็นระยะที่เตรียมเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อน หรือ กลุ่มเริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือ ความประพฤติของเด็กๆ มีความต้องการทำอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการความช่วยเหลือคำแนะนำจากผู้ใหญ่ด้วย โดยที่เด็กวัยเรียนมีพัฒนาการด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 พัฒนาการทางด้านร่างกาย

โดยทั่วไปเด็กวัยเรียนจะมีรูปร่างเพรียวลม การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไวมากขึ้น กล้ามเนื้ออ่อนแอและกล้ามเนื้อมัดใหญ่เจริญเต็มที่ อวัยวะภายในร่างกายทำงานได้อย่างสมบูรณ์ เป็นระยะที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว สัดส่วนของร่างกายใกล้เคียงกับผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ส่วนหัวยังคงใหญ่กว่าส่วนลำตัว ปาก ขากรรไกร และจมูกใหญ่ได้รูป ลำตัวได้สัดส่วน คอยาว ออกผาย แขนขายาว มือเท้าใหญ่ขึ้น (William et al, 2009) พัฒนาการทางกายของเด็กวัยนี้จะเป็นไปค่อนข้างช้า แต่สม่ำเสมอ ฟันแท้เริ่มที่จะขึ้นแทนที่ฟันน้ำนม มีการเคลื่อนไหวที่ดีขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กวัยก่อนเรียน การทำงานของกล้ามเนื้อใหญ่ และการทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อเล็กและตาดีขึ้นมาก เมื่ออายุได้ 12 ปีจะย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กผู้หญิงจะเจริญเติบโตก้าวหน้ากว่าเด็กผู้ชาย วัยเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นทางด้านส่วนสูงหรือน้ำหนัก

1.2 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา(intellectual development) ระยะนี้การเจริญเติบโตของสมองเป็นไปอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่กับการเจริญเติบโตของสมอง คือ พัฒนาการทางสติปัญญา Piaget เรียกระยะนี้ว่า concrete operation ซึ่งหมายถึง สมองสามารถรับรู้และเข้าใจเฉพาะสิ่งที่มองเห็นได้หรือเป็นรูปธรรม เมื่อเริ่มเข้าวัยรุ่น สติปัญญาจะพัฒนาไปสู่ระดับที่เรียกว่า formal operation ซึ่งเป็นความสามารถรับรู้ หรือเข้าใจความคิดต่างๆ แม้จะไม่มีวัตถุให้เห็นเป็นตัวเป็นตนก็ตาม(abstract concept) พัฒนาการทางสติปัญญาในวัยนี้ มีลักษณะสำคัญ บางประการ คือ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของมากกว่า 2 สิ่งขึ้นไป สามารถที่จะจัดหมวดหมู่(classify)สิ่งของต่างๆและมองสิ่งต่างๆในลักษณะย้อนกลับได้(capacity for reversing idea) เช่น เมื่อทำของแตกเด็กจะรู้ว่าสามารถคิดเข้าไปใหม่ได้เหมือนเดิม เด็กวัยนี้จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง(egocentric)น้อยลง สามารถเข้าใจความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นได้มากขึ้น ซึ่งพัฒนาการทางสติปัญญาที่เปลี่ยนไปนี้มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กคือ เด็กสามารถวางแผนและสามารถจัดระเบียบพฤติกรรมตนเอง จะเห็นได้ว่าเด็กจะเริ่มเล่นเป็นทีม(co-operative play)มีการวางแผนการเล่นและหน้าที่ของแต่ละคน ควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบมากขึ้น ลดการกระทำโดยปราศจากความยั้งคิด(impulsivity) เด็กเรียนรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกมากขึ้น มีความยืดหยุ่นในความคิดและการมองโลกมากขึ้น รวมทั้งเริ่มเข้าใจ concept ต่างๆ เช่น การเกิด การตาย และความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

1.3 พัฒนาการทางด้านอารมณ์

การเกิดและการแสดงอารมณ์นั้น มีพื้นฐานมาจากลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ ซึ่งมีประจำตัวมาแต่กำเนิดจากการเลียนแบบสิ่งแวดล้อมต่างๆที่พบเห็นและจากการเรียนรู้โดยตรงกับ

สิ่งต่างๆ เด็กจะค่อยๆ พัฒนา รู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่แสดงความรู้สึกออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีทันที ระมัดระวังความรู้สึกที่ผู้อื่นมีต่อตน อารมณ์กลัวจะดีขึ้นตามวัยที่ผ่านไป คือเลิกกลัวในสิ่งที่ไม่มีความหมาย และจะกลัวในสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เช่น กลัวการไม่มีเพื่อน กลัวเรียนไม่ดี เป็นต้น (ทิพย์ภา เชาวจี เชาวลิต, 2541) เด็กจะค่อยๆ สำนึกได้ว่า การอยู่ร่วมกับผู้อื่นนั้นต้องไม่สร้างความลำบากให้แก่ผู้อื่น เด็กรู้ว่าแต่ละคนที่ความสามารถไม่เท่ากันความเข้าใจนี้จะทำให้เด็กสามารถควบคุมความรู้สึกของตนเองได้ดี พัฒนาการทางด้านอารมณ์นี้ เด็กควรได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา และครูเพื่อให้มีการปรับตัวได้ดีขึ้น (William et al, 2009)

1.4 พัฒนาการทางด้านสังคม

พัฒนาการทางสังคม (social development) ตามทฤษฎีของ Erikson อยู่ในขั้นพัฒนาความขยันหมั่นเพียรและความรู้สึกด้อย (Industry & Inferiority) เด็กเริ่มเข้าสู่สังคมที่กว้างขึ้น โดยเฉพาะที่โรงเรียน กลุ่มเพื่อน (peer group) มีอิทธิพลต่อเด็กวัยนี้อย่างยิ่ง ในท่ามกลางกลุ่มเพื่อนนี้เด็กจะเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะ (skill) ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ความหมาย (meaning) ของตนเอง เอกลักษณ์ (identity) รู้ว่าตนเองเป็นใคร ต้องการเป็นอะไร มีความเป็นตัวของตัวเอง (independence) โดยไม่ต้องพึ่งพิงบิดามารดา คุณค่าแห่งตนเอง (self - worth) การได้รับการยอมรับจากเพื่อนจะทำให้รู้สึกถึงคุณค่าของตนเอง และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (sense of belonging) ซึ่งสังคมของเด็กวัยนี้ จะมีการแยกเพศกัน นั่นคือ เด็กชายก็จะเข้ากลุ่มกับเด็กชาย และจะไม่ยอมยุ่งกับเด็กหญิง ลักษณะนี้จะช่วยให้เอกลักษณ์ทางเพศของเด็กมีความมั่นคงยิ่งขึ้น บุคลิกของเด็กจะเริ่มก่อตัวขึ้น จะเห็นได้จากกลไกทางจิตที่ใช้จัดการกับความวิตกกังวล (defense mechanism) จะเริ่มเห็นชัดขึ้น ในระยะนี้เด็กจะเปลี่ยนจากการมีลักษณะขี้กลัว (phobia) มาเป็นการชอบทำอะไรซ้ำ ๆ (obsessional) ซึ่งจัดว่าเป็นสิ่งปกติ เอกลักษณ์ทางเพศจะเริ่มมั่นคงในวัยนี้ ความเข้าใจบทบาทของตนในฐานะที่เป็นหญิงหรือชาย (gender role) จะเพิ่มมากขึ้น

สรุป วัยเรียนเป็นวัยที่พัฒนาการด้านต่างๆ จะผสมผสานกันอย่างเหมาะสม ทำให้เด็กเริ่มใช้ชีวิตที่ราบรื่นและบรรลุวุฒิภาวะมากขึ้น แม้ในบางครั้งเด็กอาจมีการถดถอยกลับไปเป็นเด็กกว่าวัยก็ตาม แต่โดยทั่วไปลักษณะแบบนี้จะเป็นอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เด็กเรียนรู้เหตุและผลรู้ว่าอะไรผิด อะไรถูกมากขึ้น และมีความยืดหยุ่นในความคิด และการมองโลกมากขึ้น รวมทั้งเริ่มเข้าใจแนวคิดต่างๆ เช่น การเกิด การตาย และความแตกต่างระหว่างเพศหญิง เพศชาย สามารถที่จะคิดและไตร่ตรองว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิดได้

2. การล่องละเมิดทางเพศต่อเด็ก

2.1 ความหมายของการล่องละเมิดทางเพศต่อเด็ก

Finkelhor and Korbin(1988)ให้ความหมายว่า การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กเป็นการกระทำทางเพศของผู้ใหญ่ต่อเด็กที่ยังไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะเข้าใจเรื่องเพศ โดยมุ่งหวังที่จะตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่หรือการกระทำทางเพศต่อเด็กโดยใช้กำลังบังคับ ชูเชิญหรือหลอกลวงให้เด็กมีกิจกรรมทางเพศกับตน หรือการกระทำทางเพศต่อเด็กโดยที่เด็กไม่ยินยอม แต่เด็กไม่สามารถปกป้องตนเองได้

Goldman et al (2003) อธิบายว่า การล่วงละเมิดทางเพศหมายถึง การปฏิบัติต่อเด็กทางร่างกายหรือไม่ใช่ทางร่างกายก็ตาม ต่อเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี โดยพยายามที่จะทำให้สำเร็จความพอใจของตนเอง ทั้งทางปาก ทางอวัยวะเพศหญิง การร่วมเพศทางทวารหนัก การสอดใส่อวัยวะในอวัยวะเพศหญิงอวัยวะเพศชาย หรือเต้านม การจูบ การกอด รวมถึงการดูหรือพุดถึงภาพโป๊ และการใช้เด็กเป็นเครื่องมือลามก

ทิสนา แคมมณี (2545) ให้ความหมายว่า การล่วงละเมิดทางเพศหมายถึง การละเมิดสิทธิทางเพศต่อเด็กหรือเยาวชนซึ่งยังไม่พัฒนาเต็มที่โดยที่เด็กยังไม่เข้าใจ ไม่ได้เอ่ยปากยินยอมและผู้ใหญ่ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กในลักษณะที่เด็กไม่ยอมรับ

ปราลป พรมล้วน (2549) ให้ความหมายว่า การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก หมายถึงการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการตอบสนองความต้องการทางเพศของตน โดยที่เด็กไม่ยินยอมหรือไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะรับรู้และยอมรับการกระทำในเรื่องเพศนั้น ซึ่งมีทั้งการสัมผัสร่างกายและอวัยวะเพศด้วย การกอด การจูบ การลูบคลำ การมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงการดู การพุดเกี่ยวกับรูปภาพโป๊ และใช้เด็กเป็นเครื่องมือลามก

นิกร ดุสิตสินและคณะ (2549) อธิบายว่า การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก หมายถึงการที่ผู้ใหญ่ปฏิบัติภารกิจทุกรูปแบบต่อเด็ก (การสัมผัส ลูบคลำ การกระตุ้นอวัยวะเพศด้วยปาก การร่วมเพศ เป็นต้น) การกระทำเช่นนั้นถือเป็นการข่มขืนและผิดกฎหมาย สิ่งหนึ่งที่เป็นข้อกำหนดอย่างที่สุดของการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก ได้แก่ การที่ผู้ใหญ่ใจทรามใช้ประโยชน์จากความเชื่อ ความไร้เดียงสา และความไว้วางใจเพื่อความบันเทิงทางเพศของตน

สรุปว่า การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการตอบสนองความต้องการทางเพศของตนทั้งที่เด็กยินยอมและไม่ยินยอม ซึ่งมีทั้งการสัมผัสร่างกาย การกอด การจูบ การจับ การลูบคลำ การมีเพศสัมพันธ์รวมถึงการดู การพุดเกี่ยวกับร่างกายและอวัยวะเพศ รูปภาพโป๊ และใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการประกอบการแสดงเกี่ยวกับทางเพศ

2.2 รูปแบบการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก

นิกร ดุสิตสินและคณะ(2549) ได้แบ่งรูปแบบการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก ดังนี้

1. ชนิดที่ไม่รุนแรง ส่วนมากจะเป็นลักษณะของการพูดแทะโลม ชักชวนหรือ ล่อหลอกให้ดูการ์ตูนหรือวิดีโอลามก การอวดอวัยวะเพศให้ดู
2. ชนิดที่รุนแรงปานกลางอาจมีการถูกต้องเนื้อตัว การเล้าโลม การสำเร็จความ ไคร์ ใช้วิธีสอดใส่อวัยวะเพศของเด็ก
3. ชนิดรุนแรงมาก มีการร่วมเพศ มีการทำด้วยปาก ทางทวารหนัก พยายามข่มขืน ซ้ำเรา หรือทำร้าย ร่างกายร่วมด้วย บังคับให้มีกิจกรรมทางเพศ ทางปาก ทางทวารหนัก หรือทาง ช่องคลอด ถูกกระทำต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน บางรายเป็นระยะเวลานานหลายปี กว่าจะได้รับ ความช่วยเหลือ

สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสร้างตัวแบบในการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทาง เพศโดยยึดถือการแบ่งรูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศตามระดับความรุนแรง ของ นิกร คุณิตสิน และคณะ (2549)

2.3 สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (รัตโนทัย พลับรู้อการ, 2545)

2.3.1 ปัจจัยครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด พบว่าร้อยละ 30 ของบิดา มารดาที่ทำทารุณทางเพศต่อเด็กนั้นเคยมีประวัติถูกกระทำทารุณในวัยเด็กมาก่อน พบว่าอาจมี ปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัวโดยร้อยละ 50 ของครอบครัวที่ใช้ความรุนแรงจะกระทำการ ทารุณทางเพศต่อเด็กร่วมด้วยนอกจากนี้ปัจจัยด้านครอบครัวอื่น ๆ ที่พบได้แก่ บิดามารดาอายุน้อย ขาดทักษะในการเลี้ยงดูบุตร มีการหย่าร้าง และมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว

2.3.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะปัญหาความยากจน ทำให้มีความเสี่ยงต่อการ ปล่อยปละละเลยเด็กและมีปัญหาความเครียดในครอบครัว

2.3.3 การติดสารเสพติด มีโอกาสเสี่ยงที่สารเสพติด ทำให้ผู้เสพขาดความยับยั้งชั่ง ใจและมีการกระทำทารุณต่อเด็กตามมาได้

2.3.4 สภาพสังคม สภาพแวดล้อมที่ขาดความปลอดภัย มีความรุนแรงในสังคมมีการ ระบาดของสารเสพติด ขาดการจัดระเบียบทางสังคมที่เหมาะสมทำให้เกิดความเสี่ยงในการกระทำ ทารุณต่อเด็กซึ่งเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่าตามมาได้ เช่นตัวอย่างที่พบในสังคมไทยปัจจุบัน

2.4 ผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กจะก่อให้เกิด ผลกระทบที่รุนแรงและยาวนานในหลายๆ ด้าน ดังนี้ (รัตโนทัย พลับรู้อการ, 2545)

2.4.1 ผลกระทบต่อตัวเด็ก แบ่งผลกระทบต่อตัวเด็กในด้านต่างๆ ได้ ดังนี้

2.4.1.1 ผลกระทบทางร่างกาย ในการพิจารณาถึงผลกระทบของการล่วงละเมิด ทางเพศต่อเด็กด้านร่างกายของเด็ก จากปฏิกิริยาการตอบสนองของเด็กต่อการกระทำนั้น ผลกระทบ

ทางด้านร่างกายขึ้นอยู่กับรูปแบบของการกระทำ อายุและระดับขั้นพัฒนาการของเด็ก เช่น การพยายามมีเพศสัมพันธ์กับเด็กก่อให้เกิดผลต่างจากวัยรุ่น ซึ่งสามารถจำแนกผลได้ดังนี้

- 1) ก่อให้เกิดบาดแผลจากการใช้กำลังบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ด้วยซึ่งบางรายอาจถึงแก่ความตาย
- 2) การเจ็บป่วยจากการติดเชื้อ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซิฟิลิส หนอง ในการอักเสบในอวัยวะสืบพันธุ์ การแพร่กระจายของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ บางรายอาจทำให้เกิดความผิดปกติของระบบสืบพันธุ์ภายใน เช่น ต้องตัดมดลูกทิ้ง เป็นต้น

2.4.1.2 ผลกระทบทางจิตใจ การล่วงละเมิดทางเพศก่อให้เกิดบาดแผลทางจิตใจ (psychic trauma) ซึ่งมีกลไกของการเกิดบาดแผลทางจิตใจ 4 ประการ คือ

- 1) Traumatic Sexualization การที่เด็กถูกกระตุ้นทางเพศก่อนเวลาอันสมควร และการที่ผู้ใหญ่มีพฤติกรรมเสริมการตอบสนองทางเพศเด็ก เช่น ให้รางวัล นำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันสมควร ความสับสนในเอกลักษณ์ทางเพศและการกระตุ้นทางเพศที่ผิดปกติ
- 2) Powerlessness เด็กจะรู้สึกว่าจะช่วยตัวเองไม่ได้ ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์รอบตัวได้ อันเนื่องมาจากการถูกทำร้ายร่างกาย เกิดความกลัวและความวิตกกังวล
- 3) Stigmatization เด็กจะมีความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างไปจากเด็กคนอื่น เป็นสิ่งของหรือร่างกายที่ชำรุดแล้ว (Damaged Goods Syndrome) เด็กจะรู้สึกว่าร่างกายของตนถูกทำลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ายังคงมีการบาดเจ็บของอวัยวะเพศ หรือมีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นำไปสู่ความอับอาย ความรู้สึกผิด และรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า
- 4) Betrayal เด็กจะรู้สึกว่าตนเองถูกทรยศหักหลัง เพราะถูกใช้เป็นเครื่องมือบำบัดความต้องการทางเพศของบุคคลที่ตนเองไว้วางใจ

อาการทางจิตภายหลังถูกล่วงละเมิดทางเพศ อาจแบ่งได้เป็น 2 ระยะ คือ (รัตโนทัย พลับรูการ, 2545)

1 ระยะเริ่มแรก (Immediate Effects) เกิดในระยะที่เด็กเพิ่งถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งสามารถจำแนกความผิดปกติออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ภาวะตึงเครียดที่เกิดจากอันตรายที่เกิดขึ้น (Traumatic Stress Disorders) ซึ่งมีลักษณะดังนี้

- 1) การเห็นภาพของการถูกล่วงละเมิดทางเพศซ้ำ ๆ (Flashback) ทำให้เด็กรู้สึกว่าเหตุการณ์เลวร้ายนั้นเกิดขึ้นกับตนซ้ำแล้วซ้ำอีก

2) พฤติกรรมถอนตัวออกจากสถานการณ์หรือสังคม เป็นกลไกทางจิตของเด็กที่พยายามหลบหนีจากสถานการณ์นั้น ซึ่งจะแสดงออกโดยการขาดความรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ

3) การแสดงท่าทีที่ห่างเหินกับบุคคลอื่น การแยกตัว และการมองสิ่งรอบตัวด้วยสายตาเย็นชา

4) อาการวิตกกังวลซึ่งเด็กจะแสดงอาการตื่นตัวมากผิดปกตินอนไม่หลับ ฝันร้าย โดยอาจฝันซ้ำ ๆ เกี่ยวกับเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หรือฝันว่าตนเองถูกลงโทษจากการกระทำเช่นนั้น อาการต่าง ๆ เหล่านี้จะนำไปสู่ความรู้สึกผิด

5) การสูญเสียความทรงจำช่วงขณะ รู้สึกว่างเปล่าเหมือนไม่มีชีวิตจิตใจ ความรู้สึกสูญเสีย ซึมเศร้า และหงุดหงิดง่าย

1.2 ภาวะซึมเศร้า เป็นอาการผิดปกติที่พบได้บ่อยมากที่สุดของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ภาวะซึมเศร้านี้เกิดขึ้นจากการที่เด็กรู้สึกถูกทรยศจากผู้ใหญ่ เป็นผลทำให้ขาดความไว้วางใจบุคคล มีความรู้สึกที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ส่วนความรู้สึกเป็นตราบาป (Stigmatization) ก่อให้เกิดความรู้สึกเลวร้าย อับอาย รู้สึกผิด ซึ่งจะมีผลต่อการมองภาพพจน์ของตนเองในทางลบ มีความรู้สึกเห็นคุณค่าตนเองต่ำนำไปสู่การพยายามฆ่าตัวตายในที่สุด

1.3 ความผิดปกติเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ในลักษณะที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในเรื่องเพศ สำเร็จความใคร่ด้วยตนเองบ่อยครั้ง มีลักษณะยั่ววนเพศตรงข้าม (Seduce)

2 ระยะยาว (Long-Term Effects) สามารถแยกความผิดปกติออกได้เป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การพัฒนาความไว้วางใจพื้นฐาน การที่เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศจะมีผลต่อการพัฒนาความไว้วางใจขั้นพื้นฐาน (Basic Trust) โดยเริ่มต้นมาจากการที่เด็กรู้สึกว่าตนเองถูกหักหลังจากผู้ใหญ่ โดยเฉพาะบุคคลในครอบครัวที่ตนเองไว้วางใจได้มากที่สุดเช่น บิดา หรือญาติสนิท ทำให้ความรู้สึกนี้แผ่ขยายไปสู่บุคคลอื่น เมื่อเด็กเติบโตขึ้น ก็จะกลายเป็นคนที่ไม่ไว้วางใจใครและไม่มีความรักให้กับผู้ใด

2.2 ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังจากที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว เด็กจะมีความรู้สึกว่าตนเป็นสิ่งที่ชำรุดแล้ว (Damaged - Goods Syndrome) ทำให้เด็กมองภาพพจน์ตนเองไปในทางลบ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของเด็กในด้านต่าง ๆ ซึ่งเด็กเหล่านี้จะแสดงออกโดยการไม่อยากไปโรงเรียน ขาดสมาธิ รวมทั้งการดูแลสุขภาพร่างกายของตนเอง เด็กจะไม่สนใจดูแลสุขภาพและความสะอาดของร่างกายของร่างกาย ใส่เสื้อผ้าเก่าสกปรก ไม่รักษาความ

สภาวะของร่างกาย เรียกกลุ่มอาการนี้ว่า Cinderella Syndrome มีความรู้สึกด้อยคุณค่าในตนเองจะสัมพันธ์กับความรู้สึกเศร้า ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมทำร้ายตนเอง เช่น การรับประทานยาเกินขนาด การหนีออกจากบ้าน และกลายเป็นผู้กระทำล่งละเมิดทางเพศต่อบุคคลอื่น

2.3 อาการซึมเศร้าและมีพฤติกรรมฆ่าตัวตาย (Major Depression with Psychotic Features) อาการซึมเศร้าเป็นอาการที่พบได้บ่อย อารมณ์เศร้าจะมีส่วนสัมพันธ์กับความโกรธ ซึ่งพบได้บ่อยในกลุ่มเด็กที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ผู้เคราะห์ร้ายมักจะแสดงความรู้สึกหม่นททางและสิ้นหวัง เด็กมักจะรู้สึกโกรธผู้กระทำล่งละเมิดทางเพศหรือสมาชิกในครอบครัว โดยเพศชายจะโกรธบิดา ส่วนเพศหญิงจะโกรธมารดา

2.4 พฤติกรรมก้าวร้าว พบว่าเด็กจะมีความโกรธและมีความสามารถในการควบคุมความต้องการของตนเองต่ำโดยเด็กจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวไปสู่บิดามารดา และต่อต้านสังคม

2.5 ความบกพร่องในการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน เด็กมักจะขาดทักษะในการเข้าสังคม มีความยากลำบากในการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลและหลีกเลี่ยงจากสังคม เนื่องจากครอบครัวของเด็กจะให้เด็กแยกตัวจากสังคมและเพื่อน

2.6 ปัญหาด้านการเรียน เกิดขึ้นเนื่องมาจากเด็กจะหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทำให้ขาดสมาธิรวมทั้งยังมีความต้องการหลบหนีจากสังคมทำให้เด็กขาดเรียนบ่อย ๆ เด็กจะระบายความโกรธที่มีต่อผู้กระทำทารุณไปสู่บุคคลอื่น ในขณะที่อยู่ในโรงเรียน เช่น มีพฤติกรรมเกร ซอบบรบกวนผู้อื่น

2.7 อาการ Hysterical และ Dissociative Hysterical เป็นอาการทางจิตเวชชนิดหนึ่งที่มีการสูญเสียหรือเปลี่ยนแปลงในหน้าที่การทำงานของร่างกาย เกิดจากความขัดแย้งภายในจิตใจในระดับจิตไร้สำนึก แต่ถูกขยับยังไม่ให้แสดงความขัดแย้งนั้นออกมา Ego จึงใช้กลไกป้องกันทางจิตแบบ Conversion ทำให้มีอาการทางกายเกิดขึ้น ได้แก่ อาการชักจากอาการ Hysterical อาการ Dissociation เช่น ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อฝัน ฝันกลางวัน ละเมอเดิน จนกลายเป็นโรคบุคลิกภาพผิดปกติแบบมีหลายบุคลิก (Multiple Personality Disorder)

2.8 การติดสารเสพติด พบว่าการติดสารเสพติดและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์สามารถพบได้บ่อยในเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยเฉพาะวัยรุ่นและผู้ใหญ่ตอนต้น การที่เด็กใช้สารเสพติดก็เพื่อทำให้ตนเองลืมความทรงจำที่เจ็บปวด

2.9 ความผิดปกติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและบทบาททางเพศการที่เด็กต้องเผชิญกับเหตุการณ์ของการถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก จะก่อให้เกิดผลต่อพัฒนาการทางเพศ การสร้างเอกลักษณ์ทางเพศ และความสามารถที่จะสร้างสัมพันธภาพทางเพศตามปกติในอนาคต

เด็กจะแสดงการกระตุ้นทางเพศมากผิดปกติหรือแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศมากผิดปกติ เด็กบางรายเข้าใจว่าการเกิดเหตุการณ์เช่นนี้กับตนเองจะนำไปสู่การได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ บางรายสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองบ่อย ๆ ในที่สาธารณะ

2.4.2 ผลกระทบต่อครอบครัวและชีวิตประจำวัน

วัชร อੰนนาค และอัมพร เบญจพลพิทักษ์ (2544) ได้อธิบายว่า Child sexual abuse เป็นปัญหาสังคมที่ส่งผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ และสถาบันครอบครัวอย่างมาก ทุกครอบครัวที่ประสบเหตุจะมีความบกพร่องในส่วนของภารกิจพื้นฐาน ภารกิจด้านพัฒนาการ และภารกิจในการเผชิญอันตราย โดยสัมพันธ์กับการใช้กลไกการปรับตัวที่ไม่เหมาะสม เมื่อเกิดวิกฤติการทารุณทางเพศในสมาชิกครอบครัวจะส่งผลกระทบต่อปฏิสัมพันธ์ของสมาชิก ทั้งในส่วนปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัว และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสิ่งแวดล้อมทางสังคม โดยได้รับอิทธิพลอย่างรุนแรงจากอารมณ์ด้านลบต่างๆ ทั้งความโกรธแค้น เกลียด วิตกกังวล หวาดกลัว เศร้า สงสาร สิ้นหวังและรู้สึกผิดจากเหตุการณ์ทารุณทางเพศ มิได้เรียนรู้หรือมีทักษะในการจัดการกับอารมณ์อย่างเหมาะสมเพื่อรักษาปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการแสดงความก้าวร้าวต่อกัน ขาดความเชื่อมั่น ห้างเหินและละเลยการปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัว การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กจึงเป็นเรื่องที่มักถูกมองข้ามไป และมักเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กไม่กล้าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เด็กอาจถูกส่งตัวไปอยู่ที่อื่น เนื่องจากบิดามารดาไม่สามารถดูแลปกป้องเด็กได้ กรณีเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยบุคคลร่วมสายโลหิต (Incest) บิดาอาจถูกจำคุก ในบางรายครอบครัวอาจต้องย้ายที่อยู่ถ้าไม่สามารถปรับตัวกับผลกระทบทางสังคมที่เกิดขึ้นได้ ในกรณีที่เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศจากบุคคลอื่น ๆ ภายนอกครอบครัวส่วนใหญ่ผู้ปกครองจะมีการตอบสนองอย่างรุนแรง โดยในระยะแรกจะตกใจมาก บางคนถึงกับหมดสติต่อมาจะปฏิเสธในสิ่งที่เกิดขึ้น บางคนอาจจะกล่าวโทษซึ่งกันและกันว่าเป็นต้นเหตุให้เกิดเหตุการณ์ และบางครั้งมีการกล่าวโทษเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศด้วย โดยอ้างว่าเป็นเพราะเด็กแสดงท่าทางขี้ขลาดและยินยอมพร้อมจึงทำให้เกิดเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

จากที่กล่าวข้างต้น การล่วงละเมิดทางเพศส่งผลกระทบรุนแรงในหลายๆด้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาวะสุขภาพโดยรวมทั้งแก่ตัวเด็กเองและครอบครัว จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การล่วงละเมิดทางเพศเป็นสิ่งที่ป้องกันได้โดยการสร้างความรู้ให้แก่เด็ก เพื่อให้เกิดพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ อันจะช่วยป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นได้

3.ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

3.1 ความหมาย

3.1.1 ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม

Ajzen and Fishbein (1980) ให้ความหมายของคำว่าความตั้งใจ หรือ ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม หมายถึง ความเป็นไปได้ที่บุคคลจะทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง
 รุจา ฎไพบูลย์ (2547) อธิบายว่า ความตั้งใจที่จะกระทำ หมายถึง การรับรู้โอกาสของการกระทำพฤติกรรมของตนว่าจะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมในอนาคต
 สรุป ความตั้งใจ หมายถึงความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายในอนาคต

3.1.2 พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ

ชไมมาศ บรรพพงษ์ (2544) อธิบายว่า พฤติกรรมการป้องกันตัวจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายคือ การแสดงหรือกระทำการปฏิเสธผู้กระทำซึ่ง หมายถึงบุคคลไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามทั้งที่คุ้นเคย หรือไม่คุ้นเคยก็ตาม ในการชี้ชวนหรือบังคับ ให้จับ สัมผัส อวัยวะส่วนใดของร่างกาย หรือการร่วมเพศ

สุธิดา กัดทอง (2549) อธิบายว่า ทักษะการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษานั้นหมายถึง การปรับตัวหรือการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศเมื่ออยู่ในสถานะเสี่ยง อันประกอบไปด้วยทักษะของการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การรู้จักตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และทักษะการปฏิเสธ

สมพร จรัสเจริญวิทยา(2550) กล่าวว่า พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนหญิงวัยรุ่นที่เป็นไปเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยเป็นพฤติกรรมป้องกันเบื้องต้น เพื่อไม่ให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การไม่แต่งกายล่อแหลม การไม่ไปในสถานที่เปลี่ยว ไม่เที่ยวกลางคืน หรือเที่ยวในสถานเริงรมย์ เป็นต้น และเป็นพฤติกรรมป้องกันตนเองเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนวัยรุ่นหญิงจะมีพฤติกรรมป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการเป็นเหยื่อล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การใช้ศิลปะป้องกันตัว ใช้สิ่งของทุกอย่างเป็นอาวุธ เป็นต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจในการปฏิบัติตนหรือแสดงออกของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จะกระทำการป้องกันหรือเลี่ยงเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่การล่วงละเมิดทางเพศ โดยวัดจาก Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ Kraizer (1986)(อ้างถึงใน Macintyre&Carr,1999) ประกอบด้วย 1)การแต่งกายที่ไม่เปิดเผยส่วนต่างๆของร่างกายที่เป็นส่วนตัว 2)ความสามารถในการแยกแยะถึงการสัมผัสที่ดีและไม่ดี 3) การไม่อยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง 4)การไม่ทำกิจกรรมใดๆกับคนแปลกหน้าหรือ

พูดคุยกับคนแปลกหน้าในที่ลับตา 5) การปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้แสดงหรือกระทำการกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ 6) การร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองประสบเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศ (Tuty, 1992; Finklehor, 1995; Jacob and Hashima, 1995; Macintyre and Carr, 1999; Barron and Topping, 2009)

3.2 ปัญหาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ

ในปัจจุบันยังพบว่าเด็กมีพฤติกรรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับที่ต่ำ โดยพบว่า 1) ด้านของการแต่งกายที่ไม่เปิดเผยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เป็นส่วนตัว (private part is the ownership) พบว่าเด็กวัยเรียนขาดความรู้เรื่องสิทธิในร่างกายของตนเอง (body ownership) โดยที่เด็กไม่เข้าใจว่าอวัยวะใดในร่างกายของตนเองที่ควรปกปิด และไม่ควรถูกคนอื่นที่มีใจตนเอง มาสัมผัสร่างกายของตน (Tuty, 1992) 2) ด้านความสามารถในการแยกแยะในการสัมผัสที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม (appropriate and inappropriate touch) ซึ่งเด็กไม่ทราบถึงพฤติกรรมที่ถือได้ว่าเป็นการล่วงละเมิดต่อร่างกายของตนเอง (ชไมมาศ บรรพพงษ์, 2544 ; Finklehor, 1988) โดยที่การล่วงละเมิดทางเพศอาจเริ่มต้นจากการที่สัมผัสดีในตอนแรก ต่อมาจะทำให้เกิดความรู้สึกไม่แน่ใจ หรือความรู้สึกที่ไม่ดี แต่เด็กยังไม่เข้าใจและแยกแยะไม่ได้ (Wuttele, 1987; Macintyre & Carr, 1999) 3) การไม่อยู่ในที่ลับตา กับเพศตรงข้ามสองต่อสอง จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า กลอุบายของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กนั้น ในบางครั้งมักจะล่อลวงเด็กเข้าไปในที่ลับตา หรือร้องขอให้เด็กพาไปยังสถานที่ต่างๆ โดยที่บุคคลนั้นส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย เด็กหลงเชื่อเนื่องจากคุ้นเคยและไว้วางใจจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นผู้ถูกกระทำการล่วงละเมิดทางเพศได้ง่าย (อรอนงค์ ชูชัยวัฒนา, 2539; Finklehor, 1995) 4) ด้านการไม่ทำกิจกรรมหรือพูดคุยกับคนแปลกหน้า (Rule of avoiding the lure of stranger) พบว่าเด็กมีความเสี่ยงมากที่จะถูกล่วงละเมิดทางเพศจากคนแปลกหน้า โดยคนเหล่านั้นมักจะมีกลอุบายเข้าไปใกล้เด็กในลักษณะของการเรียกให้เข้ามาหาขอความช่วยเหลือ (Tuty, 1994) ตรงกับการศึกษาของสงวน ธาณี (2546) ซึ่งพบว่าจากรายงานข่าวทางหนังสือพิมพ์ ร้อยละ 14 ของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กเป็นคนแปลกหน้า ที่เข้ามาร้องขอในลักษณะความช่วยเหลือจากเด็ก ซึ่งเด็กมักหลงเชื่อจึงตกเป็นเหยื่อของผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากความเป็นเด็กที่ถูกล่อลวงและชักจูงได้ง่าย (สุขฤทัย สุชนะนนท์, 2546) และนอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ถูกกระทำล่วงละเมิดทางเพศนั้น ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับคนแปลกหน้า (Macintyre & Carr, 1999) 5) ด้านการปฏิเสธเมื่อถูกกระทำหรือชักชวนให้แสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ ดังผลการศึกษาของ ชไมมาศ บรรพพงษ์ (2544) นักเรียนปฏิเสธการไปอยู่ในที่ลับตา กับเพศตรงข้ามสองต่อสองน้อยที่สุด เนื่องจากผู้ที่นักเรียนไปด้วยเป็นคนคุ้นเคย และนักเรียนไม่สามารถปฏิเสธการบังคับไม่ให้บอก

กับผู้ใหญ่ เมื่อมีการถูกล่วงละเมิดทางเพศกับตัวนักเรียนมากถึงร้อยละ 16.9 6) ด้านการบอกกล่าว และร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองถูกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ (skills for identifying and eliciting help from supportive adults) พบว่าเด็กขาดทักษะในการระบุและร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่มีตนเองไว้วางใจ (Macintyre&Carr, 1999) สอดคล้องกับการรายงานของ ชไมมาศ บรรพพงษ์(2544) ที่กล่าวว่า นักเรียนไม่สามารถปฏิเสธการบังคับไม่ให้บอกกับผู้ใหญ่ เมื่อมีการถูกล่วงละเมิดทางเพศกับตัวนักเรียน และจากรายงานของมูลนิธิคุ้มครองเด็ก พบว่า เด็กมีจุดอ่อนหลายประการที่เสียเปรียบผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น เด็กมีแนวโน้มที่จะเชื่อผู้ใหญ่ และขาดประสบการณ์ที่จะต่อต้านความต้องการของผู้ใหญ่ การขู่บังคับให้จำยอมและปิดปากเงียบ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้หากผู้วิจัยต้องการจะวัดพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะกระทำได้อย่างไร เนื่องจากถ้าในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ประสบกับเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ กลุ่มตัวอย่างก็จะไม่มีโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมตามที่คาดหวังได้ อีกทั้งงานวิจัยครั้งนี้เป็นการให้ความรู้เพื่อการป้องกันตนเอง(primary prevention)เมื่อพบกับสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อให้นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกิดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ และนอกจากนี้การให้ความรู้ยังเป็นวิธีหนึ่งในการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นจะทำให้ นักเรียนเกิดการตัดสินใจ เกิดความมุ่งมั่นพยายามในการกระทำพฤติกรรม นำไปสู่การปฏิบัติ

3.3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

จากแบบจำลองการผสมผสานแนวคิดเชิงทำนายพฤติกรรม(The integrative model of behavioral prediction: IM) ของ Fishbein (2000) ได้อธิบายว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้น มี 3 ปัจจัย เช่นเดียวกันกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน(Theory of Planned Behavior) ของ Ajzen (1991) ดังนั้น ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีดังนี้

3.3.1 เจตคติ (Attitude) เป็นความเชื่อต่อพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยเป็นการประเมินทางบวกหรือทางลบต่อการกระทำนั้นจัดได้ว่า เป็นปัจจัยส่วนบุคคล (Personal factors) และได้รับอิทธิพลหรือจากผลรวมของผลคุณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลกรรมหรือผลของการกระทำ (Behavioral beliefs) และการประเมินผลกรรมหรือผลของการกระทำ(Evaluation of consequences) โดยทั่วไป ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อการกระทำ

พฤติกรรมนั้นมากเท่าใดบุคคลก็ควรมีความตั้งใจหนักแน่นที่จะทำพฤติกรรมมากเท่านั้นหรือในทางตรงข้าม ถ้าบุคคลมีเจตคติทางลบต่อการกระทำพฤติกรรมมากเพียงใดบุคคลก็ควรมีความตั้งใจหนักแน่นที่จะไม่ทำพฤติกรรมมากเพียงนั้น ซึ่งจากผลการศึกษาของศรีสุดา โภคา(2541) พบว่าเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักเป็นตัวทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้

3.3.2 บรรทัดฐาน (Norms) เป็นการรับรู้ของนักเรียนว่าคนอื่นๆ ที่มีความสำคัญสำหรับเขาต้องการหรือไม่ต้องการให้เขาทำพฤติกรรมนั้นๆ หรือกล่าวคือเป็นปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคล สิ่งแวดล้อมในที่นี้หมายถึง บุคคลสำคัญใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลนั่นเอง การศึกษาของ ฉัญฐณิชา กอมณี (2549) พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสามารถทำนายความตั้งใจในการสวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ได้อย่างมีนัยสำคัญ

3.3.3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self - efficacy) การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ความสามารถของตนนี้จะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ว่าคุณสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นได้ตามการคาดคะเนของตนภายใต้สถานการณ์หนึ่งๆ หรือไม่ หรือทำได้ในระดับใด ศรีชัยพร อังสกุล(2551) พบว่า การส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีผลทำให้ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้สูงขึ้น

3.4 เครื่องมือประเมินความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสุขภาพ

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามีการศึกษาและสร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับประเมินความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสุขภาพไว้ ดังนี้

1. ตระกูลไทย ฉายเม้น(2539) ศึกษาความตั้งใจในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันตนเองจากสารแอมเฟตามีนของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสกลนคร ปีการศึกษา 2539 จำนวน 331คน เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ แบบภาคตัดขวาง(Crosssectional Survey) โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความตั้งใจในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันตนเองจากสารแอมเฟตามีนซึ่งครอบคลุมถึงความตั้งใจ หรือความคาดหวังของนักเรียนโดยพิจารณาจากเจตนาหรือเจตจำนงของนักเรียน ในการที่พยายามปฏิบัติหรือมีการวางแผนที่จะปฏิบัติตนในการป้องกันตนเองจากสารแอมเฟตามีนโดยการหลีกเลี่ยงการใช้และทดลองใช้สารแอมเฟตามีน หลีกเลี่ยงการคบเพื่อนที่ใช้สารแอมเฟตามีน หลีกเลี่ยงแหล่งมั่วสุมในการใช้สารเสพติดและการปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้ใช้สารแอมเฟตามีน มีลักษณะเป็นคำถามแบบประเมินค่าทั้งหมด 16 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยนำไปหาค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบราก (Cronbacn's alpha coefficient) เท่ากับ .70

2. วรณัฐ เชื้อบาง(2545) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงกับความตั้งใจมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ และหาอำนาจการทำนายของเจตคติ บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงต่อความตั้งใจในการมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นสตรีวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เจตคติ บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง และความตั้งใจในพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Fishbein และ Ajzen (1980) มีค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบราคของแบบสอบถามเจตคติ บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง และความตั้งใจในการมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพเท่ากับ .79 .79 และ .72 ตามลำดับ

3. พัชราวดี ทองเนื่องและคณะ(2550) ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเลิกสูบบุหรี่ของหญิงขายบริการในจังหวัดนครราชสีมา โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ การควบคุมพฤติกรรม กับความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ของผู้หญิงอาชีพบริการและความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ กับพฤติกรรมการเลิกสูบบุหรี่ของผู้หญิงอาชีพบริการ รวมถึงอำนาจในการทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ต่อพฤติกรรมการเลิกสูบบุหรี่ของผู้หญิงอาชีพบริการในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลแบบสอบถามเจตคติต่อการเลิกสูบบุหรี่ แบบสอบถามการคล้อยตาม กลุ่มอ้างอิงแบบสอบถามการรับรู้ การควบคุมพฤติกรรม และแบบสอบถามความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่แบบสอบถาม พฤติกรรมการเลิกสูบบุหรี่ของ จิราภรณ์ เนียมบุญชู (2548) ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่านและหาค่าความเที่ยงจากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าเที่ยงเท่ากับ .83, .77, .72, .63 และ .86 ตามลำดับ

4. เจตจันทร์ ล้วนเนตรเงิน (2551) ศึกษาผลของการฝึกอบรมการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองและเสริมสร้างทัศนคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทัศนคติ และความตั้งใจหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยสร้างเอง ได้แก่ แบบรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ แบบวัดทัศนคติต่อการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ และแบบวัดความตั้งใจหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค เท่ากับ .83 และหาค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบซ้ำใน

นักเรียนกลุ่มเดิม เท่ากับ .90 แบบวัดทัศนคติต่อการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค เท่ากับ.83และหาค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบซ้ำในนักเรียนกลุ่มเดิม เท่ากับ .84 และแบบวัดความตั้งใจหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค เท่ากับ.81 และหาค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบซ้ำในนักเรียนกลุ่มเดิม เท่ากับ .84

5.อมรรรัตน์ สุป็นราช (2552) ศึกษาผลของโปรแกรมปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนิสิตชายที่กำลังศึกษาในหลักสูตรปริญญาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำนวน 60 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al (1998) ที่แปลโดย Thato et al (2005) แบบวัดประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ โดยมีลักษณะของคำตอบเป็นมาตราส่วนลิเคิร์ต 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่ใช่นั่นแน่นอน(คะแนน =1) ถึงใช่นั่นแน่นอน(คะแนน =5) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราคในกลุ่มตัวอย่างที่นำไปทดลองเท่ากับ .69

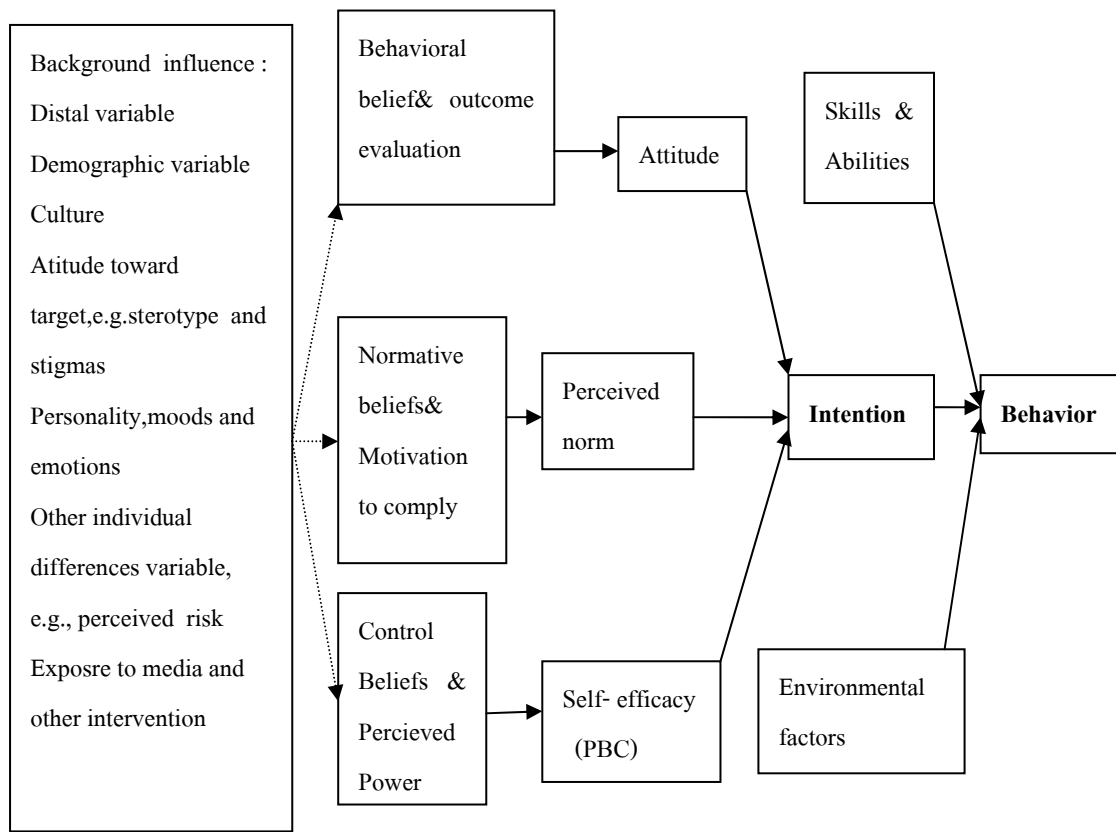
6.สุขฤทัย สุชนะนนท์(2546) ทำการศึกษาผลของการอบรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มีต่อความรู้และความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 40 คน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบทดสอบความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเอง จำนวน 6 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วน 4 ระดับ คือ แน่ใจมาก = 3 คะแนน , แน่ใจ = 2 คะแนน , ไม่ค่อยแน่ใจ = 1 คะแนน และ ไม่แน่ใจเลย = 0 คะแนน ซึ่งผู้วิจัยนำไปหาค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบราค (Cronbacn's alpha coefficient) เท่ากับ .60

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าในประเทศไทย มีเพียง สุขฤทัย สุชนะนนท์(2546) ที่สร้างเครื่องมือวัดความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเอง จำนวน 6 ข้อซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบราค (Cronbacn's alpha coefficient) เท่ากับ .60 เมื่อผู้วิจัยพิจารณาถึงกระบวนการสร้างเครื่องมือแล้วพบว่าไม่มีแหล่งข้อมูลว่าเครื่องมือที่ สุขฤทัย สุชนะนนท์ (2546) สร้างนั้นใช้แนวคิดใด ผู้วิจัยจึงได้คัดแปลง แบบสอบถาม Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ Kraizer (1986) ซึ่งเป็นแบบวัดความรู้และทักษะในการดูแลตนเองให้ปลอดภัย ประกอบด้วย ข้อคำถาม 18 ข้อ ซึ่งข้อคำถามประกอบด้วยเนื้อหาที่ครอบคลุมเรื่องความเป็นเจ้าของร่างกายตนเอง การเผชิญกับคนแปลกหน้า สิทธิที่จะพูดปฏิเสธผู้ใหญ่ โดยข้อคำถามจะเป็นลักษณะการแสดงออกเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น เช่น เมื่อเด็กหลงทาง หรือมีผู้อื่นมาคุกคามตนเองโดยบังเอิญ การเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า การจัดการกับความรู้สึกที่ไม่ดีเมื่อมีผู้ใหญ่ที่รู้จักคุ้นเคยมาสัมผัสร่างกาย การขอให้ปิดปิดความลับ การให้สิ่งของเพื่อเป็นสินบน และการจะปฏิบัติ

คนเมื่อไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่เด็กบอกกล่าว ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .75 เมื่อ Macintyre and Car (1999) นำมาใช้เป็นเครื่องมือศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมในการดูแลตนเองให้ปลอดภัยต่อการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอายุ 7 - 10 ปี โดยการวัดทักษะในการดูแลตนเองให้ปลอดภัย ได้นำแบบสอบถาม Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ Kraizer (1986) มาดัดแปลงและภาษาให้เหมาะสมกับเด็กวัยดังกล่าว โดยยังคงความหมายของข้อความเดิม จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้ไปหาค่าความเที่ยงได้เท่ากับ .79

4.แบบจำลองการผสมผสานแนวคิดในการทำนายพฤติกรรมสุขภาพ (The Integrative Model of behavioral prediction: IM)

แบบจำลองการผสมผสานแนวคิดเชิงทำนายพฤติกรรม(The integrative model of behavioral prediction : IM) ของ Fishbein (2000) ซึ่งเป็นรูปแบบการผสมผสานทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล(TRA) ร่วมกับทฤษฎีการกระทำพฤติกรรมตามแผน(TPB) โดยอธิบายว่า การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมาย บุคคลจะต้องมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้น แต่ในทางกลับกันหากบุคคลไม่มีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นย่อมไม่เกิดพฤติกรรมนั้นอย่างแน่นอน และเนื่องจากทัศนคติ บรรทัดฐานและการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญอย่างมากในการที่เป็นปัจจัยกำหนดความตั้งใจและพฤติกรรมมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อของบุคคลนั้น (Fishbein, 2008) ดังนั้นการจะทำนายและเข้าใจพฤติกรรมของบุคคล(Predict and understand an individual's behavior) จึงต้องใช้วิธีการวัดจากความตั้งใจของบุคคล ซึ่งปัจจัยที่จำเป็นและสำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมจะประกอบด้วย 1)มีความตั้งใจในการที่จะกระทำพฤติกรรมสูง 2)มีทักษะ 3)อยู่ในสภาพแวดล้อมที่อิสระ เอื้อให้เกิดพฤติกรรม 4)มีอารมณ์ความรู้สึกตอบสนองต่อการกระทำนั้นในทางบวก 5)มีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรม เชื่อในประโยชน์ที่จะได้รับ 6)รับรู้ว่าคุณค่าที่สำคัญต้องการให้แสดงพฤติกรรม7)เชื่อว่าตนเองสามารถทำพฤติกรรมนั้น(Fishbein & Yzer, 2003)) ดังที่อธิบายในภาพที่1

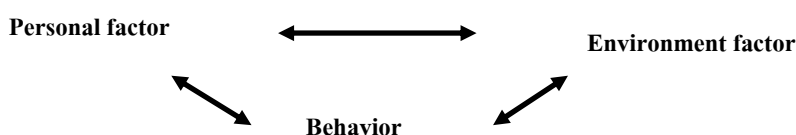
แผนภูมิที่ 1 แสดง การผสมผสานแนวคิดในการทำนายพฤติกรรม (Integrative model of behavioral prediction) (Fishbien & Yzer, 2003; Fishbein, 2008)

การเปลี่ยนแปลงหรือการก่อให้เกิดแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น จากแนวคิดการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา(The Social Cognitive Learning Theory)ของ Bandura (1997) ได้อธิบายถึงการเกิดพฤติกรรมว่าเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พฤติกรรม และสิ่งแวดล้อม ที่มีต่อกันในเรื่องของกระบวนการคิด การรับรู้ ความรู้สึก อารมณ์และองค์ประกอบทางชีวภาพกับการกระทำ ความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นได้โดยการเรียนรู้จากการสังเกตของตัวแบบ(Observational learning) การรับรู้ความคาดหวังในพฤติกรรม(Outcome expectation) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง(Self - efficacy) ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมาย โดยที่ Bandura (1997) อธิบายว่าการที่มนุษย์จะรับเอาพฤติกรรมใดไว้ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ การรับรู้ความสามารถของตน (Efficacy expectation) หมายถึง ความมั่นใจของบุคคลว่าจะสามารถแสดงพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการเป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำพฤติกรรม และความคาดหวังในผลลัพธ์(Outcome expectation) หมายถึง การคาดคะเนของบุคคลว่าถ้าทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวังไว้ในผลที่จะเกิดขึ้น

จากการกระทำของตน จากผลการศึกษา ของ Hein และคณะ (1988) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในการไม่สูบบุหรี่เป็นตัวทำนายความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมไม่สูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอธิบายได้ว่า แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้ของสังคมของ Bandura เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมของบุคคลตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The theory of reasoned action) ของ Fishbein & Ajzen (1975) ซึ่งจากการศึกษานั้น ยังพบว่า ทักษะคิดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นตัวสำคัญในการทำนายความตั้งใจที่จะไม่สูบบุหรี่ แต่การรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และความคาดหวังผลลัพธ์ของการกระทำนั้นจะส่งผลถึงความตั้งใจในการที่ไม่สูบบุหรี่ ในการศึกษาครั้งนั้นสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองสูงจะช่วยส่งผลให้เกิดการกระทำพฤติกรรมตามคาดหวังได้จริง

5. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory)

การเรียนรู้เพื่อจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามแนวคิดของ Bandura (1997) จะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายใน โดยไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออก โดยพฤติกรรมของบุคคล (Behavior) จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อถูกกำหนดจากปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (Environment factor) และปัจจัยภายในตัวบุคคล(Personal factor) ปัจจัยทั้ง 3 นี้เป็นลักษณะของการกำหนดซึ่งกันและกัน และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (นรลักษณ์ เอื้อกิจ, 2553) ดังภาพที่ 2

แผนภูมิที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในบุคคล ปัจจัยสิ่งแวดล้อม และพฤติกรรมในการกำหนดซึ่งกันและกัน (Bandura, 1997)

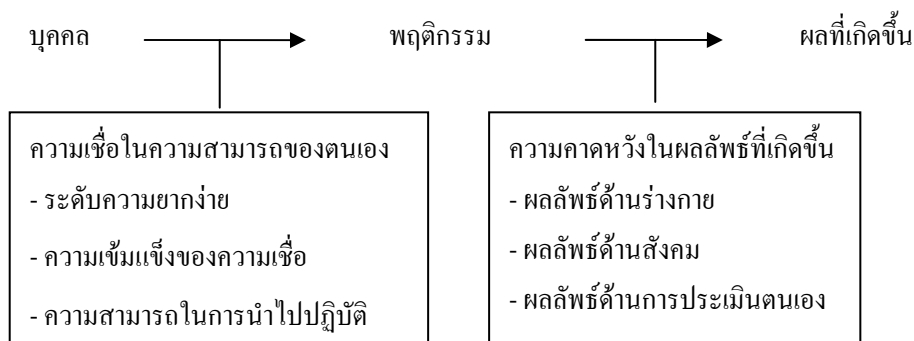
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับพฤติกรรมเป็นอิทธิพลที่มีต่อกันในเรื่องของกระบวนการคิด การรับรู้ ความรู้สึก อารมณ์และองค์ประกอบทางชีวภาพกับการกระทำ ความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นได้โดยการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ(Observational learning) การรับรู้ความคาดหวังในพฤติกรรม (Outcome expectation) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง(Self - efficacy)ซึ่งจะเป็น

ตัวกำหนดความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมาย ขณะเดียวกันการกระทำที่เกิดขึ้นก็มีผลกระทบและมีส่วนกำหนดความคิด และอารมณ์ของผู้อื่นด้วยเช่นกัน(นรลักษณ์ เอื้อกิจ, 2553)

5.1 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

Bandura (1986) ได้ให้คำจำกัดความว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง(Perceived self-efficacy) เป็นการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่ง Bandura เชื่อว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่ต่างกัน ถ้าการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน(สมโภชน์ เอี่ยมสุภายัต, 2549)

Bandura (1997) อธิบายว่าการที่มนุษย์จะรับเอาพฤติกรรมใดไว้ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ การรับรู้ความสามารถของตน (Efficacy expectation) หมายถึงความมั่นใจของบุคคลว่าจะสามารถแสดงพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ เป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำพฤติกรรม และความคาดหวังในผลลัพธ์(Outcome expectation)หมายถึงการคาดคะเนของบุคคลว่าถ้าทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวังไว้ในผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของตน ซึ่งสัมพันธ์กันดังภาพที่ 3

แผนภูมิที่ 3 แสดงความสัมพันธ์แบบมีเงื่อนไข และความต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า บุคคลจะกระทำพฤติกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าตนเองรับรู้ว่ามี ความสามารถมากพอที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นหรือไม่ และเมื่อกระทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะได้ผล ตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ และคาดหวังว่าตนเองมีความสามารถมากพอที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น หรือไม่ถ้าบุคคลเรียนรู้ว่าการกระทำนั้น ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

Bandura (1997) อธิบายว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องเกิดจากประสบการณ์โดยตรงเสมอไป แต่การเรียนรู้ยังสามารถเกิดจากผลของการสังเกตการกระทำของบุคคลอื่น ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้เรียกว่า การเรียนรู้จากตัวแบบ (Bee, 2006) โดยทฤษฎีการเรียนรู้ตามทฤษฎีทางสังคมของ Bandura (1997) สามารถสรุปได้ดังนี้ (สม โภชน์ เอี่ยมสุภายิต, 2549)

1. การเรียนรู้ไม่จำเป็นที่จะต้องพิจารณาในแง่ของการแสดงออก (performance) หากแต่ว่าการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ๆ ถือว่าการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว แม้ว่าจะยังไม่มีการแสดงออกก็ตาม ซึ่งทำให้เห็นว่าการเรียนรู้จะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายใน

2. พฤติกรรมไม่ได้เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่อย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยภายในของบุคคลนั้นด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะมีอิทธิพลไม่เท่าเทียมกัน บางปัจจัยมีอิทธิพลมากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้ ซึ่งจะทำให้เกิดพฤติกรรมไม่พร้อมกัน แต่ปัจจัยทั้งหมดต้องมีลักษณะกำหนดซึ่งกันและกัน อิทธิพลของปัจจัยจึงมีความสำคัญ

3. การเสริมแรงมีประสิทธิภาพต่อการกำกับพฤติกรรมมนุษย์ที่ผ่านการเรียนรู้มาแล้วแต่ค่อนข้างไม่มีประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ และเป็นการยากที่จะเกิดการเรียนรู้ตามธรรมชาติโดยไม่มีแบบอย่างพฤติกรรมให้เห็นก่อน จึงเชื่อว่ามนุษย์ต้องผ่านการเรียนรู้และโดยการสังเกตพฤติกรรมจากผู้อื่นมาก่อนทั้งสิ้น

กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้ คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรในลักษณะที่เพิ่มขึ้นของกิจกรรมซึ่งเกิดจากการฝึกฝน ไม่ใช่เกิดจากธรรมชาติ ซึ่งเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายในไม่จำเป็นที่จะต้องพิจารณาในแง่ของการแสดงออก

อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อความคิดและการกระทำของบุคคล

Bandura (1986) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของบุคคล 4 ประการดังนี้

1. บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง มักจะเลือกทำงานที่มีลักษณะท้าทายมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาความสามารถของตนให้ยิ่งสูงขึ้น ส่วนบุคคลที่มีความรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มักจะหลีกเลี่ยงงาน ท้อถอยขาดความมั่นใจในตนเอง เป็นการพลาดโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถของตนเอง

2. การใช้ความพยายามและความอดทนในการทำงาน ความสามารถในตนเองที่บุคคลประเมินนั้น จะเป็นตัวกำหนดว่าเขาจะต้องใช้ความพยายามเท่าใด และจะต้องอดทนเผชิญต่ออุปสรรคต่างๆ ได้นานเท่าใด ยิ่งบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงเท่าใด บุคคลนั้นจะยิ่งมีความพยายามและอดทนในการทำงานมากเท่านั้น และมักจะประสบความสำเร็จในงานที่ทำ

ความสามารถของตนเอง โดยSalomon (1984 อ้างถึงใน Bandura,1986)พบว่านักเรียนที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงจะมีความพยายามในการเรียนสูง และมีการเรียนรู้ได้ดีเมื่อเรียนจากสื่อการสอนที่เขาคิดว่ายาก ในขณะที่เขาเรียนจากสื่อการสอนที่รู้สึกว่ายากนั้น จะใช้ความพยายามในการเรียนต่ำกว่าและเรียนรู้ได้น้อยกว่า

3. รูปแบบความคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ ความสามารถของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบความคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ในระหว่างการกระทำพฤติกรรม และการคาดการณ์กระทำภายหน้า จากการศึกษาของ Collins(1982 อ้างถึงใน Bandura,1986) พบว่าการแก้ไขปัญหานั้นบุคคลจะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงจะอนุมานถึงสาเหตุของความล้มเหลวของตนว่าเกิดจากการขาดความสามารถของตนเอง

4. เป็นผู้กำหนดการกระทำพฤติกรรมมากกว่าเป็นผู้ทำนายพฤติกรรม นั่นคือบุคคลที่รับรู้ความสามารถในตนเองสูงจะคิด รู้สึก และกระทำพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ โดยบุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงจะสนใจ และเลือกทำงานที่ท้าทาย หากยังไม่บรรลุเป้าหมายก็จะยิ่งพยายามมากยิ่งขึ้น ถ้าพบกับความล้มเหลวก็จะใช้ความล้มเหลวเป็นตัวกระตุ้นให้ประสบความสำเร็จ และกระทำการต่างๆ อย่างไม่วิตกกังวล

การรับรู้ความสามารถของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน จะผันแปรไปตามมิติ 3 ด้านดังนี้ (Bandura, 1997)

มิติที่ 1 มิติตามขนาด หรือระดับความยากง่ายของพฤติกรรม(Magnitude or level) หมายถึงการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถในการกระทำพฤติกรรมของแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันซึ่งบางครั้งอาจจะถูกจำกัดจากระดับความยากง่ายของงานที่บุคคลเชื่อว่าจะสามารถทำได้ และเลือกกระทำในสถานการณ์นั้นๆ การรับรู้ความสามารถของแต่ละบุคคลจะอยู่ในระดับใดวัดได้โดยเปรียบเทียบกับระดับความต้องการทำงานที่แสดงให้เห็นในขั้นที่ท้าทาย หรือมีสิ่งใดขัดขวางให้การกระทำนั้น ไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าไม่มีอุปสรรคเกิดขึ้นกิจกรรมนั้นก็จะเป็สิ่งที่ย่งต่อการกระทำและทุกๆคนจะมีความรู้สึกรับรู้ความสามารถของตนเองสูงเหมือนกัน

มิติที่ 2 มิติความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ(Strength) หมายถึงความเชื่อมั่นของบุคคลว่าคุณมีความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จ ถ้าความเชื่อในความสามารถของตนเองมีความเข้มแข็งน้อย บุคคลจะไม่มีความสามารถของตนเองเมื่อประสบสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ในขณะที่บุคคลที่มีความเข้มแข็งหรือเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองอย่างเหนียวแน่นจะมีความอดสาหะใช้ความพยายามมากขึ้นที่จะกระทำกิจกรรมแม้ว่าจะประสบกับสถานการณ์ที่มีความยุ่งยาก หรือมีอุปสรรคมากมายเพียงใดก็ตามทำให้กิจกรรมที่เลือกกระทำนั้นมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ

มิติที่ 3 มิติความเป็นสากล (Generality) หมายถึงความสามารถในการนำประสบการณ์ ที่ตนเองความสำเร็จในการเผชิญกับสถานการณ์บางอย่างมาก่อนมาใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันในสถานการณ์ใหม่ บุคคลจะตัดสินใจความสามารถของตนเองบางสถานการณ์หรือบางกิจกรรมเท่านั้น ซึ่งจะผันแปรไปตามจำนวนของมิติที่แตกต่างกัน ระดับของความคล้ายคลึงกันของกิจกรรม รูปแบบที่แสดงออกถึงความสามารถ (พฤติกรรม ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก) ลักษณะของบุคคลที่มีทำที่ต่อพฤติกรรมนั้นโดยตรง

5.2 วิธีการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง

Bandura (1997) เชื่อว่า จะสามารถพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนได้จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่งดังนี้

5.2.1 การใช้คำพูดชักจูง (Verbal persuasion) คือ การที่ผู้อื่นซึ่งมีความสำคัญหรือเป็นที่เคารพนับถือของบุคคลนั้น (Significant other) ได้แสดงออกโดยคำพูดว่า เขามีความเชื่อในความสามารถของบุคคลนั้นว่าจะสามารถกระทำกิจกรรมที่กำหนดได้โดยการพูดชักจูงให้บุคคลเชื่อในความสามารถของตนเอง ย่อมทำให้บุคคลนั้นเลิกสงสัยในตนเอง (Self-doubt) แต่เกิดกำลังใจและมีความพยายามมากขึ้นที่จะกระทำให้สำเร็จ

5.2.2 การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious experience) เป็นการได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตน Bandura (1997) กล่าวว่า การที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตผ่านตัวแบบ (observation learning) ประกอบด้วย 4 กระบวนการ ได้แก่

1. กระบวนการตั้งใจ (Attention process) เป็นกระบวนการที่บุคคลตั้งใจและสนใจที่จะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการตั้งใจคือ ตัวแบบต้องมีความเหมาะสม มีลักษณะที่เด่นชัด ทำให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมที่แสดงออกต้องไม่ซับซ้อนและมีประโยชน์ต่อผู้สังเกต ซึ่งปัจจัย 4 ประการของความสนใจของบุคคลต่อตัวแบบเป็นข้อสรุปได้ดังนี้ (Bandura และคณะ, 1997)

1) ลักษณะของตัวแบบต้องมีอายุ เพศ เชื้อชาติ ฯลฯ ใกล้เคียงกับผู้สังเกต มีความสามารถประสบการณ์สูง สถานภาพสูง

2) ลักษณะพฤติกรรมของตัวแบบ ต้องมีความชัดเจน มีความหมายต่อผู้สังเกต ไม่ซับซ้อนเกินไป และสังเกตได้

3) ลักษณะการนำเสนอตัวแบบ ต้องทำให้เห็นพฤติกรรมที่ต้องการให้เป็นแบบโดยแสดงท่าทางให้เห็นจริงจัง เริ่มจากพฤติกรรมง่ายไปหายาก แสดงให้เห็นอย่างเพียงพอ

และทำซ้ำ มีรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องให้น้อยที่สุดและเมื่อเสนอตัวแบบที่แสดงแบบในทางบวก ซึ่งอาจใช้หรือไม่ใช้การแสดงทางลบก็ได้

4) ลักษณะของผู้สังเกต ตัวแบบจะมีผลต่อผู้สังเกต เมื่อผู้สังเกตได้รับการสอน มีภูมิหลัง หรือเจตคติ คล้ายคลึงกับตัวแบบ ตัวแบบนี้จะได้รับ ความสำคัญ และได้รับรางวัล ความสำคัญของกระบวนการนี้อยู่ที่รูปแบบของตัวแบบต่อบุคคล ซึ่งมีความพร้อมที่จะประเมิน และรูปแบบของพฤติกรรมของเขาในการสังเกต และการรับรู้

2.กระบวนการเก็บจำ (Retention process) เป็นกระบวนการเก็บรวบรวม ข้อมูลพฤติกรรมของตัวแบบ แล้วแปลงข้อมูลไปเป็นรูปแบบสัญลักษณ์ และจัดโครงสร้างทาง ปัญหาเพื่อให้จดจำง่าย การที่ผู้สังเกตนำแบบแผนของพฤติกรรมของตัวแบบที่สังเกตได้ มาสร้าง เป็นรูปแบบที่แน่ชัด เพื่อให้จดจำได้ง่าย โดยการลงรหัสซึ่งมี 2 ลักษณะคือ การเก็บจำในรูปของ มโนภาพ และการเก็บจำในรูปของสัญลักษณ์ทางภาษา แม้ผู้สังเกตจะให้เห็นตัวแบบในช่วง ระยะเวลาอันสั้นก็ตาม การเก็บจำโดยการสร้างสัญลักษณ์ทางภาษา ทำให้ผู้สังเกตสามารถนำมา เป็นแนวทางการกระทำของตนในเวลาต่อมา โดยถ้าประสบการณ์ใหม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ความจำจะคงทนถาวรมากขึ้น (Bandura, 1986)

3.กระบวนการกระทำ (Production process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลง สัญลักษณ์ออกมาเป็นการกระทำ ซึ่งการกระทำนั้นจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับสิ่งที่จำได้ การสังเกตและ แสดงออกมาเป็นพฤติกรรม นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตจะต้องมีสมรรถภาพทาง กายภาพและทักษะที่จะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ พฤติกรรมใหม่ของผู้ที่ เกิดขึ้นจะเป็นไปตามกระบวนการของตัวแบบ บุคคลจะค่อย ๆ ปรับปรุงพฤติกรรมทีละน้อยใน ที่สุดก็กระทำได้ถูกต้อง ทั้งนี้ก็อาศัยการกระทำที่ผ่านมาเป็นข้อมูลย้อนกลับ จากการปฏิสัมพันธ์กับ สังคมทำให้ผู้เรียนรู้อากตัวแบบปรับตัวได้ตลอดเวลา จนกระทั่งมีพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับของ สังคม นั่นคือ บุคคลเรียนรู้และสะท้อนการแสดงออกในขั้นนี้ได้ ในลักษณะต่างๆกัน ขึ้นกับ ความสามารถทางสติปัญญาการรับรู้ที่เหมาะสม และการติดตามข้อมูลย้อนกลับจากการอภิปราย ง่ายๆยังช่วยเตือนความจำเปรียบเทียบกับตัวแบบ และได้รับรู้เข้าใจเหตุการณ์ที่ไม่ถูกต้อง (Bandura, 1986)

4.กระบวนการจูงใจ (Motivation process) การที่บุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วจะมี การกระทำพฤติกรรมนั้นขึ้นอยู่กับ การจูงใจให้กระทำได้แก่ สิ่งจูงใจภายนอก เช่น สิ่งของ รางวัล ความรู้สึกพอใจ การยกย่อง ชมเชย ซึ่งถ้าพฤติกรรมของตัวแบบได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ ก็จะจูงใจ ให้ผู้สังเกตทำพฤติกรรมนั้น ดังนั้นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการใช้ตัวแบบ เพื่อให้เกิด การเรียนแบบพฤติกรรมที่ต้องการนั้นต้องมีการจูงใจโดยการให้รางวัล หรือการเสริมแรงทางบวก

เพื่อกระตุ้นความเชื่อของผู้สังเกต เพื่อให้แสดงพฤติกรรมเลียนแบบนั้นออกมาและเสริมให้พฤติกรรมนั้นเกิดมากขึ้น

5.2.2.1 ประเภทของตัวแบบ

Bandura(1997) กล่าวว่า ตัวแบบที่บุคคลสามารถเลียนแบบได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1)ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง(Live modeling) เป็นตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรง ซึ่งมีข้อดีคือ ตัวแบบสามารถเพิ่มเติมหรือปรับปรุงพฤติกรรม เพื่อให้การแสดงผลพฤติกรรมชัดเจนหรือเหมาะสมกับสถานการณ์มากยิ่งขึ้น จึงช่วยให้ผู้สังเกตเกิดความสนใจในตัวแบบและลอกเลียนพฤติกรรมของตัวแบบได้ดี แต่การนำเสนอตัวแบบวิธีนี้อาจมีเหตุการณ์ไม่ได้คาดล่วงหน้าเกิดขึ้นทำให้ตัวแบบไม่ได้รับผลที่พึงพอใจตามที่ควรได้รับ

2)ตัวแบบสัญลักษณ์(Symbolic modeling) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิดีทัศน์และการ์ตูน หนังสือ หุ่นกระบอก ภาพพลิก เป็นต้น การเสนอตัวแบบด้วยวิธีจะสามารถเตรียมเรื่องราวของตัวแบบได้ สามารถเน้นจุดสำคัญที่ต้องการได้ สามารถนำไปใช้กับกลุ่มบุคคลจำนวนมากและในสถานที่ต่างๆ ได้ ปัจจุบันสื่อมีความสำคัญและมีอิทธิพลมาก เนื่องจากมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้บุคคลเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากสื่อได้ง่ายขึ้น(นรลักษณ์ เอื้อกิจ, 2553) การศึกษาวิจัยที่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์นั้นมีเป็นจำนวนมาก เช่น การศึกษาของสุกรีซ พลสุข (2551) การให้ข้อมูลขั้นตอนการรักษาด้วยวิดิทัศน์ ลดความวิตกกังวลของเด็กนักเรียนที่มาเข้ารับบริการเคลือบหลุมร่องฟันได้ และเป็นประโยชน์ในการจัดการกับพฤติกรรมของเด็กสำหรับการรักษาทางทันตกรรม เช่นเดียวกับ การศึกษาของเจษฎา ศรีบุญเลิศ(2548) พบว่า การเตรียมจิตใจด้วยการเล่านิทาน มีผลให้ความกลัวการเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ของเด็กวัยเรียนลดลง

จากที่กล่าวข้างต้น ตัวแบบทั้ง 2 ประเภท ต่างมีผลต่อการเรียนรู้ของบุคคล ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ตัวแบบทั้งสองประเภท ยกตัวอย่างเช่น ประเภทที่ 1 ใช้ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ประเภทที่ 2 ใช้วิดิทัศน์การ์ตูนในการให้ข้อมูลแก่เด็กวัยเรียนเพื่อให้เด็กวัยเรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเปรียบเทียบกับตัวแบบซึ่งเป็นการกระทำของบุคคลอื่น ส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ตามที่คาดหวัง โดยการสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ในการป้องกันตนเองจากการล้วงละเมิดทางเพศได้ และช่วยลดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้

5.2.2.2 ผลของตัวแบบ

Bandura (1997) กล่าวถึงหน้าที่ของตัวแบบไว้ 3 ข้อดังนี้ (นรลักษณ์ เอื้อกิจ, 2553)

- 1) สร้างพฤติกรรมใหม่ที่เป็นพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพหรือเป็นประโยชน์ต่อตนเอง เช่น พฤติกรรมการออกกำลังกาย พฤติกรรมการไม่รับประทานอาหารที่มีรสเค็มหรือหวานในผู้ป่วยที่เป็นโรคเบาหวานหรือในผู้ป่วยที่เป็นโรคความดันโลหิตสูง ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้สังเกตยังไม่เคยกระทำพฤติกรรมนั้นมาก่อน
- 2) เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วนั้นให้ดีขึ้น กรณีที่ผู้สังเกตเคยทำพฤติกรรมนั้นแล้ว แต่อาจยังไม่ถูกต้องหรือขาดทักษะ เช่น พฤติกรรมการออกกำลังกายในผู้ป่วยโรคหัวใจและหลอดเลือดภายหลังการขยายเส้นเลือดหัวใจ เป็นต้น
- 3) ยับยั้งการเกิดพฤติกรรม ในกรณีที่ผู้สังเกตมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการดื่มเหล้า พฤติกรรมการไม่รับประทานยาตามแพทย์สั่ง เป็นต้น หรือยังไม่เคยมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์มาก่อน ตัวแบบจะช่วยให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง หรือไม่เกิดขึ้น

ดังนั้น การใช้ตัวแบบจึงส่งผลให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมแก่บุคคลเป็นจำนวนมากอย่างพร้อมเพรียงกันในหลายสถานการณ์อย่างกว้างขวาง เช่น ตัวแบบจากโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ทำให้เกิดผลดีในการที่จะเน้นจุดสำคัญของการแสดงพฤติกรรมและสามารถควบคุมพฤติกรรมของตัวแบบได้ และสามารถเก็บไว้ในการเสนอตัวแบบที่ต้องการกระทำพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรมลักษณะเดียวกันได้ ในเด็กวัยเรียนนั้นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบมีความจำเป็นที่จะต้องนำสื่อเข้ามาช่วยในการให้ข้อมูลนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น สื่อที่นิยมใช้ได้แก่ วิดีทัศน์ การ์ตูน หนังสือนิทาน และภาพพลิก เป็นต้น การเลือกใช้สื่อจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยและสถานการณ์ด้วย สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกตัวแบบเป็นข่าวสถานการณ์การล่องละเมิดทางเพศจากหนังสือพิมพ์ ประสบการณ์ความเสี่ยงต่อการล่องละเมิดทางเพศจากเด็กวัยเดียวกัน สมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการล่องละเมิดทางเพศ มาเป็นตัวแบบในการนำเสนอ ซึ่งเป็นการให้ตัวแบบสัญลักษณ์ที่เหมือนกับชีวิตจริง และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ผลที่ได้รับจากเหตุการณ์สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัว มีการรับรู้ความเข้าใจและปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง จึงเกิดพฤติกรรมที่แสดงออกถึงเพื่อการป้องกันตนเองจากการล่องละเมิดทางเพศได้

5.2.3 ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง(Enactive mastery experience) การกระทำกิจกรรมจนเกิดความสำเร็จจะช่วยส่งผลให้เกิดบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง โดยเชื่อว่าถ้าหากให้กระทำกิจกรรมนั้นอีกหรือกระทำกิจกรรมที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันตนเองจะกระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จเช่นเคย ความสำเร็จหลายๆครั้งที่ได้รับจะช่วยสร้างความเชื่อที่แรงกล้าในความสามารถของตนเอง แต่ความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่าจะบั่นทอนความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ถ้าบุคคลใดได้สร้างความเชื่อมั่นของตนเองขึ้นมาแล้วมักจะมีความพยายามในการทำ

กิจกรรมที่กำหนดถึงแม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ก็จะไม่ย่อท้อง่าย ประสบการณ์การได้รับความสำเร็จมาก่อนเป็นแหล่งที่มาที่สำคัญและมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง

5.2.4 การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย (Emotional and Physiological arousal)

เป็นการใช้สภาวะทางร่างกายและอารมณ์เพื่อตัดสินความสามารถของบุคคล ถ้าประเมินว่าความเครียด ความเหนื่อยล้าของตนเองเป็นสิ่งบั่นทอนการแสดงพฤติกรรมของตนเองให้น้อยลงจะมีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ การที่บุคคลถูกกระตุ้นอารมณ์ทางลบ ก็จะทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลงในทางกลับกันการกระตุ้นทางบวกจะทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองดีขึ้น

จากแนวทางการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้ดังนี้ คือ

1. การส่งเสริมการเรียนรู้โดยการสังเกต เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมใหม่ หรือดีขึ้นตลอดจนยับยั้งพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้น โดยอาศัยแบบอย่างจากผู้สอนที่มีแบบอย่าง คือพยายามเป็นผู้สอน และจากการนำสื่อการเรียนที่น่าสนใจและเหมาะสมกับวัย เช่น หนังสือการ์ตูน เป็นต้น

2. การนำการจัดกิจกรรมกลุ่ม ระดมสมอง สืบหาความคิดเห็น เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการสังเกตตนเองจากกิจกรรมกลุ่มการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในกลุ่มผู้เรียน เกิดกระบวนการตัดสินใจและแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองในการแสดงพฤติกรรม โดยการแสดงบทบาทสมมติ

5.3 การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการตีความของบุคคลที่เฉพาะเจาะจงต่อพฤติกรรมเฉพาะอย่างภายใต้สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น Bandura (1997) กล่าวว่า ควรวัดเจาะจงกลับสถานการณ์หรือพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความยุ่งยาก และเป็นอุปสรรคต่อการกระทำเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมี 2 อย่าง คือ

1. การวัด โดยการประเมินความเชื่อมั่นว่าสามารถกระทำพฤติกรรมเฉพาะอย่างได้สำเร็จหรือไม่

2. การวัด โดยการประเมินระดับความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ

ในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองควรสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมั่น 3 มิติ คือ ความเชื่อมั่นในความเข้มแข็งหรือกำลังความสามารถของบุคคลนั้น (Strength) การรับรู้ความ

ยากง่ายของพฤติกรรมนั้น (Magnitude) และความคาดหวังในความสามารถของคนที่นำไปปฏิบัติในสถานการณ์อื่น (Generality) ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองทำให้บุคคลเกิดตัดสินใจเกิดความพยายามและเพียรพยายามในการกระทำพฤติกรรมในที่สุด

การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลลัพธ์มีความสัมพันธ์กันมาก โดยที่ความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้มีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ดังนั้น เด็กวัยเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง และพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ในทางตรงกันข้าม หากเด็กวัยเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะทำให้เด็กหลีกเลี่ยงที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ หรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้นเลย ผู้วิจัยจึงได้จัดกิจกรรมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดด้วยการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองแก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาเพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดเพศ ก่อให้เกิดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม อันจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

6.การจัดการเรียนการสอนการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน

ในอดีตที่ผ่านมาในประเทศไทยยังไม่มีหลักสูตรเพศศึกษาแยกต่างหาก เป็นเพียงเนื้อหาย่อยในหลักสูตรกลุ่มสาระสุขศึกษาที่สอนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระของร่างกายและการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ส่วนเพศศึกษาในมิติอื่นได้ถูกมองข้ามไป เช่น การปรับตัวกับเพื่อนเพศตรงข้ามอย่างถูกต้องเหมาะสม สัมพันธภาพทางเพศที่รับผิดชอบและปลอดภัย เป็นต้น (เบญจพร ปัญญาขง, 2553) รวมไปถึงการดูแลป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การเรียนการสอนเพศศึกษาในต่างประเทศนั้นจะแตกต่างกันในแต่ละประเทศทั้งนี้ขึ้นอยู่กับค่านิยม ความเชื่อ ศาสนา จารีตประเพณีและวัฒนธรรมของสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง(นุชนารถ แก้วคำเกิง, 2553) ซึ่งส่วนมากจะเริ่มสอนที่อายุ 11.6-13ปี (Tuty,1994) ในสาระวิชาที่แตกต่างกัน เช่น เพศศึกษาและความสัมพันธ์ (Relationship and sexual education) วิธีชีวิตครอบครัว (family life education) เป็นต้น และมีสื่อการสอนที่หลากหลายรูปแบบ เช่น visual mass media เกม วิดิทัศน์ ซีดีรอม อินเทอร์เน็ต แต่การสอนในชั้นเรียนก็มีไม่น้อย ซึ่งพบว่าเด็กชอบการเรียนการสอนในรูปแบบการสื่อสารสองทางมากกว่า เช่น รูปแบบสัมมนาวิชาการ การเรียนรู้ผ่านเครือข่ายเพื่อนฝูง เป็นต้น(Finklehor,1995)

องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้มีการสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาแก่เยาวชน ในโครงการ SAFE Project ดังนี้

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ สิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ ข้อมูลในการจัดความเชื่อที่ผิดให้ข้อมูลแหล่งสนับสนุน (Resources) และหน่วยบริการ

- พัฒนาทักษะชีวิต เช่น การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร การพัฒนาตน การตัดสินใจ Sense of self การสร้างความมั่นใจ การแสดงสิทธิ(assertiveness) ความรับผิดชอบ ความสามารถในการถามและการแสวงหาความช่วยเหลือและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

- สอดแทรกทัศนคติและค่านิยมทางบวก เช่น เปิดใจยอมรับความคิดเห็น เคารพตนเองและผู้อื่น ให้คุณค่าแก่ตนเองและมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีทัศนคติที่ไม่ตัดสินผิดถูก

ในขณะที่ประเทศไทย พบว่าการเรียนการสอนเพศศึกษาของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถูกบรรจุอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 76 ชั่วโมง มีทั้งหมด 5 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรียนรู้ตัวเรา หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชีวิตและครอบครัว หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เพิ่มพูนทักษะการเคลื่อนไหว หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ใส่ใจสุขภาพ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ชีวิตปลอดภัย ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะแบ่งแผนการจัดการเรียนรู้ออกเป็นรายชั่วโมง ซึ่งมีจำนวนมากน้อยไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับความยาวของเนื้อหาสาระ ซึ่งสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเพศศึกษา คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรียนรู้ตัวเรา ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 10 เรื่อง ได้แก่ 1.ความหมายและความสำคัญของการเจริญเติบโตและพัฒนาการ 2. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางร่างกาย 3.การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจ 4.การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางสังคม 5.การทำงานและหน้าที่ของกล้ามเนื้อ 6.ชนิดของกล้ามเนื้อ 7.การดูแลรักษาระบบกล้ามเนื้อ 8.การทำงานและหน้าที่ของกระดูกและข้อต่อ: โครงสร้างของกระดูก 9.การทำงานและหน้าที่ของกระดูกและข้อต่อ: ข้อต่อและชนิดของข้อต่อ และหน้าที่ของกระดูก 10.การดูแลรักษากระดูกและข้อต่อ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชีวิตและครอบครัวใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 10 เรื่อง ได้แก่ 1.ความสำคัญของการเป็นเพื่อนและสมาชิกที่ดีของครอบครัว 2.คุณลักษณะของการเป็นเพื่อนที่ดี 3.คุณลักษณะของการเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว 4.ความหมายและความสำคัญของพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมไทย 5. พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมไทยของเพศชาย 6.พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมไทยของเพศหญิง 7. การปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ /เมื่อมีคนไม่รู้จักชวนขึ้นรถ โดยลำพังและเมื่ออยู่บ้านตามลำพัง 8. การปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ /เมื่อมีคนไม่รู้จักมอบอาหารให้รับประทาน 9.การปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ /เมื่อถูกคนแปลกหน้าชักชวนให้ขึ้นหรือลงลิฟต์ตามลำพัง 10.การปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ /เมื่อถูกคนชักชวนให้อยู่ในบ้านหรือห้องด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ดังนั้นจะเห็นว่าจากจำนวนชั่วโมงเรียนทั้งหมด 76 ชั่วโมง มีเพียงในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 มีเพียง 1 ชั่วโมงที่นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา คือ เรื่องการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางร่างกาย และในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 นักเรียนจะได้เรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเพศศึกษา 5 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเนื้อหากว้างๆ ได้แก่ พฤติกรรมที่เหมาะสมของเพศหญิงตามวัฒนธรรมไทย เช่น พุดจาไพเราะ สุภาพอ่อนหวาน รักศักดิ์ศรีของความเป็นเพศหญิง ไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการปฏิเสธการกระทำที่เป็นอันตรายและไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ ได้แก่ การไม่เดินในที่เปลี่ยวคนเดียว หรือการปฏิเสธการกระทำที่เป็นอันตรายในเรื่องเพศและตะโกนร้องขอความช่วยเหลือเมื่อเป็นอันตราย เป็นต้น

ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างพบว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างได้เรียนวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที จากเนื้อหาการสอนทั้งหมดซึ่งมีจำนวนมากและในระยะเวลาที่จำกัด นักเรียนจึงได้รับการสอนในเรื่องของการปฏิเสธการกระทำที่เป็นอันตรายและไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ ได้แก่ การไม่เดินในที่เปลี่ยวคนเดียว หรือการปฏิเสธการกระทำที่เป็นอันตรายในเรื่องเพศและตะโกนร้องขอความช่วยเหลือเมื่อเป็นอันตรายโดยการบรรยายและทำแบบฝึกหัดทำแบบเรียนเพียงอย่างเดียว ขาดการฝึกทักษะในการปฏิบัติ ทั้งเนื้อหาที่ได้รับการสอนนั้นยังไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศโดยตรง ในขณะที่พยาบาลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการให้ความรู้แก่เด็กในโรงเรียนเช่นกัน แต่จะเข้าไปในลักษณะให้ความรู้แก่วัยรุ่นในกลุ่มใหญ่ โดยเข้าไปจัดกิจกรรมในโรงเรียนปีละครั้งในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จะเน้นให้ความรู้เรื่องของโรคเอดส์และยาเสพติด ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นพยาบาลซึ่งเห็นความสำคัญของการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจึงได้จัดทำโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศขึ้น เพื่อให้เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและป้องกัน อันจะนำไปสู่การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศได้ต่อไป

7.บทบาทพยาบาลในการสอนเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การพยาบาลที่ให้แก่บุคคล มี 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การพยาบาลในภาวะสุขภาพ (Health nursing) เป็นการช่วยเหลือให้คนปกติดำรงภาวะสุขภาพป้องกันการเจ็บป่วย ส่วนการพยาบาลประเภทที่สอง เป็นการพยาบาลผู้เจ็บป่วย (Sick nursing) ช่วยให้ผู้เจ็บป่วยหายจากโรคหรือดำรงสภาวะที่เจ็บป่วยอย่างมีความสุข การพยาบาลที่ให้แก่บุคคลทั้งสองประเภท จะใช้กระบวนการพยาบาลที่มุ่งเน้นการดูแลบุคคลทั้งคนแบบองค์รวม เป็นกระบวนการที่มุ่งแก้ปัญหาเพื่อสนองความต้องการทางกายภาพ จิตสังคม และจิตวิญญาณ โดยมีภาวะสุขภาพของบุคคลเป็นเป้าหมายสูงสุด

ของการพยาบาล จากการศึกษาในภาวะสุขภาพ (Health nursing) พยาบาลวิชาชีพจึงมีบทบาทในการส่งเสริมสุขภาพให้คนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน โดยพยาบาลมีหน้าที่ให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับภาวะสุขภาพ และการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับภาวะสุขภาพทั้งในด้านการป้องกันและส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งการบริการพยาบาลมิใช่จำกัดอยู่แต่เพียงให้บริการภายในโรงพยาบาลเท่านั้น แต่พยาบาลจะต้องออกสู่ชุมชนอีกด้วย (ฟาริดา อิบราฮิม, 2546) เนื่องจกบทบาทในการส่งเสริมสุขภาพของบุคคล พยาบาลจะต้องเป็นผู้สอนให้ผู้รับบริการได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งการสอน หมายถึง การจัดสถานการณ์ หรือกิจกรรม หรือสภาพแวดล้อม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่ต้องการ ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ และสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรงหรือโดยผ่านสื่อต่าง ๆ หรืออาจผสมผสานกันก็ได้ พยาบาลต้องใช้กระบวนการสอนผู้รับบริการ ไม่ว่าจะอยู่ภายในหรือนอกโรงพยาบาลจะมีกระบวนการสอนที่คล้ายคลึงกัน คือ มีวัตถุประสงค์ที่ช่วยให้ผู้รับบริการเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับกระบวนการพยาบาล (Nursing process) อันมีรากฐานมาจากแบบจำลองการแก้ปัญหา (The problem-solving model) (นที เกื้อกูลกิจการ, 2537) ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1. ขั้นประเมิน (Assessment) เป็นการประเมินเกี่ยวกับผู้รับบริการ และสภาพแวดล้อมในการสอนผู้รับบริการ การประเมินผู้รับบริการเป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อให้ทราบความต้องการในการเรียนรู้ และความพร้อมในการเรียนของผู้รับบริการ

2. ขั้นวางแผนการสอน (Planning) หลังจากที่พยาบาลได้ประเมินผู้รับบริการและสภาพแวดล้อมแล้ว พยาบาลจะต้องวางแผนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้รับบริการ โดยแผนการสอนจะประกอบด้วย วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยในส่วนของเนื้อหาที่จะสอนพยาบาลจะต้องแยกแยะให้ได้ว่าเนื้อหาใดที่ผู้เรียนจำเป็นต้องทราบ ควรทราบ และน่าจะทราบ รวมทั้งความรู้ ทักษะ และทัศนคติใดที่มีความจำเป็นต่อการดูแลตนเองของผู้เรียนที่ต้องบรรลุสำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในแผนการสอนนั้น จะต้องจัดให้เหมาะสมหรือตรงกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้รับบริการ และขณะเดียวกันต้องสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ด้วย ในส่วนของสื่อการสอน พยาบาลต้องระบุนวัตกรรม อุปกรณ์ และวิธีการต่าง ๆ ที่พยาบาลจะต้องใช้สื่อประกอบการสอนอย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อให้ผู้รับบริการเกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและในแผนการสอนควรมีการกำหนดวิธีการประเมินผลการ

เรียนรู้ของผู้รับบริการด้วยว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยวิธีการประเมินผลนั้นต้องสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่กำหนด และมีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง

3. **ขั้นดำเนินการสอน (Implementation)** ในขั้นนี้จะเป็นการนำแผนการสอนไปสู่การปฏิบัติจริงในขณะที่พยาบาลดำเนินการสอนไปตามแผน ควรมีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้รับบริการเป็นระยะ ๆ เพื่อประเมินความก้าวหน้าของการสอนว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

4. **ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation)** การประเมินผลการเรียนรู้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการสอนผู้รับบริการซึ่งพยาบาลสามารถกระทำเมื่อสิ้นสุดบทเรียน (Redman, 1993) เพื่อประเมินผลว่าผู้รับบริการได้รับความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการสอนมากน้อยเพียงใด (Gessner, 1989) การสอนเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่เกี่ยวข้องกับภาวะสุขภาพอย่างหนึ่งซึ่งวิธีการสอนควรเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการให้ความรู้คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ วิธีการสอนที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ (สมทรง รักษ์เผ่า และสรงศ์กัญญ์ ดวงคำสวัสดิ์, 2540) มีดังนี้ คือ

1. วิธีการสอนที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางด้านความรู้ คือ การอ่าน การอภิปราย การบรรยายกรณีศึกษา การใช้อุปกรณ์ การเขียนบรรยาย สื่อการสอน เรียงความ

2. วิธีการสอนที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางด้านเจตคติ คือ ทักษะศึกษา การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การให้บริการปรึกษา การให้แสดงออก/แสดงความคิดเห็น

3. วิธีการสอนที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางการปฏิบัติ คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การใช้เหตุการณ์จำลอง การสาธิตและฝึกปฏิบัติ การฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

จะเห็นว่าวิธีการสอนนั้นมีหลายวิธี การที่นำมาใช้นั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสอนในแต่ละครั้ง สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กนักเรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ อันจะเป็นปัจจัยนำไปสู่ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน มีทั้งอภิปรายแบบกลุ่ม ซึ่งสามารถนำมาใช้สอนร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่น เพื่อให้การสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น (Arends, 1994: 397) การบรรยาย การแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้รับรู้ความสามารถของตนเอง และการอภิปรายแบบกลุ่มใหญ่เพื่อเป็นการสรุปความเข้าใจที่ได้รับจากการอภิปรายกลุ่มย่อยในท้ายชั่วโมง วิธีการสอนเหล่านี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **การสอนแบบอภิปรายกลุ่มใหญ่** การอภิปรายแบบนี้จะมีสมาชิกตั้งแต่ 25 คนขึ้นไป โอกาสที่ผู้เรียนจะได้เห็นหน้ากันหรือหันหน้าเข้าหากันเป็นการยาก การประชุมอภิปรายจึงจัดให้มีผู้

อภิปรายขึ้นกลุ่มหนึ่ง ออกไปอภิปรายหน้าห้อง หันหน้าเข้าหาผู้ฟัง การอภิปรายแบบกลุ่มใหญ่นำมาใช้ในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การอภิปรายเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน การอภิปรายแบบซักถามทั้งชั้น และการอภิปรายท้ายชั่วโมง เพื่อการสรุปความเข้าใจ โดยขั้นตอนการสอนการอภิปรายแบบกลุ่มใหญ่ (สนอง อินละคร, 2544) มีดังนี้ คือ

1. **ขั้นเตรียม** หรือขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนอภิปรายชี้ให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่สอน พร้อมทั้งซักถามความรู้เดิม โดยใช้เอกสารสื่อ แผนภาพ แผนภูมิ ข้อมูล คำถาม และอุปกรณ์อื่นที่ใช้ในการอภิปราย

2. **ขั้นดำเนินการอภิปราย** ผู้สอนนำเสนอบทเรียนโดยใช้เอกสารประกอบการสอนสื่อ แผนภาพ แผนภูมิ และข้อมูลต่าง ๆ จากนั้นผู้สอนอภิปรายซักถามกับผู้เรียนทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจบทเรียน

3. **ขั้นสรุป** เป็นการสรุปเนื้อหาของผู้สอน หรือซักถามเพื่อสรุปบทเรียนและเพิ่มเติมบทเรียน

2. การบรรยาย เป็นวิธีการพื้นฐานของการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียน เป็นการพูดที่แสดงถึงความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนความคิดเห็นต่าง ๆ เพื่อให้ข้อมูลจงใจและเปลี่ยนแปลงความคิดของกลุ่มบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เนื้อหาสำหรับการบรรยายต้องจัดลำดับให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องและควรมีการเน้นโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ตลอดจนมีตัวอย่างที่มีรูปธรรมประกอบในจุดที่ต้องการให้ผู้เรียนรับรู้ หรือมีการใช้สื่อประกอบการบรรยาย เพราะนอกจากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากขึ้นแล้วยังทำให้เกิดความเข้าใจง่าย การบรรยายจะมีประสิทธิภาพเมื่อ

1. ผู้บรรยายมีความรู้ในเรื่องที่จะบรรยายเป็นอย่างดี

2. ผู้เรียนทุกคนต้องการที่จะรับฟังเนื้อหาเรื่องเดียวกันและในเวลาเดียวกัน

3. มีการแจกเอกสารเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง และเอกสารจะเป็นแนวทางในการอภิปรายเพื่อเป็นการติดตามการบรรยาย

3. การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role playing) เป็นเทคนิคการสอนแบบหนึ่ง ซึ่งใช้ในการพัฒนาทักษะการติดต่อสื่อสารและมนุษย์สัมพันธ์และการฝึกภาวะในการเป็นผู้นำ นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกคนให้มีความชำนาญในด้านการเผชิญสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น จำนวนสมาชิกแล้วแต่ประเภทของการแสดงบทบาทสมมติแต่ไม่ควรเกิน 9 คน วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ จะใช้แสดงประกอบการอภิปรายกลุ่มหรือประกอบการบรรยาย เพื่อแสดงจุดสำคัญในเรื่องหนึ่งหรือใช้เป็นจุดเริ่มต้นของการอภิปราย การใช้การสอนแบบบทบาทสมมติจะได้ผลดีเมื่อมีการแสดงแบบไว้อย่างรัดกุม ใช้และควบคุมวิธีใช้อย่างระมัดระวังตามสถานการณ์อันควร ซึ่งวิธีดำเนินการ แยกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบมีการชักซ้อมล่วงหน้า ผู้เรียนจะสังเกตการดำเนินเรื่อง แล้วมาวิจารณ์และถกเถียงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นว่าการแสดงที่ผ่านไปในนั้นเป็นวิธีการที่ดีหรือบกพร่องในด้านใด และควรแก้ไขอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการหรือเรื่องต่าง ๆ ได้

2. การแสดงบทบาทสมมติแบบทันทีทันใด เป็นการแสดงบทบาทของผู้เรียนในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยไม่ต้องมีการเตรียมมาก่อน สภาพการณ์ที่กำหนดขึ้นจะเป็นผลมาจากการอภิปรายเรื่องหนึ่งเรื่องใด หลังจากนั้นก็จะให้ผู้เรียนวิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไป

3. การแสดงบทบาทแบบมีการควบคุม เป็นวิธีแสดงบทบาทโดยกำหนดสถานการณ์ขึ้นประกอบด้วยเนื้อหาเบื้องหลังส่วนหนึ่งซึ่งผู้แสดงควรมีความเข้าใจและแสดงตามนั้น อีกส่วนเป็นสิ่งที่ผู้แสดงจะกำหนดบทบาทเอง ซึ่งข้อดีของการสอนแบบบทบาทสมมติ มีดังนี้

- 1) ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะนำความรู้มาปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้โดยวิธีปฏิบัติ
- 2) ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า เห็นทักษะของบุคคลอื่น
- 3) ช่วยให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนทันที

ส่วนข้อจำกัดของการสอนแบบบทบาทสมมตินั้น ถ้าผู้เรียนต้องแสดงบทบาทที่ตนไม่ถนัดหรือขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนั้น ทำให้ต้องฝืนแสดงออก การแสดงอาจจะไม่ครอบคลุมแนวคิด นอกจากนี้ในการแสดงบทบาทอาจจะมีการแสดงที่เป็นเรื่องกระทบกระทั่งระหว่างผู้แสดงด้วยกัน หรือระหว่างผู้วิพากษ์วิจารณ์กับผู้แสดงจะทำให้บรรยากาศการเรียนไม่เป็นที่พึงพอใจ

เนื่องจากการสอนหรือการให้ความรู้เป็นบทบาทหนึ่งของพยาบาลในการส่งเสริมสุขภาพของบุคคล พยาบาลจะต้องเป็นผู้สอนให้เด็กนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดกิจกรรม โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อให้ความรู้ ความตั้งใจในการปฏิบัติ รวมถึงการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการได้แสดงพฤติกรรม สร้างทักษะและความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ อันจะนำไปสู่การปฏิบัติตนในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อไป

8. โปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

การถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็กมีความเกี่ยวข้องกันกับปัญหาบุคลิกภาพระหว่างบุคคลและสุขภาพจิตของบุคคล และปัญหาสุขภาพทางด้านร่างกายเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่(Coffy & et al, 1996) ซึ่งเป็นสิ่งที่ป้องกันได้หากส่งเสริมให้เด็กมีความรู้และความสามารถในการที่จะดูแลตนเองให้ปลอดภัย (Barron & Topping, 2009) โปรแกรมการป้องกันทางเพศจึงมีความสำคัญไม่เพียงจะ

ช่วยในการเสริมสร้างศักยภาพของเด็กเพื่อป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ แต่ยังเป็นการป้องกันปัญหาตั้งแต่แรกเริ่มก่อนที่เด็กจะได้รับผลกระทบจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอีกด้วย (Catherine So-kum Tang & Elsie Chi-wai Yan, 2004) จากแนวคิดดังกล่าวพบว่า การให้ความรู้และส่งเสริมการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศใน โรงเรียน ได้รับความนิยมมากที่สุด เนื่องจากว่าโปรแกรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศที่ใช้กันในทางคลินิกไม่สามารถใช้ได้ทั่วไป ดังนั้นจึงควรจัดให้มีการเพิ่มเติมหลักสูตรการเรียนการสอนเพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดในเด็กให้ครอบคลุมทุกช่วงวัย เพื่อคอยเฝ้าระวังและป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น (เบญจพร ปัญญาฯ, 2553) ซึ่งการที่จะส่งเสริมให้บุคคลเกิดพฤติกรรม Bandura (1997) อธิบายว่า การเกิดพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พฤติกรรม และสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ความตั้งใจในการปฏิบัติพฤติกรรมเกิดจากการประเมิน และการที่มนุษย์จะรับเอาพฤติกรรมใดไว้ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของตน (Efficacy expectation) หมายถึง ความมั่นใจของบุคคลว่าจะสามารถแสดงพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการเป็น ความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำพฤติกรรม ดังนั้นหากต้องการส่งเสริมให้เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการปรับเปลี่ยนจะต้องมีการส่งเสริมให้เด็กเกิดการรับรู้ในความสามารถของตนเอง จึงจะเกิดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้

ในงานวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกิดความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงได้จัดโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่พยาบาลจัดให้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเป็นกิจกรรมที่พัฒนาการรับรู้ความสามารถของนักเรียนในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศตามแนวคิดของ Bandura (1997) จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่ง ได้แก่ 1.การใช้คำพูดชักจูง 2.การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4.การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย โดยเป็นการสอนแบบผสมผสาน ประกอบด้วยการสอนบรรยายเป็นรายกลุ่ม การอภิปรายกลุ่มย่อย คือ การจัดให้นักเรียนที่แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ โดยพยาบาลเป็นผู้กระตุ้นให้แสดงความคิดเห็นและให้คำแนะนำ การจัดกิจกรรมการสอนมีทั้งหมด 3 กิจกรรม ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน เนื้อหาการสอนครอบคลุมในเรื่องสภาพปัญหา ความรุนแรงของ รูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศ และแนวทางในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และในวันสุดท้ายของการดำเนินกิจกรรมการสอน นักเรียนจะได้รับหนังสือการ์ตูนกลับไปอ่านต่อที่บ้านกันทุกคน

9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยอื่นๆ สามารถรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กวัยเรียนได้ การส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองจากการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมของบุคคลได้ ดังนี้

เบญจพร ปัญญาขง (2543) ศึกษาเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่าหลังเข้าโปรแกรมป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$)

ชไมมาศ บรรพพงษ์ (2544) ทำการศึกษาในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 พบว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียน ไม่มีความแตกต่างกันตามความรู้เรื่องเพศศึกษา และ ไม่มีความแตกต่างเรื่องทัศนคติเรื่องเพศศึกษา ($p > .05$) ส่วนความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันการตัวเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศแตกต่างกันตามความรู้เรื่องเพศศึกษา ($p < .05$) จึงแสดงให้เห็นว่า การถูกล่วงละเมิดทางเพศป้องกันได้ เพื่อลดปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศจึงควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จะช่วยให้เด็กมีความรู้และทัศนคติที่ถูกต้องและสามารถป้องกันตัวเองจากการล่วงละเมิดทางเพศได้

วัชร อੰนาค (2544) ทำการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการทารุณทางเพศในเด็ก: ผลกระทบต่อครอบครัวและกลไกการปรับตัวในเด็กที่ถูกทารุณทางเพศ พบว่า ทุกครอบครัวที่ประสบเหตุมีความบกพร่องในส่วนของภารกิจพื้นฐาน ภารกิจด้านพัฒนาการ และภารกิจในด้านการเผชิญภัยอันตราย ผู้ถูกทารุณทางเพศและสมาชิกในครอบครัวทุกคนได้รับผลกระทบรุนแรงทางด้านอารมณ์ จิตใจและมีปัญหาพฤติกรรม โดยสัมพันธ์กับการใช้กลไกการปรับตัวที่ไม่เหมาะสม

กนกวรรณ ทองนาค (2548) ศึกษาคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศพบว่า เด็กและเยาวชนที่เคยถูกละเมิดทางเพศไม่มีความมั่นคงในชีวิต มีความรู้สึกลัวว่ามีปมด้อย ขาดโอกาสในการศึกษา เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัวและความวิตกกังวลเนื่องมาจากถูกกระทำทางเพศ การที่เด็กได้รับความช่วยเหลือจากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ โดยเฉพาะครอบครัว รองลงมา คือ โรงเรียนและเพื่อน การให้กำลังใจ การให้คำปรึกษา การปรับตัวให้เข้ากับสังคมซึ่งสร้างความมั่นคงทางด้านจิตใจให้กับเด็ก ช่วยให้เด็กฟื้นสภาพวิกฤติที่เลวร้ายในชีวิตของตนเอง

ปราลบ พรหมล้วน (2549) ศึกษาผลของการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กอนุบาล โดยเด็กอนุบาลกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาการสอน การสัมผัสที่ดี การสัมผัส

ที่ไม่ดี และทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ มีความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศมากกว่าก่อนการเข้าร่วมการสอนฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ศุติศา กัลด์ทอง (2549) ศึกษาเรื่องผลของโปรแกรมสร้างเสริมทักษะการป้องกันการถูกล่วงละเมิดของเด็กวัยเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ร่วมกับเทคนิคการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง ภายหลังจากทดลองคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิตและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($p = .001$) และมีคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิตการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ($p < .001$ และ $.05$ ตามลำดับ)

สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยภูมิหลัง ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม การมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อและการป้องกันตนเองของเด็กหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ชั้นปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 388 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับสูง เด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นที่มีภูมิหลังต่างกันในเรื่องการศึกษา ระดับการศึกษาของบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย และการมีกิจกรรมยามว่างทำ มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศแตกต่างกัน เด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมเกี่ยวกับประสบการณ์เสี่ยงต่างกัน

พรทิพย์ เทพบางจาก (2551) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลผ่านหนังสือการ์ตูนต่อความรู้ในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อของเด็กวัยเรียน พบว่า เด็กวัยเรียนที่ได้รับข้อมูลผ่านหนังสือการ์ตูนมีความรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .001$) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ข้อมูลเรื่องการป้องกันการติดเชื้อผ่านหนังสือการ์ตูนทำให้เด็กวัยเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น จึงเป็นสื่อที่เหมาะสมในการให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันการติดเชื้อ

นิศากร โพธิมาศ (2551) ศึกษาผลของตัวแบบสัญลักษณ์และตัวแบบจริงต่อพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กวัยรุ่นพบว่าเด็กวัยรุ่นกลุ่มที่ดูตัวแบบสัญลักษณ์ กลุ่มที่อภิปรายตัวแบบจริง และกลุ่มที่ดูตัวแบบสัญลักษณ์ร่วมกับการอภิปรายตัวแบบจริงในระยะหลังทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ต่ำกว่าในระยะก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ แสดงให้เห็นว่าการดูตัวแบบสัญลักษณ์ การอภิปรายตัวแบบจริง และการดูตัวแบบสัญลักษณ์

ร่วมกับการอภิปรายตัวแบบจริง สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กวัยรุ่นได้ สามารถเลือกใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กวัยรุ่นได้

Catherine So-kum Tang & Elsie Chi-wai Yan (2004) ทำการวิจัยเรื่องความตั้งใจในการเข้าร่วมโปรแกรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก: การศึกษาผู้ใหญ่ชาวจีนในฮ่องกง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะเข้าร่วม โปรแกรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กในหมู่ผู้ใหญ่ชาวจีนในฮ่องกงจำนวน 1,606 คน โดยการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล (individually interviewed) ในหัวข้อดังต่อไปนี้คือ 1) ประสิทธิภาพเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Assessment of previous experience with CSA) 2)ทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Assessment of CSA myth endorsement) 3) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Assessment of worry about CSA.) 4) การรับรู้ถึงอุบัติการณ์ของการเกิดการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Assessment of perceived prevalence of CSA.) และ 5) ความตั้งใจที่จะเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Assessment of intention to participate in CSA prevention program) ผลการศึกษาพบว่า 2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างเชื่อว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กนั้นจะได้รับความเจ็บทางด้านร่างกาย , กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40 เชื่อว่าเด็กผู้ชายมีโอกาสที่จะถูกล่วงละเมิดทางเพศน้อย ร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก และมีความวิตกกังวลว่าเด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

Barron & Topping (2009) ได้ทำการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน ทั้งหมด 22 รายงานการวิจัยจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง กิจกรรมหรือโปรแกรม และการประเมินผลทางระเบียบวิธีวิจัย โดยวัดประสิทธิผลจากความรู้ ทักษะ อารมณ์ การรับรู้ความเสี่ยง การแยกแยะการสัมผัส ปฏิกริยาโต้ตอบเมื่อประสบสถานการณ์ที่คุกคามหรือล่วงละเมิดทางเพศ ประโยชน์ของการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศผลการศึกษาพบว่าหลายๆรายงานการวิจัยมีข้อจำกัดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัย (เช่น การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง, ขาดกลุ่มควบคุมที่เพียงพอ, เครื่องมือขาดความน่าเชื่อถือ) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยส่วนใหญ่อ้างผลการศึกษาของตนที่แสดงว่ามีผลด้านการป้องกันระยะเริ่มต้น (Primary Prevention) อย่างมีนัยสำคัญ (เช่น เด็กมีความรู้เพิ่มขึ้นหรือมีการรับรู้หรือทักษะในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น) ซึ่งมีรายงานจำนวนเล็กน้อยที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในทันที ข้อจำกัดอีกประการหนึ่งคือ ขาดหลักฐานในการแสดงถึงประสิทธิผลของทักษะการป้องกันตนเองในระยะติดตามผล ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไปควรมีการกำหนดนโยบาย การฝึกปฏิบัติ และแนวทางในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก

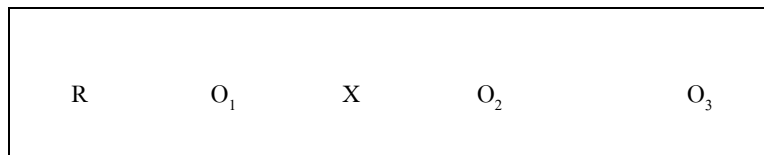
Martine Hebert et al (2001) ศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศในเด็กประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนระดับ grade 1 และ 3 อายุเฉลี่ยระหว่าง 7.2-9.2 ปี จำนวน 133 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือโปรแกรมป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศในเด็กประถมศึกษา และเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการล้วงละเมิดทางเพศและความปลอดภัยส่วนบุคคล หาค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราคได้เท่ากับ .70 และนำไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยการทดสอบซ้ำ ได้เท่ากับ .80 ผลการศึกษาพบว่าเด็กนักเรียนกลุ่มที่ร่วม โปรแกรมป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศมีความรู้และทักษะในการป้องกันตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม และในระยะติดตาม 2 เดือน ถึงแม้ว่าจะแนะนำระดับความรู้และทักษะในการป้องกันตนเองจะลดลง แต่ยังคงมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า การล้วงละเมิดทางเพศเด็กนั้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพเด็กโดยรวมในหลายๆด้าน ทั้งระยะสั้นและระยะยาว อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อครอบครัวอันเป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญของเด็กอีกด้วย และยังพบว่า การล้วงละเมิดทางเพศต่อเด็กนั้นเป็นสิ่งที่สามารถป้องกันได้ โดยการสร้างเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง(Quasi - Experimental Research) ศึกษาแบบกลุ่ม เดียววัดแบบอนุกรมเวลา(Burn and Grove, 1997) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรม ป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียน หญิงชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้

- O₁ หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของก่อนเข้าร่วม โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ
- O₂ หมายถึง การรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของหลังเข้าร่วม โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ
- O₃ หมายถึง การรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของหลังเข้าร่วม โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์
- X หมายถึง โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ
- R หมายถึง การสุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลอง (Random assignment)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็น นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่าง เป็น นักเรียนหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพรหมพิกุลทอง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ด้วยการเลือกตามสะดวก การคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดคุณสมบัติ (Inclusion criteria) ดังนี้

- 1 เพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 2 อายุระหว่าง 9-12 ปี
- 3 พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้
- 4 ผู้ปกครองอนุญาตและยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัย

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ดังนั้น ควรมีขนาดกลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อยที่สุดกลุ่มละ 20-30 คน (Polit & Hungler, 1999) ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 30 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

1 เป็น โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเลือกตามสะดวก ด้วยการกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ คือ 1) เป็น โรงเรียนประถมศึกษาแบบสหศึกษา 2) ไม่มีการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศโดยติดต่อสอบถามครูผู้สอนวิชาสุขศึกษาถึงแผนการสอนสุขศึกษา ได้โรงเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ คือ โรงเรียนพรหมพิกุลทอง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2 จากนั้นจึงสำรวจกลุ่มตัวอย่างใน โรงเรียนพรหมพิกุลทอง มีนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมด 3 ห้องมีนักเรียนจำนวน 63 คน สุ่มรายชื่อนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ด้วยวิธีการจับสลากรายชื่อของนักเรียนหญิงแบบไม่แทนที่ โดยแสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยจำแนกตามอายุ เกรดเฉลี่ย บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย บุคคลในครอบครัวที่สนิท สัมพันธภาพในครอบครัว การใช้ความรุนแรงในครอบครัว ประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ ต่ำสุด-สูงสุด = 9-11 ค่าเฉลี่ย=10.06 S.D.=0.33		
9	1	3.33
10	26	86.67
11	3	10
รวม	30	100
เกรดเฉลี่ย ต่ำสุด-สูงสุด = 2.5-4 ค่าเฉลี่ย=3.31 S.D.=0.46		
2.5	2	6.67
2.8	2	6.67
3	3	10
3.04	1	1.67
3.05	3	10
3.1	2	6.67
3.11	3	10
3.2	2	6.67
3.3	3	10
3.8	2	6.67
4	7	23.33
รวม	30	100
บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย	จำนวน	ร้อยละ
ลุงป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย	6	20
พ่อแม่ พี่น้อง	15	50

ตารางที่ 1 (ต่อ)

พ่อแม่พี่น้องปู่ย่า ตายาย	5	16.67
พ่อหรือแม่กับพี่น้อง	4	13.33
รวม	30	100
บุคคลในครอบครัวที่สนิท		
พี่หรือน้อง	8	26.67
แม่	15	50
พ่อ	4	13.33
ป้า น้าอา ย่ายาย	3	10
รวม	30	100
สัมพันธ์ภาพในครอบครัว		
อบอุ่นรักใคร่กันดี	19	63.33
ทะเลาะเบาะแว้งบางครั้ง	8	26.67
ทะเลาะเบาะแว้งบ่อยๆ	3	10
รวม	30	100
การใช้ความรุนแรงในครอบครัว		
ไม่มี	26	86.67
มี	3	10
ไม่แน่ใจ	1	1.67
รวม	30	100
ประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ		
ไม่เคยมี	11	36.67
เคยมี	19	63.33
รวม	30	100

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา ในเขต ต.ราชาเทวะ อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ ได้แก่ โรงเรียนพรหมพิบูลทอง จำนวน 30 คน อายุเฉลี่ย 10.06 ปี (ค่าพิสัยระหว่าง 9-11 ปี) เกรดเฉลี่ย 3.31 (ค่าพิสัยระหว่าง 2.5-4) ส่วนใหญ่นักเรียนอาศัยอยู่กับบิดามารดาและ พี่หรือน้อง (ร้อยละ 50) สมาชิกในบ้านที่นักเรียนสนิทที่สุด ส่วนใหญ่เป็นมารดา (ร้อยละ 50) สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวรักใคร่กันดี (ร้อยละ 63.33) ส่วนใหญ่ไม่มีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 86.67) นักเรียนหรือคนใกล้ชิด ส่วนใหญ่เคยประสบเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศ (ร้อยละ 63.33)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วยเครื่องมือจำนวน 2 ชุด คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Bandura (1997) และการทบทวนวรรณกรรมโดยการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองและความตั้งใจในการกระทำ พฤติกรรมของบุคคล ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กวัยเรียน ประกอบด้วย แผนการสอน คู่มือดำเนินกิจกรรมและสื่อการสอน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสารและทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยใช้แนวคิดการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ Bandura (1997) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองและความตั้งใจในการกระทำ พฤติกรรมของบุคคล และทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทาง

ขั้นที่ 2 สร้างโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศตามแนวคิดส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura (1997) โดยอาศัยแหล่งข้อมูล 4 แหล่งที่สำคัญได้แก่ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย มีรายละเอียดของโปรแกรม ได้แก่

1. แผนการสอน มีทั้งหมด 3 แผนกิจกรรม แต่ละแผนการสอนประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการสอน และสื่อที่ใช้ประกอบการสอน มีขั้นตอนในการดำเนินการ สร้างและตรวจสอบคุณภาพตามลำดับดังนี้

1.1 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กจากเอกสาร ตำราวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

1.2 ศึกษาฐานวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการให้ความรู้ในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศแก่เด็กเล็ก ที่สมาคมส่งเสริมสถานภาพของสตรีในพระอุปถัมภ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนิตตามาดู เพื่อขอคำแนะนำ

1.3 กำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการสอน โดยจัดกิจกรรมทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 50-60 นาที ทั้งหมดเป็นเวลา 3 วัน ดังนี้

1.3.1 กิจกรรมที่ 1 (ครั้งที่ 1 วันแรก) แผนการสอนเรื่อง ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้ เป็นการให้ความรู้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนเป็นรายกลุ่ม กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยที่หลังสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ 1) มีความรู้ความเข้าใจสภาพปัญหาและรูปแบบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ 2) วิเคราะห์สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ 3) บอกถึงผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ 4) ระบุกลุ่มบุคคลที่อาจเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศแก่ตนเองได้ และ 5) บอกแนวทางป้องกันตนเองจากสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ ซึ่งแผนการสอนประกอบด้วยเนื้อหา เรื่องเรื่องสภาพปัญหา รูปแบบและความรุนแรงของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ กลุ่มบุคคลที่จะเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในกิจกรรมที่ 1 นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะได้รับการส่งเสริมการรับความสามารถของตนเองตามแนวคิดของ Bandura โดยอาศัยแหล่งข้อมูลเพียง 3 แหล่ง ได้แก่ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย ซึ่งรายละเอียดของกิจกรรมที่ 1 มีดังนี้

1) การใช้คำพูดชักจูง เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพกับนักเรียน โดยเริ่มจากการแนะนำตัว บอกวัตถุประสงค์ของการวิจัย ด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มและเป็นกันเอง เพื่อให้ นักเรียนเกิดความไว้วางใจและให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรม

2) การให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูง เป็นการบรรยายด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย และทำที่เป็นกันเอง ให้นักเรียนได้เห็นถึงรูปแบบและความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศ , บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ โดยมีสื่อการสอนเป็นข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันและ ภาพการ์ตูนแสดงสาเหตุ รูปแบบและความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศ , บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศร่วมในการบรรยาย ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องถึง สภาพปัญหา สาเหตุ ผลกระทบจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และระบุดังกลุ่มคนที่จะเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศแก่ตนเอง เพื่อให้นักเรียนนำไปวิเคราะห์หาแนวทางในการป้องกันตนเอง จากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ทั้งนี้การให้คำแนะนำและใช้คำพูดชักจูง(Verbal persuasion) เป็นการให้ความรู้แนวทางหนึ่ง ของการส่งเสริมให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ซึ่งการให้ความรู้ คำแนะนำ เป็นปัจจัยขั้นแรกและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างหรือก่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัติในขั้นตอนต่อไป โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวเชื่อมระหว่าง ความรู้และการปฏิบัติ (Bandura, 1977) ซึ่งบุคคลที่ได้รับคำแนะนำและคำพูดชักจูงให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง(self-efficacy) ทำให้บุคคลสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรม สุขภาพที่ดีได้

3) เป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่ม และเป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบที่เป็นสื่อการสอน แผ่นภาพพลิกการ์ตูนที่สื่อเนื้อหาเช่นเดียวกับการที่บรรยาย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้จากการสังเกตตัวแบบต่างๆ จากผู้วิจัยและสื่อการสอน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ เป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ โดยที่บุคคลได้เห็นพฤติกรรมแปลกใหม่ที่เหมาะสมจากผู้อื่นทำให้ช่วยชี้นำการกระทำของบุคคลได้ โดยบุคคลจะเลือกกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลทางบวกและหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ได้รับผลทางลบ

4) เป็นการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางอารมณ์ในทุกขั้นตอนจากผู้วิจัย เมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่เหมาะสมจะได้รับคำชมเชย การปรบมือให้กำลังใจจากเพื่อนนักเรียนในกลุ่ม และได้รับรางวัลจากผู้วิจัย ซึ่งการแสดงออกทางอารมณ์ มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยผ่านกระบวนการ

ตัดสินใจกระทำพฤติกรรม ซึ่งแรงกระตุ้นทางอารมณ์ทางบวกจะช่วยให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นได้ (Bandura, 1997)

เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมที่ 1 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาสาระสำคัญของกิจกรรม เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย พร้อมทั้งทำแบบฝึกหัดหลังเรียนตามใบงานของกิจกรรมที่ 1

1.3.2 กิจกรรมที่ 2 (ครั้งที่ 2 วันที่ 2) แผนการสอนเรื่อง พื้นที่ส่วนตัวและการสัมผัสร่างกาย เป็นการให้ความรู้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนเป็นรายกลุ่ม ประกอบด้วยแผนการสอน 2 กิจกรรมย่อย คือ 1) แผนการสอนเรื่อง ตัวของหนู เป็นแผนการสอนที่มีเนื้อหาเรื่องอวัยวะต่างๆของร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ต้องปกปิด เน้นย้ำความสำคัญของการเป็นเจ้าของร่างกายตนเอง และการแต่งกายที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวัน แผนการสอนนี้กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยหลังสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ บอกอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ต้องปกปิดได้ บอกสิทธิในร่างกายของตนเองได้ และบอกวิธีการแต่งกายที่เหมาะสมกับวัยและกาลเทศะได้ 2) แผนการสอนเรื่อง การสัมผัสที่ดีและไม่ดีประกอบด้วยเนื้อหาเรื่อง ความหมายและการสัมผัสที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การแยกแยะความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการสัมผัสในชีวิตประจำวัน ได้ว่าการสัมผัสแบบใดที่ทำให้ความรู้สึกดีและไม่ดี โดยสิ้นสุดกิจกรรม นักเรียนสามารถอธิบายการสัมผัสที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองได้ แยกแยะความรู้สึกของการสัมผัสที่ตนเองชอบและไม่ชอบได้ บอกความหมายของการสัมผัส บอกลักษณะของการสัมผัสที่ดีและไม่ดีได้

ซึ่งกิจกรรมในวันที่ 2 นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะได้รับการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดของ Bandura จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่ง ได้แก่ 1.การใช้คำพูดชักจูง 2.การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3.ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง 4.การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) เป็นการใช้คำพูดชักจูง โดยก่อนเข้าสู่กิจกรรมวันที่ 2 ผู้วิจัยกล่าวสวัสดิ์ทักทาย พร้อมกับทบทวนสาระสำคัญของกิจกรรมที่ 1 เกี่ยวกับสภาพปัญหา สาเหตุผลกระทบจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และระบุกลุ่มคนที่จะเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศแก่ตนเอง และเฉลยแบบฝึกหัดของกิจกรรมวันที่ 1 ก่อนที่จะนำเข้าสู่กิจกรรมต่อไป

2) เป็นการให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูง โดยการบรรยาย ให้นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้รับความรู้ถึงพื้นที่ส่วนตัวของร่างกาย ซึ่งประกอบด้วยอวัยวะต่างๆบนร่างกาย ได้แก่ อวัยวะของร่างกายที่อยู่ภายใต้เสื้อผ้า หรือชุดชั้นในซึ่งต้องปกปิด ได้แก่ อวัยวะเพศ ก้น สะโพก หน้าท้อง เป็นต้น ซึ่งนักเรียนมีสิทธิในร่างกายของตนเอง รวมถึงการแต่งกายเพื่อปกปิดอวัยวะต่างๆ ให้เหมาะสมตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และนักเรียนจะได้รับความรู้เรื่องการสัมผัสร่างกายในลักษณะต่างๆ มีทั้งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดี ได้แก่ รู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย และก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดี อึดอัด ไม่ปลอดภัย ได้เรียนรู้วิธีการแยกแยะการแยกแยะความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการสัมผัสในชีวิตประจำวันได้ว่าการสัมผัสแบบใดที่ให้ความรู้สึกดีและไม่ดีโดยในบางครั้งการสัมผัสร่างกายอาจเริ่มด้วยความรู้สึกที่ดีนำมาก่อน

3) เป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่ม และเป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบที่เป็นสื่อการสอน แผ่นภาพพลิกการ์ตูนที่สื่อเนื้อหาเช่นเดียวกับการบรรยาย ซึ่งอธิบายถึงการสัมผัสอวัยวะในลักษณะต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และนิทานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการสัมผัสร่างกายที่เกิดขึ้นจากครอบครัวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4) เป็นการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางอารมณ์ในทุกขั้นตอนจากผู้วิจัย เมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่เหมาะสมจะได้รับคำชมเชย การปรบมือให้กำลังใจเพื่อนนักเรียนในกลุ่ม และได้รับรางวัลจากผู้วิจัย

5) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง โดยนักเรียนจะได้ฝึกทักษะการวิพากษ์ วิเคราะห์สถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ การเป็นตัวแทนกลุ่มออกมาแสดงความคิดเห็น และการได้ทำแบบฝึกหัดประจำกิจกรรมเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมที่ 2 ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญของกิจกรรม เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามข้อสงสัย พร้อมทั้งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงานของกิจกรรมที่ 2

1.3.2 กิจกรรมที่ 3 (ครั้งที่ 3 วันที่ 3) แผนการสอนเรื่อง ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้ เป็นการให้ความรู้แก่เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนเป็นรายกลุ่ม เรื่องการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ใจได้ และการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้าม พร้อมทั้งให้

นักเรียนฝึกปฏิบัติแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ตามสถานการณ์จำลองที่จัดให้เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกวิธีการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ การร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ใจได้ การปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในสังคมที่มีคนแปลกหน้าได้ โดยกิจกรรมในวันที่ 3 นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะได้รับการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดของ Bandura จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่ง ได้แก่ 1.การใช้คำพูดชักจูง 2.การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3.ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง 4. การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การใช้คำพูดชักจูง โดยก่อนเข้าสู่กิจกรรมวันที่ 3 ผู้วิจัยกล่าวสวัสดิทักทาย พร้อมกับทบทวนสาระสำคัญของกิจกรรมที่ 2 เกี่ยวกับพื้นที่ส่วนตัวของร่างกาย การแต่งกายให้เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต และการแยกแยะความรู้สึกจากการสัมผัสร่างกาย และเฉลยแบบฝึกหัด ก่อนที่จะนำเข้าสู่กิจกรรมต่อไป

2) เป็นการให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูง นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการบรรยายให้ได้รับรู้วิธีการหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ใจได้ และการปฏิบัติตนเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าเพียงลำพัง

3) เป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่มจากเพื่อนนักเรียนด้วยกันเองจากการสังเกตการแสดงบทบาทสมมติ และเป็นการเรียนรู้ผ่านตัวแบบที่เป็นสื่อการสอน แผ่นภาพพลิกการ์ตูนที่สื่อเนื้อหาเช่นเดียวกับการที่บรรยาย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเนื้อหาประกอบด้วยภาพการ์ตูนกฎของการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์เสี่ยงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และกฎในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

4) เป็นการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางอารมณ์ในทุกขั้นตอนจากผู้วิจัย เมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่เหมาะสมจะได้รับคำชมเชย การปรบมือให้กำลังใจจากเพื่อนนักเรียนในกลุ่ม และได้รับรางวัลจากผู้วิจัย

5) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง โดยนักเรียนจะได้ฝึกทักษะการแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์จำลองที่กำหนด 3 สถานการณ์ เพื่อเป็นแนวทางการในการฝึกทักษะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิด

ทางเพศ เมื่อนักเรียนได้ประสบกับเหตุการณ์จริง โดยการส่งเสริมให้นักเรียนในการลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง (Enactive mastery experience) เป็นแหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการปรับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุดในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากการประสบความสำเร็จสร้างจากความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเป็นพื้นฐานที่เกิดจากการได้รับประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับตนเองว่าตนเองนั้นทำได้สำเร็จ การประสบความสำเร็จจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการนึกคิดทางปัญญาและความสามารถในการควบคุมตนเองให้มีการกระทำกิจกรรมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความสำคัญในการที่จะปรับเปลี่ยนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะตามสถานการณ์จำลอง โดยผู้วิจัยเป็นที่ปรึกษาเมื่อนักเรียนไม่มั่นใจและไม่เข้าใจสถานการณ์ เมื่อหลังเสร็จกิจกรรมแล้วทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองมากขึ้น ทั้งนี้เกิดจากการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ

เมื่อสิ้นสุดการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลองในแต่ละสถานการณ์แล้ว ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญในสถานการณ์นั้นๆ ทุกครั้ง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามข้อสงสัย และเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมที่ 3 นักเรียนจะได้รับหนังสือการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา เรื่อง ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้ กลับไปคูที่บ้าน

2 คู่มือดำเนินกิจกรรมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นคู่มือที่สร้างขึ้นเพื่อกำหนดลำดับขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยยึดหลักการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (child centered) เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ทั้งเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม ผู้สอนมีหน้าที่เื้ออำนวยความสะดวกให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ โดยสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ได้ในเชิงบูรณาการด้วยวิธีการที่หลากหลาย เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ/วิธีการปฏิบัติเพื่อป้องกันตนเองจาก

การถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยคู่มือดำเนินกิจกรรมนี้สร้างขึ้นเพื่อใช้ควบคู่กับแผนการสอน และสื่อการสอน มีรายละเอียดและขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

2.2 กำหนดภาระงานและการประเมินผลการเรียนรู้ซึ่งเป็นหลักฐานที่ใช้ให้เห็นว่านักเรียนมีผลการเรียนรู้ตามที่กำหนด

2.3 กำหนดกระบวนการเรียนรู้เป็นแบบผสมผสานแนวทางที่หลากหลาย ได้แก่

2.3.1 กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดสถานการณ์และบรรยากาศให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ฝึกให้นักเรียนที่มีลักษณะแตกต่างกัน ทั้งสติปัญญาและความถนัดร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมกันศึกษาค้นคว้า

2.3.2 กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experience Learning) เป็นการจัดกิจกรรมหรือจัดประสบการณ์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ แล้วกระตุ้นให้นักเรียนพัฒนาทักษะใหม่ ๆ เจตคติใหม่ ๆ หรือวิธีการคิดใหม่ ๆ

2.3.3 กระบวนการเรียนรู้โดยการแสดงบทบาทสมมุติ (Role Playing) เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมุติขึ้น โดยอาจกำหนดให้แสดงบทบาทสมมุติที่เป็นพฤติกรรมของบุคคลอื่น หรือแสดงพฤติกรรมในบทบาทของตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ

2.4 สร้างคู่มือดำเนินกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศตามแผนการสอนทั้ง 3 กิจกรรม

3 สื่อการสอน ประกอบด้วย สมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษา “เรื่องภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้”, ข่าว ความรุนแรงทางเพศ การถูกล่วงละเมิดทางเพศ จากหน้าหนังสือพิมพ์, ภาพการ์ตูนชุดการแต่งกายของเด็กผู้หญิงที่เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ และภาพพลิกประกอบแผนการสอนกิจกรรมที่ 1 , 2 และ 3 มีรายละเอียดขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 สมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษา “เรื่องภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้” ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่างๆ เป็นสมุดภาพขนาด A5 ประกอบด้วยภาพสี 4 สี จำนวน 22

ภาพ ทั้งหมด 18 หน้า (รวมปก) โดยมีเนื้อหาหลักเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ และแนวทางการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ผู้กเป็นเนื้อเรื่อง เพิ่มเติมรูปภาพเพื่อเป็นตัวอย่าง ให้เหมาะสมกับเด็กวัยเรียนและปรับเนื้อหาเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1.1 ขั้นแรก-การวางแผน ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

- 1 กำหนดจุดประสงค์ว่า จะเขียนเรื่องในรูปแบบนิทาน โดยจะเน้นความบันเทิงและให้สาระความรู้แทรกแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- 2 วางแนวคิดหรือแก่นเรื่อง (theme) เป็นการให้ความรู้เรื่องแนวทางการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา
- 3 สร้างโครงเรื่อง (plot) โดยเลือกสถานการณ์ใกล้ตัวที่อาจจะเกิดในชีวิตประจำวันของเด็กนักเรียนโดยกำหนดสถานการณ์ให้เชื่อมโยงระหว่างบ้านและโรงเรียน
- 4 เขียนโครงเรื่องในกระดาษย่อ ๆ และตรวจสอบว่าโครงเรื่องถูกต้องหรือไม่
- 5 กำหนดการเขียนต้นเรื่อง การดำเนินเรื่องตอนกลาง และตอนจบอย่างละเอียดโดย เริ่มต้นนำเข้าสู่การล่วงละเมิดทางเพศโดยใช้ข่าวการล่วงละเมิดทางเพศจากหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นหัวข้อประเด็นในการเริ่มเรื่องพูดคุยกันระหว่างตัวละครหลัก นำไปสู่การวิพากษ์แนวทางการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ลงท้ายตอนจบด้วยการที่ตัวละครได้นำแนวทางการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ได้เรียนรู้ไปใช้จริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน
- 6 สร้างอุปนิสัยตัวละครให้ชัดเจน โดยเฉพาะตัวละครตัวเอก ได้แก่ บิคา มารดา นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (น้องคริม) ครูประจำชั้นและชายแปลกหน้า
- 7 สร้างรายละเอียดจาก บ้าน สถานที่ ถนนหนทาง บริเวณที่เรื่องราวเกิดขึ้น รายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาและฤดูกาลให้ถูกต้อง รวมทั้งเสื้อผ้าที่ตัวละครแต่งให้ถูกต้องด้วย
- 8 ทบทวนพล็อตเรื่องให้มีเนื้อหาตรงกับวัตถุประสงค์และนำเสนอใน
- 9 กำหนดความยาวของหนังสือว่าไม่เกิน 20 หน้า

3.1.2 ขั้นที่สอง – การเขียนเรื่อง ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

- 1 เขียนเนื้อหาตามขั้นตอนที่อยู่ในตอนแรก
- 2 ทบทวนดูความเหมาะสม และความน่าเชื่อถือของเนื้อหา ตั้งแต่ตอนต้น ตอนกลางเรื่องและตอนจบเรื่อง ทั้งหมดให้สัมพันธ์กัน แนวคิดหรือทฤษฎีที่เป็นการใช้ความรู้มี อยู่ตลอดเรื่องอย่างสม่ำเสมอและดึงดูดความสนใจ ปัญหาของตัวละครสำคัญได้รับการแก้ไขอย่างมี เหตุผล เรื่องมีความตื่นเต้นและเหมาะสมกับสถานการณ์ อุปนิสัยและความประพฤติของตัวละคร เป็นธรรมชาติเหมือนคนธรรมดา ภาษาสำนวนและคำพูดได้ตอบเป็นภาษาที่ใช้จริงของเด็ก

3.1.3 ขั้นที่สาม – ลงสู่การ์ตูน มีขั้นตอนดังนี้

- 1 ส่งเรื่องทั้งหมด (ตามขั้นที่สอง) ไปให้นักวาดการ์ตูนลงมือวาด โดยปล่อยให้ นักวาดใช้อารมณ์และจินตนาการอย่างอิสระเสรีในการกำหนดภาพ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง
- 2 ตรวจสอบภาพวาดขั้นสุดท้าย การดำเนินเรื่อง ฉาก คำบรรยาย และคำพูด ได้ตอบว่าเป็นไปตามความมุ่งหมาย โดยเฉพาะการใช้สำนวนภาษาที่ใช้บรรยายและบทสนทนาให้ เหมาะสมกับเด็กวัยเรียน แล้วจึงจัดรูปแบบลงในคอมพิวเตอร์ ก่อนพิมพ์เป็นรูปเล่ม

3.2 ข่าว ความรุนแรงทางเพศ การถูกล่วงละเมิดทางเพศ จากหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งคัดลอกภาพข่าวปัจจุบันที่มีสถานการณ์หรือผู้ถูกกระทำใกล้เคียงกับอายุ และสิ่งแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่าง

3.3 ภาพการ์ตูนชุดการแต่งกายของเด็กหญิงที่เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ที่มัก เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขึ้น 3 สถานการณ์ ได้แก่ ไปซื้อของที่ตลาด ไปทำบุญ ที่วัด ไปว่ายน้ำที่สระว่ายน้ำสาธารณะ

5.4 แผ่นภาพพลิกประกอบการบรรยายตามแผนการสอนกิจกรรมที่ 1, 2 และ 3 ที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ตามเนื้อหาในแต่ละแผนการสอน เป็นแผ่นภาพการ์ตูนขนาด A3 ประกอบด้วย ภาพ 4 สี จำนวน 7 ภาพ

การตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

- 1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)
 - 1.1 ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างและพัฒนาขึ้น ประกอบด้วยแผนการสอน 3 เรื่อง สื่อการสอน และคู่มือดำเนินกิจกรรม เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความ ถูกต้อง ความตรง ความเหมาะสมของภาษา จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือทั้งหมด พร้อมทั้งโครงร่าง

วิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความเชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศในเด็ก 1 คน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศ 1 คน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเพศศึกษา 1 คน อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กและวัยรุ่น 1 คน และนักจิตวิทยาวิชาการให้คำปรึกษาด้านความรุนแรงในครอบครัว 1 ท่านเพื่อประเมินความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา รูปแบบและความเหมาะสมของกิจกรรมตลอดจนการจัดลำดับของเนื้อหา และความเหมาะสมของเวลาในแต่ละกิจกรรม ซึ่งได้รับคำแนะนำดังนี้

- 1 ภาษาที่ใช้เข้าใจสำหรับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยากแก่การที่เด็กจะเข้าใจและเป็นทางการมากเกินไป ควรปรับภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้นและไม่เป็นทางการ
- 2 เนื้อหามากเกินไป ควรปรับให้กระชับและสั้นขึ้น
- 3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม 1 ชั่วโมง นานเกินไปต่อความสนใจของเด็ก ควรลดเวลาให้สั้นลง โดยปรับเนื้อหาในแผนการสอนบางส่วนที่ไม่สำคัญออก

จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและปรับแก้ตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วจึงนำมาทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยตึง เขตหนองจอก จังหวัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน (2 ห้อง) เพื่อประเมินความชัดเจนของภาษาและความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการนำไปโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศไปทดลองใช้ พบว่าเนื้อหาตามแผนการสอนใช้ ในด้านความเหมาะสมของภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมดี นักเรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่ต้องการสื่อ แต่คำพูดทั้งหมดมีรายละเอียดที่มากเกินไป ในเวลาที่กำหนดทำให้ไม่สามารถสอนได้ครบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงนำผลการทดลองที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนและกิจกรรมอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

ชุดที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

2.1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย อายุ เกรดเฉลี่ย ลักษณะของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว และบุคคลที่นักเรียนใกล้ชิดและไว้วางใจ ประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ

2.2 แบบสอบถามความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ดัดแปลงจาก Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ

Kraizer (1986)(อ้างถึงใน Macintyre&Carr,1999) ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมต่อไปนี้ คือ 1)การแต่งกายที่ไม่เปิดเผยส่วนต่างๆของร่างกายที่เป็นส่วนตัว 2)ความสามารถในการแยกแยะถึงการสัมผัสที่ดีและไม่ดี 3)การไม่อยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง 4)การไม่ทำกิจกรรมใดๆกับคนแปลกหน้าหรือพูดคุยกับคนแปลกหน้าในที่ลับตา 5)การปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้แสดงหรือกระทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ 6)การร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองประสบเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศ (Tuty, 1992;Jacob&Hashima, 1995;Macintyre&Carr, 1999;Topping&Barron, 2009) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ โดยผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราประเมิน (Likert scale) 3 ระดับ คือ ตั้งใจมาก ตั้งใจปานกลาง และตั้งใจน้อย

ตั้งใจมาก	หมายถึง	ขณะทำแบบสอบถามนักเรียนมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับมาก
ตั้งใจปานกลาง	หมายถึง	ขณะทำแบบสอบถามนักเรียนมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับค่อนข้างมาก
ตั้งใจน้อย	หมายถึง	ขณะทำแบบสอบถามนักเรียนมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับเล็กน้อย

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตั้งใจมาก	เท่ากับ	3 คะแนน
ตั้งใจปานกลาง	เท่ากับ	2 คะแนน
ตั้งใจน้อย	เท่ากับ	1 คะแนน

การคิดคะแนน คิดจากคะแนนรวมทุกข้อรวมกัน มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 18-54 คะแนน การแปลผล คะแนนรวมสูงหมายถึง มีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูง คะแนนรวมต่ำ หมายถึง มีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่ำ โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนนรวม 18-30 คะแนน หมายถึงมีความตั้งใจระดับต่ำ

คะแนนรวม 31-42 คะแนน หมายถึงมีความตั้งใจระดับปานกลาง
 คะแนนรวม 43-54 คะแนน หมายถึงมีความตั้งใจระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพของแบบความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

1 การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity)

นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นและผ่านการแก้ไขในขั้นต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมทั้งกรอบแนวคิดและโครงสร้างวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ประกอบด้วย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศในเด็ก 1 คน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศ 1 คน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเพศศึกษา 1 คน อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กและวัยรุ่น 1 คน และนักจิตวิทยาวิชาการให้คำปรึกษาด้านความรุนแรงในครอบครัว 1 คน ซึ่งได้รับคำแนะนำให้ปรับแก้ข้อความในข้อคำถามให้เข้าใจง่ายขึ้นเหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แต่ยังคงความหมายของคำถามเดิม จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนความเห็นที่ได้ไปหาค่าความตรงของเนื้อหา (Content Validity index : CVI) ได้ค่าเท่ากับ 0.85

2 การตรวจสอบความเที่ยง (Reliability)

การหาความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านให้อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมพิจารณาเพื่อตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยต้ง เขตหนองจอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 30 คน นำมาหาค่าความเที่ยง โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.77

2.3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากของ สุธิดา กัลลิตทอง (2549) ซึ่งมีค่าความเที่ยง 0.7 ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ โดยผู้วิจัยให้เด็กนักเรียนเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง แต่ละข้อคำถามประกอบด้วยมาตรประเมิน 3 ระดับ ได้แก่

แน่ใจว่าทำได้ หมายถึง นักเรียนมีความมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตาม
 ข้อความในแบบสอบถามได้ทุกครั้งแน่นอน

ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักเรียนมีความมั่นใจว่าจะปฏิบัติตาม ข้อความในแบบสอบถามได้บ้างเป็นบางครั้ง
แน่ใจว่าทำไม่ได้	หมายถึง	นักเรียนมีความมั่นใจไม่สามารถปฏิบัติตาม ข้อความในแบบสอบถามได้แน่นอน
มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้		
แน่ใจว่าทำได้	เท่ากับ	3 คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	2 คะแนน
แน่ใจว่าทำไม่ได้	เท่ากับ	1 คะแนน

การคิดคะแนน คัดจากคะแนนรวมของทุกข้อรวมกัน มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 12-36 คะแนน การแปลผล คะแนนรวมสูง หมายถึงมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับสูง คะแนนรวมต่ำ หมายถึงมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับต่ำ โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนนรวม 12-19 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของ ตนเองระดับต่ำ
คะแนนรวม 20-27 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของ ตนเองระดับปานกลาง
คะแนนรวม 28-36 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของ ตนเองระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

1 นำแบบสอบถามที่ดัดแปลงแล้ว ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและแก้ไขก่อนที่จะนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน ซึ่งประกอบด้วย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศในเด็ก 1 ท่าน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านความรุนแรงทางเพศ 1 คน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเพศศึกษา 1 คน อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กและวัยรุ่น 1 คนและนักจิตวิทยาวิชาการให้คำปรึกษาด้านความรุนแรงในครอบครัว 1 คนเพื่อประเมินความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาซึ่งได้รับคำแนะนำให้ ปรับแก้ถ้อยคำในข้อคำถามให้เข้าใจง่ายขึ้นเหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 แต่ยังคงความหมายของคำถามเดิม จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนความเห็นที่ได้ไปหาค่าความตรงของเนื้อหา (Content Validity index : CVI) ได้ค่าเท่ากับ 0.75

2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คนให้อาจารย์ที่ปรึกษาหารือพิจารณา เพื่อตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยตี่ง เขตหนองจอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 30 คน นำมาหาค่าความเที่ยง โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.80

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนเตรียมการก่อนทดลอง ขั้นตอนการทดลอง และขั้นประเมินผลการทดลอง

1 ขั้นตอนเตรียมการก่อนทดลอง

1.1 ทำหนังสือถึงคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขออนุมัติจริยธรรมในการเก็บข้อมูล แล้วจึงทำหนังสือขออนุญาตการเข้าไปทำกิจกรรมในโรงเรียน จากคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการโรงเรียนพรหมพิกุลทองเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

1.2 เมื่อได้รับการอนุมัติแล้วจึงเข้าพบอาจารย์ที่รับผิดชอบห้องที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อแนะนำตนเอง ชี้แจงแผนการทำวิจัย วัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูลรวมทั้งนัดหมายวันและเวลาที่ใช้ในการทดลองพร้อมทั้งขอรายชื่อนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมด เพื่อจับฉลากเข้าเป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1.2.1 ผู้วิจัยสุ่มจับฉลากรายชื่อนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนพรหมพิกุลทอง ทั้ง 3 ห้อง จำนวน 30 คน จากทั้งสิ้น 63 คน เข้าเป็นกลุ่มทดลอง จากนั้นผู้วิจัยมีหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองในการทำวิจัยให้นักเรียนนำกลับไปขออนุญาตผู้ปกครองเพื่อเข้าร่วมการวิจัยในการนี้ได้รับการตอบรับอนุญาตทุกคน

1.3 นัดหมายวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1.3.1 นัดหมายวันที่เก็บรวบรวมข้อมูลและดำเนินการทดลอง pre-test (สัปดาห์ที่ 1) โดยขอให้ครูผู้รับผิดชอบฝ่ายวิชาการเป็นผู้กำหนดเวลาและสถานที่ให้ ได้เวลาในช่วงคาบเรียนที่ 3 ของวันที่ 30 มกราคม , 31 มกราคม และ 1 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 10.10-11.00 น.

1.3.2 เก็บข้อมูล post-test ครั้งที่ 1 หลังจัดโปรแกรมเสร็จทันที และเก็บข้อมูล post-test ระยะเวลาติดตามผล(สัปดาห์ที่ 5) วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 11.00-11.30 น.

2 ชั้นดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มทั้งหมดในห้องเรียนเดียวกัน แนะนำตนเอง สร้างสัมพันธภาพ แจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล pre-test โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ และแบบสอบถามความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการล้วงละเมิดทางเพศ ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามและซักถามข้อสงสัยในข้อคำถามใช้เวลา 30 นาที

2.2 ดำเนินกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ดังนี้

2.2.1 กิจกรรมครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 30 มกราคม 2555) ได้แก่ กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัย การได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ การกระตุ้นทางด้านร่างกายและอารมณ์ มีกิจกรรมตามคู่มือดำเนินกิจกรรมที่ 1 ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

1) แนะนำตนเอง สร้างสัมพันธภาพ แจ้งวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย และรายละเอียดในการทำวิจัยแก่นักเรียนพร้อมกับแจกป้ายชื่อให้นักเรียน

2) ดำเนินกิจกรรมตามคู่มือการดำเนินกิจกรรม กิจกรรมที่ 1 คือ การใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัยเป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอนกิจกรรมที่ 1 การล้วงละเมิดทางเพศ เรื่องกันร้ายใกล้ตัวหนู ได้แก่ รูปแบบและความรุนแรงของการล้วงละเมิดทางเพศ , บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล้วงละเมิดทางเพศ โดยมีสื่อการสอนเป็นภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันและภาพการ์ตูนแสดงสาเหตุ รูปแบบและความรุนแรงของการล้วงละเมิดทางเพศ , บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล้วงละเมิดทางเพศร่วมในการบรรยายด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายและเป็นกันเอง

3) การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน โดยการเล่าประสบการณ์การถูกล้วงละเมิดทางเพศ ยกตัวอย่างข่าวในในประเด็น “สาเหตุ ผลกระทบจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และแนวทางในการแก้ปัญหา” โดยเนื้อหาข่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนที่อยู่ใกล้กับที่อยู่อาศัยของ

นักเรียนและผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในข่าวก็เป็นนักเรียนหญิงที่อายุใกล้เคียงกันกับนักเรียนในห้อง ขออาสาสมัครตัวแทนนักเรียนมาอ่านข่าวให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้น หลังจากที่ตัวแทนนักเรียนอ่านข่าวจบ ผู้วิจัยขอให้นักเรียนนั้นปรบมือและให้รางวัลเป็นการตอบแทน และให้นักเรียนมีการอภิปรายได้ แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวด้วยบรรยากาศเป็นกันเอง

4) สรุปสาระของการทำกิจกรรม เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเองและนัดหมายให้มา ทำกิจกรรมอีกครั้งในวันพรุ่งนี้

2.2.2 กิจกรรมครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 31 มกราคม 2555) ประกอบด้วย กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูง โดยผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อน การได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ การกระตุ้น ทางด้านร่างกายและอารมณ์ และประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง มีกิจกรรมตามคู่มือดำเนิน กิจกรรมที่ 2 ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

1) กล่าวสวัสดิทักทายนักเรียน ทบทวนสาระสำคัญที่ได้เรียนไปเมื่อวานนี้ ในเรื่อง รูปแบบและความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศ , บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล่วงละเมิด ทางเพศ

2) ดำเนินกิจกรรมตามคู่มือการดำเนินกิจกรรม 2 คือ การใช้คำพูดชักจูง โดยผู้วิจัยเป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอนเรื่อง พื้นที่ส่วนตัวของร่างกาย (private part)และการ สัมผัส(touching) โดยมีสื่อการสอนเป็นภาพการ์ตูนแสดงประกอบการสอนเรื่องการสัมผัสร่างกาย ในชีวิตประจำวัน

3) แจกแผ่นภาพการ์ตูนเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงพร้อมกับปากกามาจิก ให้นักเรียน ทำสัญลักษณ์วงกลมหรือกากบาทก็ได้ ลงบนตัวการ์ตูนตรงส่วนที่นักเรียนคิดว่าเป็นส่วนที่ต้องสงวน และปกปิดไว้ ขออาสาสมัครเป็นตัวแทนออกมาหน้าชั้น 3-4 คนเพื่อนำเสนอความคิดของตนเองให้ เพื่อนดู

4) การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน โดยผู้วิจัยใช้คำถามนำว่า จากที่เพื่อนมานำเสนอ นักเรียนคิดว่าอวัยวะเหล่านี้ควรเปิดเผยให้คนอื่นดูหรือไม่ จากนั้นผู้วิจัยแจกแผ่นภาพการ์ตูนการ แต่งกายให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวันให้นักเรียนแต่ละคนเลือกว่าแบบไหน ถูกต้องและเหมาะสม ออกมานำเสนอผลงานตนเองให้เพื่อนดูที่หน้าชั้น

5) เล่านิทานเรื่องแม็กและมินท์ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็ก 2 คนซึ่งเป็นพี่น้องกัน ได้มีการแสดงความรู้สึกผ่านการสัมผัสด้วยการกอด ญาติผู้ใหญ่ และเรื่องราวของเพื่อนบ้านที่เป็นคน

รู้จักเข้ามาขอถอดเค้กทั้ง 2 คน และให้นักเรียนอภิปรายประเด็น เรื่องถ้านักเรียนถูกคนอื่นมากอด บังนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

6) บรรยายสรุปสาระของการทำกิจกรรม โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูน ประกอบการสอนเรื่องการสัมผัสร่างกายในชีวิตประจำวันจะแยกแยะได้อย่างไร ว่าการสัมผัสสัมผัสแบบใดให้ความรู้สึกที่ดี และการสัมผัสให้ความรู้สึกที่ไม่ดี เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเองและนัดหมายให้มาทำกิจกรรมอีกครั้งในวันพรุ่งนี้

2.2.3 ครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2555) ประกอบด้วย กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูง โดยผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อน การได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ การกระตุ้นทางด้านร่างกาย และอารมณ์ และประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง มีกิจกรรมตามคู่มือดำเนินกิจกรรมที่ 3 ใช้เวลา 60 นาที

1) กล่าวสวัสดิทักทายนักเรียน และทบทวนสาระสำคัญที่ได้เรียนไปเมื่อสองวันที่ผ่านมา

2) การบรรยาย โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนประกอบการสอน เรื่อง กฎ 5 ข้อ เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และกฎของการหลีกเลี่ยงจากบุคคลหรือสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

3) แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มตามสีของป้ายชื่อที่แจกให้ตั้งแต่วันแรกของการทำกิจกรรม แล้วให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับสลากไปงานสถานการณ์สมมติให้นักเรียนในกลุ่มนำกลับไปอ่านและช่วยวิเคราะห์ พร้อมกับวางแผนกำหนดตัวแสดง

4) แสดงบทบาทสมมติวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมุติ ที่นักเรียนจะได้ฝึกการปฏิเสธการกระทำที่เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิด การหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศ การบอกกล่าวและร้องขอความช่วยเหลือ เมื่อตนเองประสบเหตุการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันหาแนวทางสู่การปฏิบัติจริงซึ่งมี 3 เรื่องคือ 1.ครูสอนว่าน้ำคนใหม่ 2.หนูต้องพยายาม 3.สัญญาว่าจะไม่บอกใคร ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถทำความเข้าใจสถานการณ์สมมติที่กลุ่มของตนได้รับเป็นอย่างดี และแสดงบทบาทได้อย่างสนุกสนาน โดยที่ผู้วิจัยเป็นเพียงผู้สังเกตสถานการณ์เท่านั้น ไม่ได้มีส่วนร่วมในการฝึกซ้อมหรือการแสดงแต่อย่างใด

5) สรุปสาระของการทำกิจกรรม เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง และมอบหนังสือการ์ตูนสุขภาพคู่มือป้องกันตนเองจากการล้วงละเมิดทางเพศแก่กลุ่มตัวอย่าง

2.3 ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ และตอบแบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง(Post-test)

2.4 ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทั้งหมดเป็นอย่างดีและขอให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้ทั้ง 3 วันนี้นำกลับไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนเอง พร้อมกับนัดหมายวันเวลาในการทำแบบสอบถามครั้งต่อไปอีก 1 เดือนข้างหน้า คือวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 11.00-11.30 น

3 ชั้นประเมินผลการทดลอง

เป็นการประเมินผลการทดลองครั้งที่ 2 หลังจากดำเนินกิจกรรม โปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 5 ของการเก็บข้อมูล) ในวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2555

3.1 ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่างเวลา 11.00-11.30 น. เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง(Post-test) และแจ้งกลุ่มตัวอย่างทราบถึงการสิ้นสุดการวิจัย พร้อมทั้งแสดงความขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมด มาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงความยินยอมและสิทธิของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการ ดังนี้คือ การขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และการขออนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนให้ดำเนินการวิจัย รวมทั้งการขอความยินยอมของกลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครอง ในเรื่องการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจะแจ้งวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ให้กลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครองทราบถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ และในระหว่างการวิจัยกลุ่มตัวอย่างสามารถที่จะขอ

ยกเลิกการเข้าร่วมวิจัยได้ทันที โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลหรือคำอธิบายใด ๆ หากไม่ประสงค์จะตอบแบบสอบถามต่อไป ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรักษาเป็นความลับ และจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวมเท่านั้น ไม่มีการเปิดเผยชื่อและนามสกุลที่แท้จริงของกลุ่มตัวอย่าง และไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด และหลังเสร็จสิ้นกระบวนการทดลองกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

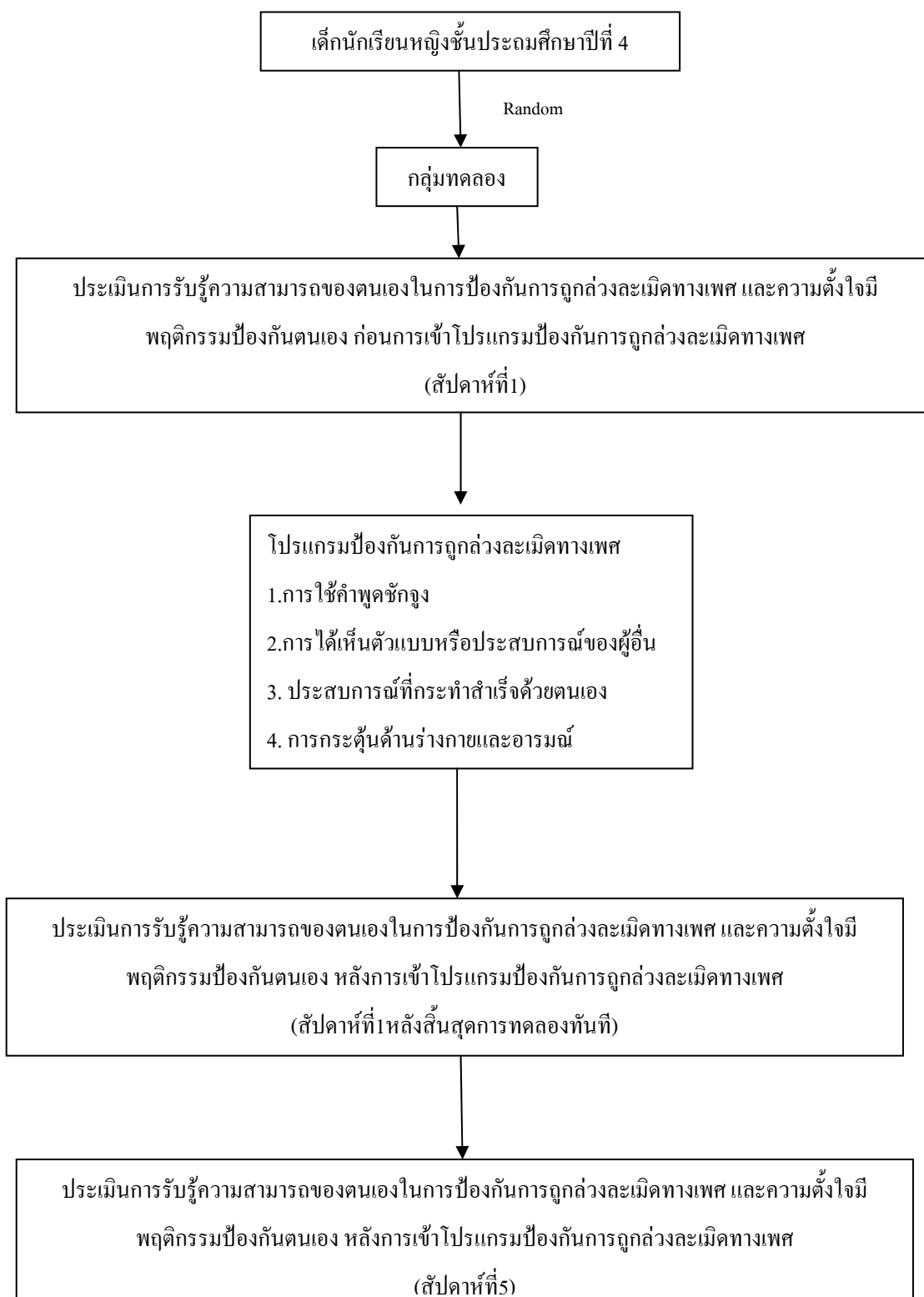
ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2 เปรียบเทียบความตั้งใจมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำทางเดียว(One-way ANOVA with Repeated measure)

3 เปรียบเทียบความตั้งใจมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มที่รับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่างกัน ภายหลังจากสิ้นสุดการทดลองด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองทาง (Two-way Anova with Repeated measure)

แผนภูมิที่ 5 แสดงขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ประกอบด้วย 3 กิจกรรม มีรายละเอียดของกิจกรรมในโปรแกรม ดังนี้คือ

กิจกรรมที่ 1 วันแรก ประกอบด้วยกิจกรรม การสร้างสัมพันธภาพและ

1) ให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูง โดยการบรรยายให้นักเรียนได้เห็นถึงรูปแบบความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศ บุคคลที่เป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ 2) มีการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่ม และจากสื่อการสอนที่เป็นภาพพลิก 3) มีการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยผู้วิจัยให้คำแนะนำ กล่าวชมเชยให้กำลังใจ จัดสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้มีบรรยากาศที่เป็นกันเอง

กิจกรรมที่ 2 วันที่ 2 ประกอบด้วยกิจกรรม

1) ให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูงให้นักเรียน โดยการบรรยายให้นักเรียนได้รับรู้ถึงพื้นที่ส่วนตัวของร่างกาย สิทธิในร่างกายของตนเอง รวมถึงการแต่งกายเพื่อปกปิดอวัยวะต่างๆ ให้เหมาะสมตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันการสัมผัสร่างกายในลักษณะต่างๆ มีทั้งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีและความรู้สึกที่ไม่ดี 2) มีการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่ม และจากสื่อการสอนที่เป็นภาพพลิกและการเล่านิทาน 3) มีการส่งเสริมให้นักเรียนหญิงมีประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง โดยนักเรียนจะได้ฝึกทักษะการวิพากษ์วิจารณ์สถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ 4) มีการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยผู้วิจัยให้คำแนะนำ กล่าวชมเชยให้กำลังใจ จัดสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้มีบรรยากาศที่เป็นกันเอง

กิจกรรมที่ 3 วันที่ 3 ประกอบด้วยกิจกรรม

1) ให้ความรู้และใช้คำพูดชักจูง โดยการบรรยายให้นักเรียนหญิงได้รับรู้วิธีการหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ได้ และการปฏิบัติตนเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าเพียงลำพัง 2) มีการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากผู้วิจัยโดยการให้ความรู้เป็นรายกลุ่ม จากเพื่อนนักเรียนด้วยตนเองจากการสังเกตการแสดงบทบาทสมมติ และจากสื่อการสอนแผ่นภาพพลิกการ์ตูน 3) มีการส่งเสริมให้นักเรียนหญิงมีประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง โดยจะได้ฝึกทักษะการแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์จำลองที่กำหนด 4) มีการกระตุ้นทางอารมณ์ โดยนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางอารมณ์ในทุกขั้นตอนจากผู้วิจัย จากเพื่อนนักเรียนในกลุ่ม

เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมในวันที่ 3 นักเรียนทุกคนจะได้รับหนังสือการ์ตูนกลับไปอ่านที่บ้านทุกคน

ความตั้งใจ
ในการ
กระทำ
พฤติกรรม
ป้องกัน
ตนเอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง(Quasi-experimental Research) แบบศึกษาสองกลุ่ม วกัดก่อนและหลังการทดลอง (The Randomized Control-Group Pretest –Posttest Design) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ศึกษาในนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสหศึกษา ในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษา ผู้วิจัยคัดเลือกโรงเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองตามสะดวกได้เป็น โรงเรียนพรหมพิบูลทอง ต.ราชาเทวะ อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ คัดเลือกนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยจับฉลาก(Random assignment)รายชื่อผู้เข้ากลุ่มทดลองจำนวน 30 คน ซึ่งจะได้รับโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระยะก่อนเข้าโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ระยะหลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่างกัน ภายหลังสิ้นสุดโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระยะก่อนเข้าโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ระยะหลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

จากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นเรื่องความสัมพันธ์ของตัวแปรตามแต่ละคู่ที่วัดซ้ำไม่แตกต่างกัน หรือ Compound Symmetry โดยใช้ Mauchly's Test of Sphericity พบว่าความแปรปรวนมีลักษณะไม่เป็น Compound Symmetry ในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงใช้วิธีการคำนวณแบบปรับแก้ด้วยรูปแบบของ Greenhouse-Geisser ได้ผลดังตาราง 3

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลองในแต่ละช่วงเวลาที่วัด

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Within-Subjects					
ช่วงเวลาที่วัด	4756.29	1.24	3842.01	401.30*	0.00
ความคลาดเคลื่อน 1	343.71	35.90	9.57		

จากตาราง 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะก่อนเข้าร่วมโปรแกรม หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F_{1,24,35,9} = 401.30$; $p = .00$)

การจัดโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่เข้าร่วมโปรแกรมในระยะหลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรม เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นรายคู่ของแต่ละช่วงเวลาที่ใช้ ด้วยวิธี Bonferroni method พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) ส่วนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้ผลดัง ตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลอง ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

ความตั้งใจในการกระทำ พฤติกรรมป้องกันตนเอง	ก่อนทดลอง (x ₁)		หลังทดลอง (x ₂)		ติดตามผล (x ₃)		ความ แตกต่าง	ความ แตกต่าง	ความ แตกต่าง	Std. Error	Std. Error	Std. Error
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	ของ ค่าเฉลี่ย (x ₂ -x ₁)	ของ ค่าเฉลี่ย (x ₃ -x ₂)	ของ ค่าเฉลี่ย (x ₃ -x ₁)	(x ₂ -x ₁)	(x ₃ -x ₂)	(x ₃ -x ₁)
ความตั้งใจในการกระทำ พฤติกรรมป้องกันตนเอง	31.87	2.49	47.50	4.23	47.07	3.79	15.63*	-0.43	15.2*	0.76	0.29	0.72

(*p<.05)

จากตารางที่ 3 พบว่า ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระยะสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.05$) แต่ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะติดตามผลลดลงต่ำกว่าระยะสิ้นสุดการทดลองทันทีอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>.05$)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังจากสิ้นสุดโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่างกัน

จากแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีเกณฑ์การประเมินผลดังนี้

คะแนนรวม 12-19 คะแนน หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับต่ำ

คะแนนรวม 20-27 คะแนน หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับปานกลาง

คะแนนรวม 28-36 คะแนน หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับสูง

จึงนำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง ได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ในระยะก่อนการทดลอง หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ จำแนกตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ	ระยะก่อนการทดลอง			ระยะสิ้นสุดการทดลองทันที			ระยะติดตามผล		
	\bar{x}	SD	N	\bar{x}	SD	N	\bar{x}	SD	N
	ระดับต่ำ	17	1.10	4	-	-	-	-	-
ระดับปานกลาง	24.75	1.80	20	27	3.74	6	26.14	0.90	5
ระดับสูง	28.5	0.58	6	32.92	3.02	24	32.04	2.27	25

จากตารางที่ 4 พบว่าถ้าแบ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศเป็น 3 ระดับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศในระดับต่ำมีเฉพาะก่อนการทดลอง ภายหลังจากสิ้นสุดการทดลองทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับปานกลางและระดับสูง โดยที่ค่าเฉลี่ยคะแนนมีแนวโน้มสูงขึ้น ดังนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังจากสิ้นสุดโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศทันทีระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศในระดับปานกลางและระดับสูง ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศระหว่าง กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่างกัน หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง	การรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองปานกลาง ($\bar{x}=27, N=6$)		การรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองสูง ($\bar{x}=32.92, N=24$)	
	\bar{x}_1	SD	\bar{x}_2	SD
	ระยะสิ้นสุดการทดลองทันที	42.83	2.04	48.67
ระยะติดตามผล	42.33	1.97	48.21	3.2

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองปานกลาง เมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 42.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.04คะแนน และมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และในระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 42.33 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.97 คะแนน ส่วนในกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศระดับสูงพบว่าในเมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 48.67 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.82 คะแนน และในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 48.21 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.2 คะแนน

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศระดับปานกลางและกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศในระดับสูง หลังสิ้นสุดการทดลองทันที และระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
Between-Subjects					
Group	329.00	1.00	329.00	19.32*	0.00
Error 1	476.73	28.00	17.03		
Within-Subjects					
Time	2.20	1	2.20	0.46	0.50
Time * Group	0.00	1	0.00	0.00	0.98
Error 2 (Time)	134.73	28	4.81		

(*p<.05)

จากตารางที่ 6 พบว่าของที่ระยะสิ้นสุดการทดลองทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศระดับสูง มีค่าเฉลี่ยคะแนน

ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F_{1,28}=19.32$; $p=.00$) แต่ถ้าเปรียบเทียบระหว่างระยะติดตามผล 4 สัปดาห์กับระยะสิ้นสุดการทันทีพบว่าไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง(Quasi-experimental Research) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่างกันภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์

สมมติฐานของการวิจัย

1 ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ดีขึ้น

2 ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศสูง ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ สูงกว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่ำกว่า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพรหมพิกุลทอง อําบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ ที่ศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1 /2555 ผู้วิจัยคัดเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าเป็นกลุ่มทดลองตามสะดวกได้ โรงเรียนพรหมพิบูลทอง จากนั้นผู้วิจัยสุ่มจับฉลากแบบไม่แทนที่จากรายชื่อนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมด เข้าเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเครื่องมือจำนวน 2 ชุด

1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามแนวคิดของ Bandura (1997) และการทบทวนวรรณกรรมโดยการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองและความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมของบุคคล การป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ นำเครื่องมือที่สร้างและพัฒนาขึ้น ประกอบด้วยแผนการสอน 3 เรื่อง คู่มือดำเนินกิจกรรม และ สื่อการสอน เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของภาษา จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือทั้งหมด พร้อมทั้ง โครงร่างวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความเชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประเมินความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา รูปแบบและความเหมาะสมของกิจกรรมตลอดจนการจัดลำดับของเนื้อหา และความเหมาะสมของเวลาในแต่ละกิจกรรม จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและปรับแก้ตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วจึงนำมาทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยดิ่ง เขตหนองจอก จังหวัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน (2 ห้อง) เพื่อประเมินความชัดเจนของภาษาและความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง

2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

2.1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย อายุ เกรดเฉลี่ย ลักษณะของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว และบุคคลที่นักเรียนใกล้ชิดและไว้วางใจ ประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ

2.2 แบบสอบถามความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงจาก Children's safety knowledge and skills Questionnaire ของ Kraizer (1986) ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นและผ่านการแก้ไขในขั้นต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมทั้งกรอบแนวคิดและ โครงร่างวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน หาค่าความตรงของเนื้อหา (Content Validity index : CVI) ได้ค่าเท่ากับ 0.85 หาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยดิ่ง เขตหนองจอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 30 คน นำมาหาค่าความเที่ยง โดยวิธีหาค่า

สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach' s alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.77

2.3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้วิจัยดัดแปลงจากของ สุธิดา กลัดทอง (2549) ซึ่งมีค่าความเที่ยง 0.7 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ดัดแปลงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน ประเมินความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนความเห็นที่ได้ไปหาค่าความตรงของเนื้อหา (Content Validity index : CVI) ได้ค่าเท่ากับ 0.75 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดลำด้อยดิ่ง เขตหนองจอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 30 คน นำมาหาค่าความเที่ยง โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach' s alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.80

การดำเนินการทดลอง

ประกอบด้วยการดำเนินการทดลองในนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยนัดหมายวันที่ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล pre-test (สัปดาห์ที่ 1) ในช่วงคาบเรียนที่ 3 ของวันที่ 30 มกราคม, 31 มกราคม และ 1 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 10.10-11.00 น. เก็บข้อมูล post-test ครั้งที่ 1 หลังจัดโปรแกรมเสร็จทันที และเก็บข้อมูล post-test ระยะติดตามผล วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 11.00-11.30 น. โดยที่กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาจากผู้วิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 30 มกราคม 2555 -29 กุมภาพันธ์ 2555 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure ANOVA) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

1 คะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.87 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.49 คะแนน เมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีมีคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 47.50 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 คะแนน ในระยะ

ติดตามผลค่าคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 47.07 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.79 คะแนน

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศหลังสิ้นสุดการทดลองทันทีและระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นจากการก่อนเข้าร่วมโปรแกรม เท่ากับ 15.63 และ 15.20 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศหลังสิ้นสุดการทดลองทันที กับระยะติดตามผลพบว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนลดลงเท่ากับ 0.43 คะแนน โดยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองในระยะก่อนเข้าโปรแกรมเทียบกับระยะสิ้นสุดการทดลองทันที เพิ่มขึ้น 30 คน ผลต่างของคะแนนที่เพิ่มขึ้นอยู่ในช่วง 10 ถึง 23 คะแนน และในระยะติดตามผล พบว่า นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองมีคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศลดลง 15 คน ผลต่างของคะแนนที่ลดลงอยู่ในช่วง -1 ถึง -3 คะแนน มีคะแนนเพิ่มขึ้น 12 คน ผลต่างของคะแนนที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 ถึง 3 คะแนน และมี 3 คนที่ได้คะแนนเท่าเดิม

และผลการเปรียบเทียบคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ พบว่าภายหลังเข้าร่วม โปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศหลังสิ้นสุดการทดลองทันที และในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ผลการทดลองเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย คือ ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ดีขึ้น

2 ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศปานกลาง เมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 42.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.04คะแนน และในระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกัน

ตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 42.33 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.97 คะแนน ส่วนในกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ระดับสูงพบว่าเมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม ป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 48.67 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.82 คะแนน และในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม ป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ เท่ากับ 48.21 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.2 คะแนน

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งกลุ่มที่อยู่ในระดับปานกลางและกลุ่มที่อยู่ในระดับสูง ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศของกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือกลุ่มมีอิทธิพลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ระยะ หลังสิ้นสุดโปรแกรมทันที และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือช่วงเวลาทีวัด ไม่มีอิทธิพลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศทั้งสองกลุ่ม กับ ช่วงเวลาที่วัด มีผลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงให้เห็นว่าระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศที่สูงมีผลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศสูง

สรุปได้ว่า ผลการทดลองเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย คือ ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศสูง ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศและในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์สูงกว่ากลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเมื่อสิ้นสุดการทดลองทันทีและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์เพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ สุขฤทัย สุยะนนท์ (2546) ที่พบว่าหลังการอบรม โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เด็กนักเรียนมีความรู้และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงขึ้น

และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ระหว่างระยะติดตามผลกับระยะสิ้นสุดการทดลองทันที พบว่า ในระยะติดตามผลค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 2 และ 3) จึงสรุปได้ว่า เด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่สูงขึ้น

ในปัจจุบันพบว่าเด็กวัยเรียนมีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กได้หลายทาง ทั้งจากครูผู้สอนในโรงเรียน หรือจากสื่อต่างๆ จึงพบว่า เด็กมีความรู้เรื่องการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่บ้างแล้ว โดยการเรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ ในชีวิตประจำวัน การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น เป็นกระบวนการหนึ่งของเด็กวัยเรียนในการที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งพบว่าก่อนการทดลองเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 24.75$ คะแนน, $N = 20$ คน) แต่เมื่อหลังจากสิ้นสุดการทดลองพบว่าเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มสูงขึ้น และยังพบว่าไม่มีนักเรียนคนใดมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับต่ำ (ตารางที่ 4) สอดคล้องกับการศึกษาของ ปราลป พรหมล้วน (2549) เรื่องการสอนเรื่องการสัมผัส และทักษะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาล พบว่า เด็กอนุบาลกลุ่มทดลองมีทักษะและความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น และจากการศึกษาของ สุริดา กลัดทอง (2549) ที่พบว่า การสร้างเสริมทักษะการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศร่วมกับเทคนิคการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่งผลให้กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิต การรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .001$ และ $.05$ ตามลำดับ) ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามการรับรู้

ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศของสุธิดา กัดทอง(2549)มาปรับใช้ ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

จากผลการวิจัยพบว่าคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่เพิ่มสูงขึ้นมีความสัมพันธ์กับคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่เพิ่มสูงขึ้น ตามแนวคิดการผสมผสานรูปแบบการทำนายพฤติกรรม(The integrative model of behavioral prediction) ของ Fishbein (2008) ได้อธิบายว่าการที่บุคคลมีความเชื่อว่าตนเองสามารถทำพฤติกรรมนั้นได้ จะส่งผลให้บุคคลมีความตั้งใจสูง และมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ ซึ่ง Bandura (1997) ได้อธิบายว่า การเกิดพฤติกรรมนั้นเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พฤติกรรม สิ่งแวดล้อม ที่มีต่อกันในเรื่องของกระบวนการคิด การรับรู้ ความรู้สึก อารมณ์ และองค์ประกอบทางชีวภาพ กับการกระทำ ความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นได้โดยการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ(Observational learning) การรับรู้ความคาดหวังในพฤติกรรม(Outcome expectation) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง(Self-efficacy) ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมตามเป้าหมาย คือพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

และจากผลการทดลองยังพบอีกว่า ในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 3) แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีผลทำให้ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศคงอยู่ในระยะ 4 สัปดาห์ แต่มีแนวโน้มที่จะลดลงตามระยะเวลาที่เพิ่มขึ้น น่าจะเป็นผลจากการที่เด็กนักเรียนได้รับหนังสือการ์ตูนกลับไปอ่านต่อที่บ้าน จึงส่งผลต่อเนื่องในระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ เพราะหนังสือการ์ตูนเป็นสื่อที่ดึงดูดความสนใจแก่เด็กนักเรียน เข้าใจง่าย และตรงประเด็นจึงเป็นตัวแบบที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการเก็บจำที่ดี ขนาดกระทัดรัดนักเรียนสามารถสามารถนำหนังสือการ์ตูนมาทบทวนได้ตลอดเวลาตามที่นักเรียนต้องการ ทำให้เกิดความคงไว้ซึ่งความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เคยเรียนรู้หรือมีประสบการณ์มาแล้วในช่วงระยะเวลาหนึ่ง จึงต่อเนื่องไปถึงความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

จากการดำเนินกิจกรรมพบข้อสังเกต ปฏิกริยาโต้ตอบของเด็กนักเรียนในระหว่างจัดกิจกรรม พบว่า ในวันแรกของการดำเนินกิจกรรม บรรยากาศในการดำเนินกิจกรรม ไม่เป็นกันเอง นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมไม่ครบทุกคน ผู้วิจัยจะต้องใช้คำพูดกระตุ้น และจูงใจให้นักเรียนตอบคำถามด้วยการให้รางวัล นักเรียนจึงมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมมากขึ้นแต่ยังไม่ครบทุกคน เมื่อดำเนินกิจกรรมในวันที่ 2 บรรยากาศในการดำเนินกิจกรรมเป็นกันเองมากขึ้น

นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม ขณะผู้วิจัยให้ความรู้เป็นกลุ่มใหญ่ด้วยการบรรยาย นักเรียนพูดคุยกันเองน้อยลง แต่ยังคงต้องใช้คำพูดและสร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และเมื่อดำเนินกิจกรรมในวันสุดท้ายพบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นในการซ้อมการแสดงบทบาทสมมติ และในระหว่างที่กลุ่มอื่นๆ แสดงอยู่นั้น กลุ่มที่เหลือนั่งดูด้วยความสนุกสนาน และเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนถามว่า เมื่อไรจะมาสอนอีก

จากข้อสังเกตที่ได้แสดงให้เห็นว่า การจะดำเนินโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้ประสบความสำเร็จนั้น ไม่เพียงแต่จะให้ความรู้ในการปฏิบัติตนแล้ว ผู้สอนหรือผู้ดำเนินกิจกรรมจะสร้างความไว้วางใจ เพื่อให้ผู้เรียนให้ความร่วมมือและอยากที่จะเรียนรู้ ทั้งนี้ต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา จึงจะเกิดความเชื่อในความสามารถของตนเองในการที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ ซึ่งจากแนวคิดในการที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น Bandura (1997) ได้อธิบายว่า ได้จากแหล่งข้อมูล 4 แหล่ง คือ

1. การใช้คำพูดชักจูง(Verbal persuasion) โดยผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อนซึ่งแสดงออกด้วยการใช้คำพูดเพื่อชักจูงให้นักเรียนเชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะดูแล และค้นหาวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และพาตัวเองออกจากสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

2. การเห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น(Vicarious experience) โดยการที่กลุ่มตัวอย่างได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์จากตัวแบบซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ที่สามารถเลียนแบบได้มีทั้งตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง ได้แก่ผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อน และตัวแบบสัญลักษณ์ ได้แก่หนังสือการ์ตูน และภาพวาดการ์ตูน ซึ่งเป็นตัวแบบที่มีลักษณะเด่นชัด จดจำได้ง่าย ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความสนใจและพึงพอใจ ส่งผลให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (Baron & Topping, 2009)

3. ประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง(Enactive mastery experience) การที่กลุ่มตัวอย่างได้มีโอกาสได้อภิปรายและฝึกทักษะในการเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆที่นำมาจากข้อคำถามในส่วนของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศและแบบวัดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ รวมถึงการได้ฝึกบทบาทสมมติในสถานการณ์ดังกล่าวทำให้เด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรในสถานการณ์นั้นๆ

4. การกระตุ้นทางอารมณ์และร่างกาย(Emotional and Physical arousal persuasion) การที่กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกอภิปรายเป็นกลุ่มย่อยทำให้มีโอกาสแสดงความรู้สึกและบอก

เล่าประสบการณ์ความสำเร็จด้วยตนเอง ในการแสดงพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทำให้ได้รับกำลังใจและคำชมเชย เป็นแรงสนับสนุนและกระตุ้นให้เด็กเกิดความเชื่อในสัญชาตญาณของตนทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น นำไปสู่ความตั้งใจในการปฏิบัติพฤติกรรมนั้นต่อไป

ผลการทดลองที่ได้จึงนับได้ว่าเป็นผลจากโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยสอดคล้องกับการศึกษาของเบญจพร ปัญญา(2543) ที่พบว่าหลังเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ กลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น และ Martine Herbert et al (2001) ที่พบว่าเด็กนักเรียน Grade 1 และ Grade 3 ที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีความรู้และทักษะในการป้องกันตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคะแนนความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศภายหลังการทดลองเพิ่มสูงขึ้น เป็นผลมาจากโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ส่งเสริมการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การรับรู้ความสามารถของตนเองและความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีความสัมพันธ์กันมากโดยที่ความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้มีผลต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการรับรู้ความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูง ก็จะมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสูง และมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น นอกจากนี้ยังพบรายงานการศึกษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสุขภาพเช่น การศึกษาของ ศรัณพร อึ้งสกุล (2551) ที่พบว่าโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีผลทำให้นักเรียนหญิงอาชีวศึกษาเพศหญิง ภาคใต้กลุ่มทดลองมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญและเจตจันทร์ ล้วนเนตรเงิน (2551) พบว่าการฝึกอบรมการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองและเสริมสร้างทัศนคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ มีผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเอง ทัศนคติ และความตั้งใจหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมต้น เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

จึงอธิบายได้ว่าโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่สร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา(The social learning cognitive theory) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความตั้งใจกระทำพฤติกรรมของบุคคลตามแนวคิดการผสมผสานรูปแบบการทำนายพฤติกรรม(The integrative model of behavioral prediction) ของ Fishbein (2008) โปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ผู้วิจัย

สร้างขึ้นผ่านการเรียนรู้จากตัวแบบ ตามแนวคิดของ Bandura ใช้รูปแบบการดำเนินกิจกรรมที่หลากหลาย มีทั้งการบรรยายโดยผู้วิจัย การอภิปรายกลุ่ม และการแสดงบทบาทสมมุติ ผ่านตัวแบบที่เป็นตัวการ์ตูน มีข้อความที่กระชับ เข้าใจง่าย ซึ่งจากรายงานการทบทวนวรรณกรรมของ Baron and Topping (2009) พบว่ามีการจัดกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในหลายประเทศ ลักษณะของกิจกรรมในโปรแกรม จะประกอบด้วย การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนรู้ผ่านตัวแบบหรือประสบการณ์ การฝึกทักษะทางพฤติกรรม การแสดงบทบาทสมมุติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมทางสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ แต่ในทุกๆ โปรแกรมจะมีการอภิปรายกลุ่มร่วมด้วย สื่อการสอนที่ใช้มีความหลากหลาย ได้แก่ แผ่นภาพ การ์ตูน วิดีโอเทป บทเพลง ใบบทหรือแบบฝึกหัด เนื้อหาที่ใช้สอนมีทั้ง ความหมายวิธีการล่วงละเมิดทางเพศ การสอนให้เด็กรู้จักแยกแยะวิธีการสัมผัส การปฏิเสธ การสอนให้เด็กรู้ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นไม่ใช่ความผิดของตนเอง สอนให้เด็กกล้าที่จะบอกผู้ใหญ่ เป็นต้น (Baron and Topping, 2009)

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในต่างประเทศมีการจัดกิจกรรมโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กอย่างแพร่หลาย ในขณะที่ประเทศไทยยังพบการศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กยังมีอยู่น้อย โดยเฉพาะในทางการพยาบาลเด็ก ซึ่งเป็นผู้ดูแลภาวะสุขภาพของเด็กโดยตรง สำหรับในประเทศไทยนั้นการให้ความรู้แก่เด็กเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและยากต่อการพิจารณาในด้านของจริยธรรม อีกทั้งงานด้านการป้องกันสุขภาพนั้นไม่สามารถเห็นผลได้ในทันที จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การศึกษาวิจัยในด้านการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กไม่ค่อยได้รับความสนใจเท่าที่ควร

อย่างไรก็ดี จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดย่อยของข้อคำถาม ในการตอบแบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลองก่อนเข้าร่วมโปรแกรม พบว่า ข้อคำถามที่ตอบได้คะแนนน้อย (ตอบว่าตั้งใจน้อย ได้ 1 คะแนน) ได้แก่คำถามว่า ถ้าครูชายให้ไปพบหลังเลิกเรียน นักเรียนตั้งใจว่าจะชวนเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64 จากการพูดคุยอภิปรายในประเด็นดังกล่าวนักเรียนแสดงความคิดเห็นว่า การพบครูตามลำพังไม่จำเป็นต้องพาเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง เพราะไม่น่าจะเป็นอะไรเนื่องจากครูเป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนจึงไว้ใจได้ ไม่น่าจะเกิดปัญหาล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนคิดว่าการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวไม่เป็นสาเหตุหรือนำไปสู่สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ ภายหลังจากทดลองกลุ่มตัวอย่างตอบคำถามได้คะแนนดีขึ้น โดยตอบว่าตั้งใจมากร้อยละ 80 และตั้งใจปานกลางร้อยละ 20 และในข้อคำถามที่ว่า ถ้านักเรียนบอกความลับของนักเรียนแล้วไม่มีใครเชื่อนักเรียนตั้งใจว่าจะพยายามเล่าให้ใครที่ไว้ใจฟังจนกว่าจะมีใครเชื่อ ก่อนการทดลองพบว่านักเรียนตอบ ตั้งใจน้อยร้อยละ 50 ตั้งใจปานกลางร้อยละ 42.3 และ

ตั้งใจมาร้อยละ 7.7 แต่เมื่อหลังสิ้นสุดการทดลองพบว่าตอบตั้งใจมาร้อยละ 70.42 และตั้งใจปานกลางร้อยละ 29.58 จึงสะท้อนให้เห็นว่าเมื่อเด็กบอกความลับของตนแก่คนที่ไว้ใจแล้ว บุคคลนั้นไม่เชื่อ เด็กจะไม่มีความมั่นใจที่จะไปบอกผู้อื่นให้ทราบ แม้ว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.เป็นแนวทางในการส่งเสริมบทบาทอิสระของพยาบาลเด็กในการส่งเสริมให้เด็กวัยเรียนมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยการนำโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศไปใช้เป็นแนวทางในการให้ความรู้แก่เด็กวัยเรียน โดยผู้ที่จะนำไปใช้ต้องศึกษาแผนการสอน คู่มือดำเนินกิจกรรม และฝึกใช้โปรแกรมให้สอดคล้องกับคำอธิบายก่อนนำไปใช้จริง

2.เป็นแนวทางสำหรับพยาบาลอนามัยโรงเรียนในการส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน โดยนำโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศไปประยุกต์ใช้กับหน่วยงานของตนเอง ซึ่งอาจปรับเปลี่ยนเวลา และลำดับขั้นตอนในการสอน โดยอาจจะสอนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือกลุ่มย่อย สอนรวมทั้งเพศหญิงและเพศชาย ทั้งนี้ควรปรับให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของแต่ละสถานที่ โดยผู้ที่จะนำโปรแกรมไปใช้ต้องศึกษาแผนการสอน คู่มือดำเนินกิจกรรมและฝึกใช้โปรแกรมให้สอดคล้องกับคำอธิบายก่อนนำไปใช้จริง

3.เป็นแนวทางให้กับพยาบาลประจำหน่วยศูนย์สุขภาพเด็กดี (Well baby clinic) ในการให้ความรู้ด้าน เพศศึกษาของเด็กวัยเรียนในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยการนำโปรแกรมไปประยุกต์ใช้กับการให้ความรู้ โดยอาจปรับเปลี่ยนเวลา ลำดับขั้นตอนการสอนให้เหมาะสมกับระยะเวลา สถานที่ และบริบทของแต่ละโรงพยาบาล ซึ่งผู้ที่จะนำโปรแกรมไปใช้ต้องศึกษาแผนการสอน คู่มือดำเนินกิจกรรมและฝึกใช้โปรแกรมให้สอดคล้องกับคำอธิบายก่อนนำไปใช้จริง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กวัยอื่นๆ ต่อไป

2. ควรมีการศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การเสริมสร้างทัศนคติในการดูแลรักษาร่างกายของตนเอง การตระหนักในสิทธิของร่างกายตนเอง เป็นต้น

3.ควรมีการศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะติดตามผลที่นานมากกว่า 4 สัปดาห์ เพื่อทดสอบความคงอยู่ของผลการวิจัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กนกวรรณ ทองนาค.2549.คุณภาพชีวิตของเด็กหญิงที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ:ศึกษาจังหวัดชลบุรี.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานโยบายสาธารณะ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

กาญจนา ปัญญาเพ็ชร.2548.ประสิทธิผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต ต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

กฤษณกมล วิจิตร.2547.ผลของโปรแกรมส่งเสริมความเชื่อมั่นในสมรรถนะแห่งตนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ภาษาถิ่นล้านนาต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตนหลังผ่าตัดของผู้ป่วยสูงอายุที่ได้รับการผ่าตัดต่อมลูกหมาก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาพยาบาลศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ.พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ2550.(ออนไลน์).2550.แหล่งที่มา:
<http://www.nationalhealth.or.th/> สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (ธันวาคม2553)

คณะทำงานศูนย์พึ่งได้ โรงพยาบาลตำรวจ.2551. สถานการณ์ปัญหาการละเมิดทางเพศ โรงพยาบาลตำรวจปี 2551 (โปรแกรม powerpoint).กรุงเทพฯ:โรงพยาบาลตำรวจ.(ธันวาคม 2553)

จิรวรรณ พนาอิ่งไพศาล.2548.ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการจับจี้รถจักรยานยนต์อย่างปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

จิรารัชต์ โกกนุต.2549.ผลของการเรียนรู้ผ่านตัวแบบต่อพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุของเด็กวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์(การพยาบาลเด็ก) คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เจตจันทร์ ล้วนเนตรเงิน.2551.ผลของการฝึกอบรมการรับรู้ความสามารถของตนเองและเสริมสร้างทัศนคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทัศนคติ และความตั้งใจหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของนักเรียนหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- เจษฎา ศรีบุญเลิศ.2548.การศึกษาเปรียบเทียบความกลัวการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ของเด็กวัยก่อนเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเตรียมจิตใจด้วยการเล่านิทานกับกลุ่มที่ได้รับการเตรียมตามปกติ. ศรีนครินทร์เวชสาร ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 : 86-92.
- ฉันทิกา จันทรเป็ย. 2553. พัฒนาการและการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก.ใน บุญเพ็ชร จันทวัฒนา และคณะ (บรรณาธิการ), ตำราการพยาบาลเด็กเล่ม 1 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1), 10-12. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฟรี-วัน,
- ชไมมาศ บรรพพงศ์. 2544. ความรู้ ทักษะคิด การปฏิบัติในเรื่องเพศศึกษา การถูกล่วงละเมิดทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมป้องกันการป้องกันในนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชาติ เจริญสอน.2549.ความเชื่อด้านสุขภาพ และพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดนกในเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ปีก ตำบลบ้านจ่า อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชลธิชา อึ้งคณิงเดชา.2546. การตีความพฤติกรรมถูกล่วงละเมิดทางเพศในหมู่ผู้ปฏิบัติงานภายในองค์กรไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาอาชีวศึกษาและสื่อการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพย์ภา เชษฐชูชาวลิต.2541. จิตวิทยาพัฒนาการสำหรับพยาบาล. พิมพ์ครั้งที่ 1.สงขลา : ชานเมืองการพิมพ์,
- ทิสนา แคมมณี.2545. ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- ณัฐณิชา กอมณี.2549.ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้พฤติกรรมกับความตั้งใจสวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่จักรยานยนต์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างของประเทศไทย .วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นภาพร สังกักระแสร์.2545.ผลของการเตรียมมารดาเรื่องเพศศึกษาต่อความรู้ เจตคติและการสอนเพศศึกษาบุตรสาววัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นริศา อ่อนศรี.2548.ผลของโปรแกรมเพศศึกษาต่อการป้องกันตนเองจากการกระทำผิดทางเพศของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์(สหสาขาวิชา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

- นิกร ดุสิตสิน และคณะ.2549.คู่มือการให้คำปรึกษาปัญหาทางเพศ. ศูนย์วิจัยและพัฒนาเพศศาสตร์
ศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิศากร โพธิมาศ. 2551. ผลของตัวแบบสัญลักษณ์และตัวแบบจริงต่อพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กรุ่นในจังหวัดเพชรบูรณ์. พยาบาลสาร ปีที่ 35 ฉบับที่ 2 : 71-80.
- นิตยา ไทยาภิรมย์. 2551. พฤติกรรมสุขภาพเด็ก. ใน นิตยา ไทยาภิรมย์(บรรณาธิการ), การสร้างเสริมสุขภาพเด็ก เล่มที่ 1, 53-65. เชียงใหม่ : นพบุรีการพิมพ์,
- นรลักษณ์ เอื้อกิจ.2553.แนวคิดการส่งเสริมสุขภาพโดยประยุกต์ทฤษฎีปัญญาสังคม(Social cognitive Theory) .เอกสารประกอบการสอน.คณะพยาบาลศาสตร์:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.(อัดสำเนา)
- บุญใจ ศรีสถิตยน์รากร.2550. ระเบียบวิธีการวิจัยทางการพยาบาลศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : ยูแอนด์ไอ อินเตอร์ มีเดีย,
- เบญจพร ปัญญาขง.2543.โปรแกรมป้องกันการละเมิดทางเพศสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ปีที่ 8 ฉบับที่ 3 : 179 - 188.
- เบญจพร ปัญญาขง.2553. การทบทวนองค์ความรู้ : การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : สำนักงานสร้างเสริมสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข,
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ และสวิง สุวรรณ.2536. พฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรมสุขภาพ และสุขศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ:คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล,
- เปรมฤดี ศรีสังข์.2550.ผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง เทศบาลนครขอนแก่น.วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษาและการส่งเสริมสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรทิพย์ เทพบางจาก. 2551. ผลของการให้ข้อมูลผ่านหนังสือการ์ตูนต่อความรู้ในการป้องกันการติดเชื้อของเด็กวัยรุ่น. วารสารสภาการพยาบาล ปีที่ 23 ฉบับที่ 4 : 100 - 112.
- พาริดา อิบราฮิม. 2546. ปฏิบัติการพยาบาลตามกรอบทฤษฎีการพยาบาล. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล,
- มรกต พุทศุภะ. 2541. การคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รัชณี ชีระกิตติวัฒนา.2547. ผลของโปรแกรมการสอนสุขอนามัยทางเพศต่อความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติสุขอนามัยทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รัตโนทัย พลบูรณ์การ.2545.ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร : ปิยอนด์ เอ็น
เทอร์ไพรซ์,
- วนิดา ชาวเจริญพันธ์.2551.ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการวางแผนครอบครัวของมารดา
วัยรุ่นภายหลังคลอดบุตรครั้งแรก.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเวช
ปฏิบัติครอบครัว คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วรรณุช เชื้อบาง.2545.เจตคติ บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง และความตั้งใจในการมีพฤติกรรมบริโภค
อาหารเพื่อสุขภาพของสตรีวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลสตรี
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชรรา สุขแท้.2546. ผลของโปรแกรมการสอนเรื่องสุขภาพทางเพศต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทาง
เพศของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คณะ
พยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรวิ อੰนาค และอัมพร เบญจพลพิทักษ์.2544. การทารุณทางเพศในเด็ก:ผลกระทบต่อครอบครัว
และกลไกการปรับตัว. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 : 1-9.
- วิชาการ, กรม.2545.แนวทางการให้การศึกษาเรื่องชีวิตและครอบครัวศึกษาขอบข่ายสาระตามช่วง
ชั้น.กรุงเทพ:กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศรัณย์พร อังสกุล.2551.ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยาง
อนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล.2545. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. เล่มที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- ศรีสุดา โภคา.2541.พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกัน
การติดเชื้อเอดส์ของวัยรุ่นชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลแม่และ
เด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง.2551.หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพ :
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด
- ศุภลักษณ์ พุทธิรักษ์.2550.ผลของการให้ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ต่อความวิตกกังวลของผู้ปกครอง
ผู้ป่วยเด็กที่เข้ารับการสวนใจ. สงขลานครินทร์เวชสาร ปีที่ 25 ฉบับที่ 6 : 501-509.

- สาธารณสุข, กระทรวง. ข่าวสารเพื่อการบริหารเวชภัณฑ์และสารระนำรู้. (ออนไลน์). 2553. แหล่งที่มา: <http://www.moph.go.th> ศูนย์ข้อมูลข่าวสารด้านเวชภัณฑ์ กระทรวงสาธารณสุข (มกราคม 2554)
- สมพร จรัสเจริญวิทยา. 2550. พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สงวน ธาณี. 2544. ศึกษาการทารุณกรรมทางเพศเด็กจากหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุกรีซ พูลสุข. 2551. ผลของการให้ข้อมูลก่อนการรักษาด้วยวิธีการคูวิตทัศน์ต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับการรักษาทางทันตกรรมในเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาทันตกรรมเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุขฤทัย สุขยนต์. 2546. ผลของการอบรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มีต่อความรู้และความตั้งใจมีพฤติกรรมป้องกันตนเองในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชา จันทร์เอม. 2543. จิตวิทยาเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
- สุธิดา กลัดทอง. 2549. โปรแกรมสร้างเสริมทักษะการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิษฐ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุธิดา ล่ามช้าง. 2548. ผลของหนังสือนิทานประกอบภาพการ์ตูนต่อความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ในเด็กที่บิดามารดาติดเชื้อเอชไอวี. วารสารโรคเอดส์ ปีที่ 17 ฉบับที่ 2 : 87-100.
- สุวรรณทิพย์ ชูทัพ. 2554. ผลของโปรแกรมความเชื่อด้านสุขภาพต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย. วารสารสภาการพยาบาล ปีที่ 26 ฉบับที่ 2 : 100-114
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2549. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- ยุวดี ภาษา และคณะ. 2549. สมรรถนะของพยาบาลด้านการสร้างเสริมสุขภาพ (เอกสารอิเล็กทรอนิกส์). กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.).
- หฤทัยทิพย์ ตันตทเทศ. การศึกษาระดับเขาวัวปัญญาในเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลภูมิพลอดุลยเดช. (ออนไลน์). 2551. แหล่งที่มา: www.thaiclinicpsy.com/

private_folder/abuse.ppt หน่วยจิตวิทยาและพัฒนนาการเด็ก โรงพยาบาลภูมิพล. (มกราคม 2554)

อมรรัตน์ สุปินราช.2552.ผลของโปรแกรมปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อความตั้งใจในการดูยางอนามัย
ของนิสิตชาย.วารสารพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 : 34-46

อุมาพร ตรังคสมบัติ.2536.วัยเรียน : พัฒนาการทางจิตสังคม : ปัญหาและแนวทางแก้ไข. ใน จันทิ
ตา พลุกษานานนท์และ ประสพศรี อึ้งถาวร (บรรณาธิการ), การดูแลสุขภาพเด็ก. กรุงเทพฯ :
สหมิตรเมดิเพรส,

องค์การแพช.2550.คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับเยาวชนช่วงชั้นที่ 3.พิมพ์ครั้งที่
2 . กรุงเทพฯ: บริษัท เออร์เจนท์ แทค,

องค์การแพช.2550.คู่มือฝึกอบรมผู้จัดการเรียนรู้เพศศึกษาแบบรอบด้าน.พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพฯ:
บริษัท เออร์เจนท์ แทค,

ภาษาอังกฤษ

Bandura, A.1986.Social foundations of thought and action. New Jersey: Prentice Hall,

Bandura, A.1997.Social learning theory. New Jersey: Prentice Hall,

Bee. Helen &Boyd. Denise.2006. The developing child. 11th ed. USA : Pearson education,Inc.,

Berk, Laura E..1989. Child Development. USA : Allyn and Bacon

Bowman, Rachel A. & et al.2010.Sexual Abuse Prevention: A Training Program for

Developmental Disabilities Service Providers. Journal of child sexual abuse Vol.19 : 119-127.

Child Sex Abuse Prevention and Protection Center.2008.Prevention Child Sexual Abuse: Fact
about sexual abuse and how to prevent it (online).USA.Available from
www.stopitnow.org (สิงหาคม 2553)

Coffy Patricia & et al. 1996.Mediator of the long-term impact of child sexual abuse: Perceived
stigma,betrayal, powerlessness, and self-blame.Child abuse & Neglect Vol.20(5) : 447-
455.

Catherine So-kum Tang&Elsie Chi-wai Yan.2004.Intention to participate in child sexual abuse
prevention program : a study of Chinese adult in Hong Kong. Child abuse & Neglect
Vol.28 : 1187-1197.

Glanz K & et al.2008.Health behavior and health education : theory research and practice. 4th ed.
USA : John Wiley & Son,Inc.,

- Green Lawrence, W & et al. 1980. Health Education Planning: A Diagnostic Approach. 1st ed. USA : Mayfield Publishing Company,
- Finklehor, D & et al. 1995. The effectiveness of victimization prevention instruction : An evaluation of children's responses to actual threats and assaults. Child abuse & Neglect Vol. 19(2) : 141-153.
- Fishbien, M. 2008. A Reasoned Action Approach to Health Promotion. Medical Decision Making Vol. 28: 834-844
- Fishbien, M. & Ajzen. 1975. Belief, Attitude, Intention, and Behavior: An Introduction to Theory and Research (online reading). Available from <http://www.people.umass.edu/ajzen/f&a1975.html> (1975) 2554)
- Fishbein, M. & Yzer, M. C. 2003. Using theory to design effective health behavior interventions. Communication theory. Vol. 13 (2): 164-183
- Hein de Vries & et al. 1988. Self-efficacy: the third factor beside attitude and subjective norm as a predictor of behavioral intention. Health education research. Vol. 3(3): 273-282
- Hitendra G. Thakor & Pradeep Kumar. 2000. Impact Assessment of School-Based Sex Education Program Among Adolescents. Indian Journal of Pediatrics Vol. 67(8) : 551-558.
- JingQi Chen & et al. 2007. Prevention of child sexual abuse in China: Knowledge attitude, and communication practice of parents of elementary school children. Child abuse & Neglect. Vol. 31 : 747-755.
- Krizer, S. 1986. Children need to Know personal safety program. In M. Nelson & K. Clark (Eds), The educator's guide to preventing child sexual abuse. Sant cruz, CA : Network Publication,
- Len Sperry & et al. 2005. Health promotion and health counseling : effective counseling and psychotherapeutic. 2nd ed. USA : Pearson education, Inc.,
- Macintyre Deirdee & Alan Carr. 1999. Evaluation of the effectiveness of the stay safe Primary prevention program for children sexual abuse. Child abuse & neglect Vol. 23(12): 1307 - 1325.
- Martine Hebert & et al. 2001. Proximate effects of a child sexual abuse prevention program in elementary school children. Child Abuse & Neglect Vol. 25 : 505-522.
- Polit, D. F., and Beck, C. T. 2004. Nursing research: Principles and methods. 7th ed. Philadelphia : J. B. Lippincott,

- Saul, J and Audage NC.2007.Preventing Child Sexual Abuse Within Youth - serving Organizations : Getting Started on Policies and Procedures. Centers for Disease Control and Prevention , National Center for Injury Prevention and Control : Atlanta (GA); USA
- Saunders, B.E., Berliner, L., and Hanson, R.F. (Eds.). (2004). Child Physical and Sexual Abuse: Guidelines for Treatment.National Crime Victims Research and Treatment Center. : Charleston; SC (Revised Report: April 26, 2004).
- Topping Keith J. and Barron Ian G..2009. School – Based Child Sexual Abuse Prevention Program: A review of effectiveness. Review of education research Vol. 79 (1) : 431-463.
- Tuty, Leslie M.1992. The ability of elementary school children to learn child sexual abuse prevention concept. Child abuse&Neglect Vol.16 : 369-384.
- William B.Carey et al .2009. Developmental-Behavioral Pediatric. 4th ed. USA : Saunders elsevier,
- Wold Health Organization(WHO).1990.Coming of age ; from fact to action for adolescent several reproductive health (online).Switzerland. Available from www.WHO.org. (สิงหาคม 2553)
- Wong, Donna L.2000. Wong's essentials of pediatric nursing. 6th ed. St.Louis : Mosby,

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ทรงคุณวุฒิ	สังกัด
1. ผศ.ดร.พัชรินทร์ นิลทจันทร์	อาจารย์พยาบาล ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ผศ.สมร อริยานุชิต	อาจารย์พยาบาล ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
3. ศ.นพ.รณชัย คงสกนธ์	อาจารย์แพทย์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
4. ดร.นรินทร์ กรินชัย	เลขาธิการและนักวิชาการอาวุโส มูลนิธิศูนย์ฮอทไลน์
5. อาจารย์วัชรา สุขแท้	พยาบาลวิชาชีพ ชำนาญการพิเศษ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรคภ์ประชารักษ์

ภาคผนวก ข
จดหมายเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ
จดหมายขอความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย
และเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

ที่ ศษ 0512.11/

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารบรมราชชนนีศรีศตพรรษ ชั้น 11
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

สิงหาคม 2554

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน คณบดีคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศิริรินทร์มา ทศนิษฐ์รัตน์ นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้จึงขอเรียนเชิญบุคลากรในหน่วยงานของท่าน เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ ดังนี้

1. ศาสตราจารย์ นายแพทย์ รณชัย คงสกนธ์	อาจารย์ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พัชรินทร์ นิลทจันท์	อาจารย์ภาควิชาพยาบาลศาสตร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมร อริยานุชิตกุล	อาจารย์ภาควิชาพยาบาลศาสตร์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ ชัยวัฒน์)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สำเนาเรียน

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ รณชัย คงสกนธ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พัชรินทร์ นิลทจันท์
และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมร อริยานุชิตกุล

ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-1131 โทรสาร. 0-2218-1130

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี โทร. 0-2218-1153

ชื่อนิสิต

นางสาวศิริรินทร์มา ทศนิษฐ์รัตน์ โทร. 08-9215-4371

ที่ ศธ 0512.11/

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารบรมราชชนนีศรีศตพรรษ ชั้น 11
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

สิงหาคม 2554

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการมูลนิธิศูนย์ฮอทไลน์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศิริรินทร์ณา ทศนียรัตน์ นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้จึงขอเรียนเชิญ ดร. นรินทร์กรินชัย เลขานุการ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ ชัยวัฒน์)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สำเนาเรียน

ดร. นรินทร์ กรินชัย

ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-1131 โทรสาร. 0-2218-1130

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี โทร. 0-2218-1153

ชื่อนิสิต

นางสาวศิริรินทร์ณา ทศนียรัตน์ โทร. 08-9215-4371

ภาคผนวก ค

เอกสารการพิจารณาจริยธรรม

เอกสารการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

บันทึกข้อความ

คณะกรรมการพิจารณา เป็นโครงการ
ครั้งที่รับเรื่อง...../37
ว.ค.ป. ๐๒ ๘.๒.๕๕
เวลา // .๐๐๐ น.

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสาขาฯ ชุดที่ 1 โทร.0-2218-8147

ที่ จว 28 /55

วันที่ 19 มกราคม 2555

เรื่อง ขังผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. ใบรับรองผลการพิจารณา
 2. ข้อมูลสำหรับประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 3. ใบยินยอมของประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 4. แบบสอบถาม

ตามที่ นางสาวทีริณทร์ณา ทักษิณรัตน์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยที่ 169.1/54 เรื่อง ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา (THE EFFECT OF CHILD SEXUAL ABUSE PREVENTION PROGRAM ON INTENTION TO CONDUCT PREVENTIVE BEHAVIORS OF PRIMARY SCHOOL GIRLS) เพื่อให้กรรมการผู้ทบทวนหลักพิจารณาจริยธรรมการวิจัยความละเอียดถี่ถ้วน

การนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลัก ได้เห็นสมควรให้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้รับรองวันที่ 12 มกราคม 2555 โดยมีข้อสังเกต ดังนี้

หน้า 40 การให้ความหมายของ O₁ และ O₂ ควรจะเป็นกลุ่มควบคุม และแก้คำว่า "สามารถ"

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ดร. นันทิ ชัยชนะงศา ใจจริง

(ผู้เชี่ยวชาญสตรี เภร. นันทิ ชัยชนะงศา ใจจริง)

กรรมการนิตยสาร

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
กลุ่มสหสาขาฯ ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AF 01-12

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารสถาบัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 009/2555

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 169.1/54 : ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการ
กระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

ผู้วิจัยหลัก : นางสาวศรินทร์ณา ทศนียรัตน์

หน่วยงาน : คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
(ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม.....

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทศนประดิษฐ์)

ประธาน

ลงนาม.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิ ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 12 มกราคม 2555

วันหมดอายุ : 11 มกราคม 2556

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย
- 4) แบบสอบถาม

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
วันที่รับรอง 12 ม.ค. 2555
วันหมดอายุ 11 ม.ค. 2556

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการคิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ อังรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

ที่ ศธ 0512.11/

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารบรมราชชนนีศรีศตวรรษ ชั้น 11
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

สิงหาคม 2554

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรคตประชารักษ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศิริรินทร์มา ทศนียรัตน์ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้จึงขอเรียนเชิญ อาจารย์ วัชรรา สุขแท้ อาจารย์พยาบาลวิชาชีพ ชำนาญการพิเศษ (ด้านการสอน) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ ชัยวัฒน์)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สำเนาเรียน

อาจารย์ วัชรรา สุขแท้

ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-1131 โทรสาร. 0-2218-1130

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประนอม รอดคำดี โทร. 0-2218-1153

ชื่อนิสิต

นางสาวศิริรินทร์มา ทศนียรัตน์ โทร. 08-9215-4371

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย(สำหรับกลุ่มควบคุม)

(Patient/ Participant Information Sheet)

ชื่อ โครงการวิจัย ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการ
กระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

ชื่อผู้วิจัย นางสาวศิริรินทร์นา ทศนีย์รัตน์ นิสิตปริญญาโท คณะพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย(ที่ทำงาน) โรงพยาบาลรามาริบัติ อ.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี
กรุงเทพ 10400

(ที่อยู่) 270 หอพักพยาบาล 4 โรงพยาบาลรามาริบัติ อ.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี
กรุงเทพ 10400

โทรศัพท์(ที่ทำงาน) 02-2004517-20 โทรศัพท์มือถือ 089-2154371 E-mail: sirinna_t@hotmail.com

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้คำยินยอมในการวิจัยประกอบด้วย คำอธิบายดังต่อไปนี้

1. ขอเรียนเชิญผู้ที่มีความดูแลของท่านเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่จะตัดสินใจให้ผู้ผู้
ในความดูแลของท่านเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรรับทราบข้อมูลของผู้ทำวิจัย
วัตถุประสงค์และการดำเนินการวิจัยนี้ กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ
และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้ศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจใน
การกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 1.เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความตั้งใจของผู้เข้าร่วมวิจัยในการที่
จะกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (ถูกลวนลาม) ก่อนและหลังเข้า
ร่วมการวิจัย 2.เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง
ชั้นประถมศึกษา ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วง
ละเมิดทางเพศ

4. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต้องเป็นเพศหญิง
ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุระหว่าง 9-12 ปี สามารถพูด อ่าน และเขียนภาษาไทย
ได้ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลอนุญาตและยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งคัดเลือกจากโรงเรียนในสังกัด
กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเลือกตามสะดวก ด้วยการทำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ คือ 1)
เป็นโรงเรียนประถมศึกษาแบบสหศึกษา 2) ไม่มีการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการล่วง
ละเมิดทางเพศในปีที่ผ่านมา ได้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย คือ นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนพรหมพิบูลทอง สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจะใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนหญิงทั้งห้องๆละ 30 คน จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่ม
จับฉลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ชื่อโครงการวิจัย..... 169.1/54
วันที่รับรอง..... 7.2 มี.ค. 2555
วันที่อนุมัติ..... 1.1 มี.ค. 2556

AF 04-07

5. ในงานวิจัยครั้งนี้ตลอดกระบวนการของงานวิจัย ผู้วิจัยจะเป็นผู้ดำเนินการวิจัยด้วยตนเอง โดยผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มควบคุม ตอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเอง ซึ่งในระหว่างที่ทำการวิจัยกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับการอบรมใดๆจากผู้วิจัย จนถึงสิ้นสุดระยะเวลา 7 สัปดาห์ ผู้เข้าร่วมวิจัยตอบแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองอีกครั้ง

6. กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะได้รับการชี้แจงรายละเอียดของการวิจัย จนมีความเข้าใจอย่างครบถ้วนจากผู้วิจัย โดยครูประจำชั้นของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างจะเป็นผู้แจกหนังสือแสดงความยินยอมให้เข้าร่วมในการวิจัยแก่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย นำกลับไปให้แก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลชื่อนุญาตให้เข้าร่วมในการวิจัย

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเองและในการตอบแบบสอบถามผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยไม่ต้องระบุชื่อ-นามสกุลลงในแบบสอบถาม

7. ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มควบคุมจะได้รับประโยชน์จากเข้าร่วมวิจัยคือ ได้รับคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ(หนังสือการ์ตูน) กลับไปศึกษาต่อเองที่บ้าน และผลการศึกษาที่ได้ผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้ความรู้ในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดแก่นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อื่นๆต่อไป

8. ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเป็นโดยความสมัครใจและได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแล หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างมีความ ไม่สะดวก ไม่สบายใจ เช่น จะไม่สามารถเข้าร่วมการอบรมได้ครบทุกสัปดาห์ หรือ ไม่ต้องการเข้าร่วมโครงการวิจัย สามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนและคะแนนสอบ

9. หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองมีข้อสงสัยสามารถสอบถามเพิ่มเติมได้ โดยติดต่อโดยตรงกับผู้วิจัยได้ตลอดเวลาที่หมายเลข โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 02-2004517-20 และโทรศัพท์มือถือ 086-3713384 หรือที่อีเมลล์ sirinna_t@hotmail.com และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็วเพื่อให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทบทวนว่ายังสมัครใจจะอยู่ในงานวิจัยต่อไปหรือไม่

10. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองจะเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวม ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองได้จะไม่ปรากฏในรายงาน

11. ในการเข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ ไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่กลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

เลขที่โครงการวิจัย 169-1/54
วันที่รับรอ 12 มี.ค. 2555
วันที่ลงนาม 11 มี.ค. 2556

AF 04-07

12. หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าว
สามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุคที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอย จุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
วันรับทราบ 12 มิ.ย. 2555
วันลงนาม 11 มิ.ย. 2556

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เลขที่ กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย(กลุ่มควบคุม).....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมให้นักเรียนในการดูแลของข้าพเจ้าเข้าร่วม โครงการวิจัย

ชื่อการวิจัย ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม

ป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

ชื่อผู้วิจัย นางสาวศิรินทรธนา ทศนียรัตน์ โทรศัพท์ 089-2154371

ที่อยู่ โรงพยาบาลรามารชิบตี ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแล/ผู้ปกครองของนักเรียนผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ความเสี่ยง อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารแจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัย และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัย จนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว ข้าพเจ้ายินยอมให้นักเรียนในการดูแลของข้าพเจ้าเข้าร่วมในการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ โดยการตอบแบบสอบถามประกอบด้วย 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล 2) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ 3) แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ข้าพเจ้ามีสิทธิให้นักเรียนในการดูแลของข้าพเจ้าขอถอนตัวออกจากกรวิจัยได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบต่ออนาคตนักเรียนในการดูแลของข้าพเจ้าแต่อย่างใด และข้าพเจ้ายินยอมให้นักเรียนในการดูแลร่วมให้ข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าจะเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ นำเสนอข้อมูลการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้สามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: cccu@chula.ac.th

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นอย่างละเอียด มีความเข้าใจดีทุกประการ จึงลงลายมือชื่อในใบยินยอมนี้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน

ลงชื่อ.....

ลงชื่อ..... (พ่อ/แม่/ผู้ปกครอง/ผู้ดูแล)

(นางสาวศิรินทรธนา ทศนียรัตน์)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....(พยาน)

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย(สำหรับกลุ่มทดลอง)
(Patient/ Participant Information Sheet)

ชื่อ โครงการวิจัย ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการ
กระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา
ชื่อผู้วิจัย นางสาวศิรินทร์นา ทศนีย์รัตน์ นิสิตปริญญาโท คณะพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒/ก ๒๐๒ ๒๐๑๙๐๘

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย(ที่ทำงาน) โรงพยาบาลรามาริบัติ ถ.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี
กรุงเทพ 10400
(ที่อยู่) 270 หอพักพยาบาล 4 โรงพยาบาลรามาริบัติ ถ.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี
กรุงเทพ 10400

โทรศัพท์(ที่ทำงาน) 02-2004517-20 โทรศัพท์มือถือ 089-2154371 E-mail: sirinna_t@hotmail.com

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้คำยินยอมในการวิจัยประกอบด้วย คำอธิบายดังต่อไปนี้

1. ขอเรียนเชิญผู้ที่มีความดูแลของท่านเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่จะตัดสินใจให้ผู้ดูแล
ในความดูแลของท่านเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรรับทราบข้อมูลของผู้ทำวิจัย
วัตถุประสงค์และการดำเนินการวิจัยนี้ กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ
และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้ศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจใน
การกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 1.เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความตั้งใจของผู้เข้าร่วมวิจัยในการที่
จะกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (ถูกสวนถาม) ก่อนและหลังเข้า
ร่วมการวิจัย 2.เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง
ชั้นประถมศึกษา ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วง
ละเมิดทางเพศ

4. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต้องเป็นเพศหญิง
ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุระหว่าง 9-12 ปี สามารถพูด อ่าน และเขียนภาษาไทย
ได้ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลอนุญาตและยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งคัดเลือกจากโรงเรียนในสังกัด
กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเลือกตามสะดวก ด้วยการกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ คือ 1)
เป็นโรงเรียนประถมศึกษาแบบสหศึกษา 2) ไม่มีการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการล่วง
ละเมิดทางเพศในปีที่ผ่านมา ได้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย คือ นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนพรหมพิบูลทอง สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจะใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น

วันที่โครงการวิจัย 169-1/54
วันที่รับชม 12 ม.ค. 2555
วันที่พิมพ์ 11 ม.ค. 2556

AF 04-07

นักเรียนหญิงทั้งห้องๆละ 30คน จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มจับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5. ในงานวิจัยครั้งนี้ตลอดกระบวนการของการวิจัย ผู้วิจัยจะเป็นผู้ดำเนินการจัดอบรมด้วยตนเอง โดยจะจัดอบรมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้แก่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง ในห้องประชุมของโรงเรียน ซึ่งโปรแกรมการจัดอบรมประกอบด้วยการเรียนรู้การสอนและการทำกิจกรรมกลุ่ม ทุกวันพุธ เวลาประมาณ 14.00-15.00น. ทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50-60 นาที ผู้วิจัยทำการประเมินผลการอบรม โดยการให้ผู้ร่วมวิจัยตอบแบบสอบถาม

ในระหว่างการจัดการอบรมจะมีการบันทึกความคิดเห็นและบันทึกภาพของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองเพื่อนำไปศึกษา เมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะถูกทำลายทั้งหมดทันที

6. กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะได้รับการชี้แจงรายละเอียดของการวิจัย จนมีความเข้าใจอย่างครบถ้วนจากผู้วิจัย โดยครูประจำชั้นของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างจะเป็นผู้แจกหนังสือแสดงความยินยอมให้เข้าร่วมในการวิจัยแก่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย นำกลับไปให้แก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลชื่อนุญาตให้เข้าร่วมในการวิจัย

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเองและในการตอบแบบสอบถามผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยไม่ต้องระบุชื่อ-นามสกุลลงในแบบสอบถาม

7. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองจะได้รับประโยชน์จากเข้าร่วมวิจัยคือสามารถนำความรู้ที่ได้ไปเป็นแนวทางปฏิบัติในการที่จะดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศพร้อมทั้งได้รับคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ(หนังสือการ์ตูน) กลับไป และผลการศึกษาที่ได้ผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้ความรู้ในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดแก่นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อื่นๆต่อไป

8. ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเป็นโดยความสมัครใจและได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแล หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างมีความ ไม่สะดวก ไม่สบายใจ เช่น จะไม่สามารถเข้าร่วมการอบรมได้ครบทุกสัปดาห์ หรือ ไม่ต้องการเข้าร่วมโครงการวิจัย สามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนและคะแนนสอบ

9. หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองมีข้อสงสัยสามารถสอบถามเพิ่มเติมได้ โดยติดต่อโดยตรงกับผู้วิจัยได้ตลอดเวลาที่หมายเลขโทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 02-2004517-20 และโทรศัพท์มือถือ 086-3713384 หรือที่อีเมลล์ sirinna_t@hotmail.com และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็วเพื่อให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทบทวนว่ายังสมัครใจจะอยู่ในงานวิจัยต่อไปหรือไม่

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
วันที่รับรอง 12 ม.ค. 2555
วันที่อนุมัติ 11 ม.ค. 2556

AF 04-07

10. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองจะเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวม ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองได้จะไม่ปรากฏในรายงาน

11. ในการเข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่กลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

12. หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและผู้ปกครองไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน จุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอย จุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

เลขที่โครงการวิจัย 169 / 54
วันที่รับขอ 12 มี.ค. 2555
วันหมดอายุ 11 มี.ค. 2556

AF 06-07

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

สำหรับผู้ปกครองและผู้อยู่ในปกครอง

ทำที่.....

วันที่เดือน.....พ.ศ.

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้เกี่ยวข้องเป็น (โปรดระบุเป็น พ่อ/แม่/ผู้ปกครอง/ผู้ดูแล) ของ (.....) ขอแสดงความยินยอมให้ผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าเข้าร่วม โครงการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

ชื่อผู้วิจัย นางสาวศิรินทร์ณา ทักษิณรัตน์ นิสิต หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร(การพยาบาลเด็ก) คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อ (ที่ทำงาน) โรงพยาบาลรามาริบัติ ๓.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

(ที่อยู่) 270 หอพักพยาบาล 4 โรงพยาบาลรามาริบัติ ๓.พระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ที่ทำงาน 02-2004517-20 โทรศัพท์มือถือ 089-2154371 E-mail: sirinna_t@hotmail.com

ข้าพเจ้าและผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจให้ผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าเข้าร่วม ในโครงการวิจัยนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินยอมให้ผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าเข้าร่วมการฝึกอบรมตาม โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50-60 นาที จำนวน 3 ครั้ง และตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย ในอีก 4 สัปดาห์ถัดมา เมื่อสิ้นสุดการวิจัยแล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ร่วมวิจัยจะต้องถูกทำลาย

ข้าพเจ้ามีสิทธิให้ผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าหรือเป็นความประสงค์ของผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลถอนตัวออกจากกรวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากกรวิจัยนั้นจะไม่มีผลกระทบในทางใดๆต่อผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้า และตัวข้าพเจ้าทั้งสิ้น เป็นต้นว่าผลต่อการเรียน คะแนนการเรียน เป็นต้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าตามข้อมูลทีระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยและข้อมูลใดๆที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่อยู่ใน

เลขที่โครงการวิจัย 169-1/54
 วันที่รับรอง 12 มี.ค. 2555
 ینانคณา 11 มี.ค. 2556

AF 06-07

ปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลจากการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้า หากผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแลของข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน จุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(นางสาวศิริกัญญา ทศนียรัตน์)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

ลงชื่อ.....

(.....)

พ่อ/แม่/ผู้ปกครอง/ผู้ดูแล

เลขที่เอกสารวิจัย 169.1/54
 วันที่รับรอง 12 มี.ค. 2555
 วันหมดอายุ 11 มี.ค. 2556

ภาคผนวก ง

แผนการพยาบาลและตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 1 คู่มือดำเนินกิจกรรมและแผนการสอนโปรแกรมป้องกันการถูก

ล่วงละเมิดทางเพศ

ส่วนที่ 2 ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 3 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

คู่มือดำเนินกิจกรรม โปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศครั้งที่ 1

กิจกรรมที่ 1 การล่วงละเมิดทางเพศ

เรื่อง	ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้
ผู้เรียน	นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้สอน	ผู้วิจัย
เวลาที่สอน	50 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ

1. เข้าใจสภาพปัญหาและรูปแบบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้
2. บอกถึงผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้
3. วิเคราะห์สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้
4. ระบुकลุ่มบุคคลที่อาจเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศแก่ตนเองได้
5. บอกแนวทางป้องกันตนเองจากสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การถูกล่วงละเมิดทางเพศได้
6. แสดงบทบาทหน้าที่ของตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรมได้ถูกต้อง

สาระสำคัญ

การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการตอบสนองความต้องการทางเพศของตน โดยที่เด็กไม่ยินยอม ซึ่งมีทั้งการลวนลามหรือสัมผัสร่างกาย การกอด การจูบ การจับ การลูบคลำ การมีเพศสัมพันธ์ และรวมถึงการดู การพูดเกี่ยวกับร่างกายและอวัยวะเพศ รูปภาพโป๊ และใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการประกอบการแสดงเกี่ยวกับทางเพศ โดยผู้ที่กระทำมีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นความต้องการทางเพศของตนเอง ซึ่งผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศนั้นเป็นได้ทั้งจากบุคคลที่เด็กรู้จักและไม่รู้จัก คนที่เด็กรู้จัก ยกตัวอย่างเช่น พ่อเลี้ยง พี่ชาย ครู เพื่อน ลุง น้ำ อ้า เพื่อน พี่ชายของเพื่อน หรือเพื่อนบ้านของนักเรียนเอง ส่วนคนที่นักเรียนไม่รู้จักนั้นก็หมายถึง คนแปลกหน้าที่นักเรียนไม่คุ้นเคย เป็นต้น

การล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคมไทยและพบว่าในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นได้กับคนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะในเด็กวัยเรียนที่มีพัฒนาการด้านต่างๆ เริ่มเปลี่ยนแปลงขึ้น เช่น พัฒนาการทางด้านร่างกาย ละครวมถึงพัฒนาการทางเพศที่เริ่มเด่นชัดขึ้น โดยมีอิทธิพลจากฮอร์โมน นอกจากนี้สังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปก่อให้เกิดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ รอบๆ ตัวเด็ก ที่อาจนำไปสู่การล่วงละเมิดทางเพศจนก่อให้เกิดเพศสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิดและก่อให้เกิดผลกระทบที่ตามมาต่อตนเอง เช่น ทางด้านร่างกายอาจเกิดการบาดเจ็บ การตั้งครรภ์ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทางด้าน

จิตใจอาจทำให้เกิดความรู้สึกสูญเสียคุณค่าในตนเอง วิตกกังวล ซึมเศร้า ทางด้านสังคมอาจทำให้มีปัญหาในด้านการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น การไม่ยอมรับของครอบครัว เพื่อน และสังคมรอบๆตัว

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

กิจกรรม	เวลา	สื่อ
<p><u>ขั้นนำ</u></p> <p>1. สร้างสัมพันธภาพกับกลุ่มตัวอย่างโดยการกล่าวแนะนำตนเอง บอกวัตถุประสงค์ของการวิจัยของการดำเนินกิจกรรม</p> <p>2. นำกิจกรรมกลุ่มสนทนาการ ด้วยการร้องเพลง “ลมเพลมพัด” เพื่อสร้างสัมพันธภาพ</p> <p>3. แจกป้ายชื่อและแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ตามสีของป้ายชื่อ</p>	10 นาที	เพลง ลมเพลมพัด และป้ายชื่อสีต่างๆ
<p><u>ขั้นดำเนินกิจกรรม</u></p> <p>4. สุ่มถามถึงประสบการณ์ การถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ตนเองหรือคนรู้จัก โดยให้เล่าประสบการณ์ให้เพื่อนๆ ฟัง</p> <p>5. บรรยายถึงการล่วงละเมิดทางเพศโดยการนำเสนอภาพข่าวความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศ ในด้านของสภาพปัญหา สาเหตุ รูปแบบของการกระทำและผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ</p> <p>6. แจกภาพข่าวสถานการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุและผลกระทบที่เกิดจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แนวทางการแก้ปัญหา ลงในแบบบันทึกตามใบงานที่ 1</p>	5 นาที 5 นาที 15 นาที	ใบงานที่ 1 ภาพข่าวความรุนแรงทางเพศ, แผนการสอนที่ 1, ภาพการ์ตูนประกอบตามแผนการสอนที่ 1
<p><u>ขั้นสรุป</u></p> <p>7. ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุป ความคิดรวบยอด และส่งตัวแทนนักเรียนในกลุ่มออกมานำเสนอความคิดเห็นตามใบงานที่ 1.3</p> <p>8. ผู้วิจัยสรุปอีกครั้ง โดยกล่าวถึงความจำเป็นของการแก้ปัญหา</p>	15 นาที	ใบงานที่ 1.1,1.2,1.3

<u>ขั้นประเมินผล</u> 9.การสังเกตและมีส่วนร่วมในกิจกรรม 10.ประเมินความรู้จากการสรุปความคิด ลงในใบงานที่ 1		
--	--	--

สื่อและอุปกรณ์

1. เพลงลมเพลมพัด
2. ภาพข่าวการทารุณทางเพศติดบนคลิปชาร์ทจำนวน 6 ข่าว
3. ใบงานที่ 1
4. แผนการสอนที่ 1
5. ป้ายประจำตัวและป้ายชื่อกลุ่ม
6. ภาพการ์ตูนประกอบตามแผนการสอนที่ 1

คู่มือการดำเนินกิจกรรม โปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศครั้งที่ 2

กิจกรรมที่ 2.1 พื้นที่ส่วนตัวของร่างกาย

เรื่อง	“ตัวของหนู”
ผู้เรียน	นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้สอน	ผู้วิจัย
เวลาที่สอน	30 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ

1. บอกอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ต้องปกปิดได้
2. บอกลักษณะพิเศษเฉพาะเพศของตนเองได้
3. บอกความแตกต่างระหว่างบุคคลได้
4. บอกสิทธิในร่างกายของตนเองได้
5. บอกวิธีการแต่งกายที่เหมาะสมกับวัยและกาลเทศะได้
6. แสดงบทบาทหน้าที่ของตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรมได้ถูกต้อง

สาระสำคัญ

อวัยวะของร่างกาย หมายถึง กลุ่มของเนื้อเยื่อที่รวมกันประกอบเป็นส่วนต่างๆ ของร่างกาย ประกอบด้วย อวัยวะภายนอก เช่น แขนขา ใบหน้า ตา ปาก และอวัยวะภายใน เช่น หัวใจ กระเพาะอาหาร ลำไส้ เป็นต้น

อวัยวะของร่างกายที่ถือเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่ สงวน หมายถึง อวัยวะของร่างกายที่อยู่ภายใต้เสื้อผ้า หรือชุดชั้นใน ที่ต้องปกปิด ได้แก่ อวัยวะ ก้น สะโพก หน้าท้อง เป็นต้น โดยที่เด็กผู้หญิงจะมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายคือ เมื่อโตอย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กผู้หญิงจะมีหน้าอกที่โตขึ้น สะโพกผาย เอวคอด เป็นต้น ซึ่งอวัยวะในร่างกายของบุคคลนั้นๆ เป็นส่วนสงวนของร่างกาย บุคคลเป็นเจ้าของร่างกายของตนเองการสัมผัสหรือเปิดเผยร่างกายที่เป็นส่วนสงวนทำได้ในสถานที่ส่วนตัวเท่านั้น ไม่ควรให้ใครมาสัมผัสหรือแตะต้องพื้นที่ส่วนตัวในร่างกายของตนยกเว้น แพทย์ พยาบาล หรือแม่ที่ต้องสัมผัส เพื่อให้การรักษา หรือเพื่อสุขอนามัย เป็นสิ่งที่ยอมรับได้และการสัมผัสหรือแตะต้องอวัยวะที่เป็นของสงวนของผู้อื่นโดยไม่จำเป็นนั้นก็เป็นที่ไม่ต้องด้วยเช่นกัน ดังนั้นการที่มีบุคคลอื่นมาสัมผัสอวัยวะในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือไม่ใช้บุคคลที่พึงจะกระทำได้ เช่น แพทย์ พยาบาล หรือแม่ จึงไม่ใช่ความผิดของตนเอง บุคคลมีสิทธิที่จะปฏิเสธเมื่อมีใครมาสัมผัสร่างกายส่วนที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวของตนเอง และร่างกายทุกส่วนที่เป็นของบุคคลนั้น บุคคลมีสิทธิที่จะดูแลร่างกายของตนเองให้ปลอดภัย โดยการ

บทเรียนที่ได้รับ		
<u>ขั้นประเมินผล</u> 10. การสังเกตและมีส่วนร่วมในกิจกรรม 11. ประเมินความรู้ เรื่อง ตัวของหนู และ การแต่งกายให้เหมาะสมกับ วัยด้วยแบบบันทึกความคิดเห็นที่ครูแจกให้	3 นาที	

สื่อและอุปกรณ์

1. ป้ายประจำตัวและป้ายประจำกลุ่ม
2. ปากกามาจิก
3. ภาพการ์ตูนเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย
4. ภาพการ์ตูน ชุดเสื้อผ้า

แผนกิจกรรมที่ 2.2 การสัมผัสร่างกาย

เรื่อง	“การสัมผัสที่ดีและไม่ดี”
ผู้เรียน	นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้สอน	ผู้วิจัย
เวลาที่สอน	30 นาที

วัตถุประสงค์กิจกรรม เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ

1. บอกความหมายของการสัมผัสได้
2. บอกลักษณะของการสัมผัสที่ดีและไม่ดีได้
3. แยกแยะความรู้สึกของการสัมผัสที่ตนเองชอบและไม่ชอบได้
4. อธิบายการสัมผัสที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองได้
5. แสดงบทบาทหน้าที่ของตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรมได้ถูกต้อง

สาระสำคัญ

การสัมผัสหมายถึง การที่บุคคลอื่นเอาวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเขามาถูกต้องตัวเรา เช่น การจับมือ การลูบศีรษะ การกอด การจูบ การลูบคลำ หรือการสัมผัสร่างกายทั้งหมดบ่อยครั้งที่เราสัมผัสตัวเรากับคนอื่น เช่น ตัวเรากับคุณแม่/คุณพ่อ ตัวเรากับคุณปู่/คุณย่า กับญาติ ตัวเรากับเพื่อน ตัวเรากับสิ่งของ ซึ่งการสัมผัสต่างๆนี้ มีทั้งสัมผัสที่ดีและสัมผัสที่ไม่ดี

การสัมผัสที่ดี คือการที่คนอื่นมาสัมผัสตัวเราแล้วรู้สึกดี รู้สึกพอใจ รู้สึกสบาย รู้สึกปลอดภัย มีความสุขและอบอุ่น แม้เวลาผ่านไประยะหนึ่งความรู้สึกที่ดีเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่ เช่น การกอด การหอม การได้นั่งตักคุณย่า การที่คุณครูใช้มือลูบหัวเบาๆเพื่อชื่นชมที่นักเรียนเป็นเด็กดี การที่เพื่อนจับมือแสดงความยินดี เป็นต้น

การสัมผัสที่ไม่ดี หมายถึง การสัมผัสที่ทำให้รู้สึกไม่ดี รู้สึกอึดอัด รู้สึกสับสน รู้สึกตกใจ รู้สึกไม่พอใจ รู้สึกโกรธ รู้สึกไม่สบาย รู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่มีความสุข เช่น การกอดรัดที่แน่น การตี การทำให้ร่างกายเจ็บ การสัมผัสอวัยวะเพศ หรือการใช้สิ่งของเพื่อแลกสัมผัสที่ไม่ดี ซึ่งทำให้รู้สึกสับสน บางครั้งการสัมผัสที่ไม่ดีนั้น อาจทำให้รู้สึกทั้งสองอย่างคือ ทั้งรู้สึกดี และรู้สึกไม่ดีปะปนกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งทำให้รู้สึกไม่ดี เช่น นักเรียนชอบใครบางคน แต่ไม่ชอบการสัมผัสของเขา จึงสรุปได้ว่าการสัมผัสที่ไม่ดีมีลักษณะดังนี้

1. สัมผัสของคนแปลกหน้า
2. สัมผัสร่างกายไม่เลือกที่ เช่น ลูบคลำหรือจับอวัยวะที่เป็นส่วนตัว และอวัยวะเพศ

3. คนที่รู้จักสัมผัสร่างกายโดยไม่มีเหตุผล เช่น จับก้น จับอวัยวะเพศ หรือการสัมผัสที่ไม่มีเหตุผลที่ดี

4. การสัมผัสที่ทำให้รู้สึกไม่ดี และรู้สึกสับสน เช่น การให้อาหารหรือของเล่น การพาไปเที่ยวเพื่อแลกกับการสัมผัสร่างกาย เช่น ให้เด็กลูบคลำร่างกาย หรือลูบคลำร่างกายเด็ก

5. การสัมผัสที่บอกให้เด็กเก็บเป็นความลับ เช่น บางคนให้เด็กสัมผัสอวัยวะเพศของตน หรือขอจับอวัยวะเพศของเด็ก โดยวิธีการที่จะแยกแยะว่าการสัมผัสแบบใดที่ให้ความรู้สึกที่ดี อบอุ่น ปลอดภัย และการสัมผัสแบบใดที่ให้ความรู้สึกไม่ดีและไม่ปลอดภัยนั้น จะต้องฝึกสังเกตความรู้สึกของตนเองกับบุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ เช่น เมื่อครูสัมผัสมือของเด็ก เด็กรู้สึกอย่างไร บุคคลควรเชื่อในสัญชาตญาณของตนเอง หากรู้สึกไม่ดี อึดอัด หรือไม่ปลอดภัย ต้องหาทางหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

กิจกรรม	เวลา	สื่อ
<p><u>ขั้นนำ</u></p> <p>1. ให้นักเรียนบอกประสบการณ์สัมผัสที่ดีและไม่ดี จากที่ตนเองเคยได้รับ</p> <ul style="list-style-type: none"> - สัมผัสกับใคร - สัมผัสอะไร <p>2. ให้นักเรียน แสดงท่าทางขณะที่เกิดความรู้สึกไม่ดีและดี คนละท่า เช่น สับสน ไม่พอใจ โกรธ เสียใจ อึดอัด กังวล ไม่สบายใจ ตกใจ ร้องไห้และให้เพื่อนๆทายว่าเป็นอย่างไร</p> <p>3. สรุปสัมผัสที่ดี และไม่ดีจากประสบการณ์ของนักเรียน</p>	10 นาที	
<p><u>ขั้นดำเนินกิจกรรม</u></p> <p>4. สอนความหมายและลักษณะของการสัมผัสที่ดีและไม่ดี ตามแผนการสอนที่ 2.2</p> <p>5. เล่า นิทานเรื่อง แม็ก และมินท์</p> <p>6. ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตนเองตามประสบการณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - หนูจะยอมให้กอดไหม เพราะอะไร 	10 นาที	แผนการสอนที่ 2 ใบความรู้ นิทานเรื่อง แม็กและมินท์
<u>ขั้นสรุป</u>		

7.สรุปเกี่ยวกับการสัมผัสที่ดี และไม่ดีจากการแสดงความคิดเห็น 8.ให้นักเรียนช่วยกันสรุปลงในแบบบันทึกตามใบงานที่ 2.2	5 นาที	ใบงานที่ 2.2
<u>ขั้นประเมินผล</u> 9.การสังเกตและมีส่วนร่วมในกิจกรรม 10.ประเมินความรู้ เรื่อง การสัมผัส ด้วยแบบบันทึกความคิดเห็นที่แจกให้	5 นาที	

สื่อและอุปกรณ์

1. ใบความรู้ นิทานเรื่อง แม่กและมื่นท์
2. หนังสือนิทานการ์ตูนเรื่อง ตัวของหนู
3. ใบงานที่ 2.2

คู่มือดำเนินกิจกรรม โปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศครั้งที่ 3

กิจกรรมที่ 3 การป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

เรื่อง	ภัยทางเพศ เรื่องใกล้ตัว ป้องกันได้
ผู้เรียน	นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้สอน	ผู้วิจัย
เวลาที่สอน	60 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมนักเรียนสามารถ

1. บอกวิธีการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
2. บอกชื่อวิธีการร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ใจได้
3. บอกวิธีการปฏิบัติตน เมื่ออยู่ในสังคมที่มีคนแปลกหน้าได้
4. บอกวิธีการปฏิบัติตนเมื่อต้องอยู่กับเพศตรงข้ามสองต่อสองได้
5. แสดงบทบาทหน้าที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมได้ถูกต้อง

สาระสำคัญ

พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติตนหรือแสดงออกในการที่จะกระทำการป้องกันตนเองหรือหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่การถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยการปฏิบัติหรือแสดงออกนั้นเกิดจากการใช้ความรู้ ไตร่ตรองของนักเรียน โดยพฤติกรรมนั้น ได้แก่ 1) การแต่งกายที่ไม่เปิดเผยอวัยวะในร่างกายที่เป็นส่วนตัว 2) แยกแยะการสัมผัสที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ว่าดีหรือไม่ดี 3) ไม่อยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง 4) ไม่ทำกิจกรรมใดๆกับคนแปลกหน้า 5) รู้จักปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้แสดงหรือกระทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศอย่างรู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมของคนอื่น 6) ร้องขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองประสบเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศ

ซึ่งผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศนั้นมีลักษณะที่ไม่แน่นอนอาจเป็นได้ทั้งบุคคลภายในหรือภายนอกครอบครัว การที่นักเรียนสามารถคิด วิเคราะห์ได้อย่างรอบคอบ โดยใช้เหตุผลมาพิจารณา วิเคราะห์ประเมินตัดสินใจจนเกิดความรู้ ความเข้าใจถึงสถานการณ์เสี่ยงต่างๆ ซึ่งบางครั้งเกิดขึ้น โดยที่นักเรียนไม่คาดคิดและไม่ทราบมาก่อนว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เท่าทันและสามารถรอดพ้นจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม

กิจกรรม	เวลา	สื่อ
<p><u>ขั้นนำ</u></p> <p>1. กล่าวทักทายนักเรียนและสอบถามถึงข้อสงสัยในกิจกรรมเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา</p> <p>2. ให้นักเรียนเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ โดยใช้ประสบการณ์ส่วนตัวและจากการเข้าร่วมกิจกรรมเมื่อสัปดาห์แรกคนละ 1 ข้อ</p> <p>3. ขออาสาสมัครนักเรียนแสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุที่อาจนำไปสู่การถูกล้วงละเมิดทางเพศ และแนวทางป้องกัน คนละ 1 ข้อ</p>	10 นาที	
<p><u>ขั้นดำเนินกิจกรรม</u></p> <p>5. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาจับฉลากเพื่อเลือกสถานการณ์ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - สัญญาว่าจะไม่บอกใคร - ครูสอนว่ายน้ำคนใหม่ - หนูต้องพยายาม <p>6. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านสถานการณ์ที่ได้รับและช่วยกันวิเคราะห์สถานการณ์ตามใบงานที่แจกให้</p> <p>7. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กลุ่มได้รับ</p>	45 นาที	ใบความรู้ เรื่อง “สัญญาว่าจะไม่บอกใคร”, “ครูสอนว่ายน้ำคนใหม่”, “หนูต้องพยายาม”, ป้ายคล้องคอแสดงชื่อตัวละคร
<p><u>ขั้นสรุปและประเมินผล</u></p> <p>8. สรุปและซักจงให้เห็นถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์สถานการณ์ และค้นหาแนวทางป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ในแต่ละสถานการณ์</p> <p>9. ให้นักเรียนสรุปแนวทางป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศตามสถานการณ์ที่ตนเองได้รับ ลงในใบงานที่ 3 ที่ครูแจกให้</p> <p>10. พูดซักจงและสนับสนุนให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการที่จะตั้งใจกระทำพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ</p> <p>11. แจกสมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ให้นักเรียนไปดูที่บ้าน</p>	5 นาที	ใบงานที่ 3, สมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ

สื่อและอุปกรณ์

- พยายาม”
1. ใบความรู้ เรื่อง “สัญญาว่าจะไม่บอกใคร” , “ครูสอนว่าขี้คนใหม่” , “หนูต้อง
 2. ใบงานที่ 3
 3. ป้ายคล้องคอแสดงชื่อตัวละคร

ใบความรู้

สถานการณ์ที่ 1 เรื่อง สัญญาว่าจะไม่บอกใคร

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านและแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด

ไบบิวและไบเฟิร์นเป็นเพื่อนสนิทกัน ทั้งสองคนมีนิสัยสนุกสนาน ชอบร้องเพลงและเต้นรำ ทุกๆวันไบบิวมักจะมาที่บ้านของไบเฟิร์น เพื่อทำการบ้านและร้องเพลงเต้นรำ ไบบิวและไบเฟิร์นมักจะเล่าเรื่องต่างๆให้กันฟังเสมอๆ สองสามวันที่ผ่านมาไบเฟิร์นสังเกตเห็นว่าไบบิวดูซึมลง ไม่ค่อยพูดจา ไม่ร้องเพลงเหมือนเคย บางครั้งก็เหม่อลอย เย็นวันหนึ่งหลังจากทำการบ้านด้วยกันที่บ้านของไบเฟิร์น ไบเฟิร์นจึงถามด้วยความเป็นห่วง ไบบิวจึงเล่าให้ไบเฟิร์นว่าพ่อเลี้ยงมักเข้ามาในห้องนอนของตน พ่อเลี้ยงอ้างว่าจะมาห่มผ้าห่มให้ในห้องนอน เวลาที่แม่ไม่อยู่ พ่อเลี้ยงจะถือโอกาสที่เข้ามาห่มผ้าห่มให้แล้วเอามือสอดเข้าไปใต้ผ้าห่มและจับต้องตัวของไบบิว บางครั้งก็อุบค้ำพ่อเลี้ยงให้ไบบิวสัญญาว่าจะไม่บอกใคร จากนั้นก็ถือโอกาสทำแบบนี้อีกหลายครั้ง ไบบิวไม่กล้าบอกใครเพราะอายและคิดว่าเป็นความผิดของไบบิวเองที่ทำให้พ่อเลี้ยงทำแบบนี้กับตน และก็ไม่กล้าเล่าให้แม่ฟังเพราะแม่คงไม่เชื่อไบบิวพูด วันนี้ไบเฟิร์นมาถามไบบิวจึงตัดสินใจเล่าให้ไบเฟิร์นฟัง ไบบิวก็สบายใจขึ้น หลังจากไบเฟิร์นได้ฟังจึงพาไบบิวไปหาครูประจำชั้นของทั้งสองคนและเล่าให้คุณครูฟัง

ใบความรู้

สถานการณ์ที่ 2 ครูสอนว่ายน้ำคนใหม่

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านและแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด

น้องครีมชอบกีฬาว่ายน้ำมาก คุณพ่อและคุณแม่พาน้องครีมไปหัดเรียนว่ายน้ำตั้งแต่เด็กๆ น้องครีมจึงได้เป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียน วันนี้มีครูสอนว่ายน้ำคนใหม่ซึ่งเป็นผู้ชายเข้ามาที่โรงเรียน ครูสอนว่ายน้ำคนเดิมจึงเรียกให้น้องครีมไปทำความรู้จัก หลังจากนั้น ทุกวันหลังเลิกเรียนครูสอนว่ายน้ำคนใหม่จะมาดูน้องครีมซ้อมว่ายน้ำที่สระ แล้วก็มักจะเอาขนมมาให้กินเสมอ วันนี้ก่อนเลิกเรียนครูสอนว่ายน้ำคนใหม่มาบอกครีมว่า “วันนี้ก่อนไปซ้อมว่ายน้ำแวะไปเอาขนมที่ห้องของครูนะ” น้องครีมจึงไปที่ห้องของครูตามนัด ระหว่างทางเจอก๊วกไก่เพื่อนร่วมชั้นจะไปทางเดียวกันพอดี ทั้งสองคนจึงเดินไปพร้อมกัน เมื่อไปถึงห้องครู น้องครีมเคาะประตูห้อง ครูเรียกให้เข้าไปหาน้องครีมจึงชวนก๊วกไก่เข้าไปด้วยกัน เมื่อไปถึงโต๊ะครูชวนทั้งคู่คุยถึงกีฬาว่ายน้ำ แล้วบอกว่าซื้อชุดว่ายน้ำใหม่มาให้ ครูขอให้น้องครีมถอดเสื้อผ้าเพื่อลองชุดว่ายน้ำให้ครูดู น้องครีมกับก๊วกไก่อมองหน้ากันแล้วรู้สึกไม่สบายใจและอึดอัดจึงปฏิเสธและบอกว่าจะเอาไปเปลี่ยนห้องน้ำข้างนอก ครูไม่ยอมพยายามจะเข้ามาจับมือน้องครีมแล้วสัญญาว่าถ้าเปลี่ยนให้คุณตรงนี้จะเอาขนมมาให้ น้องครีมไม่ยอมพยายามสับคีมือหนี ก๊วกไก่อเห็นดังนั้นจึงตะโกนเรียกคนอื่น แล้วบอกกับครูว่าทำแบบนี้ไม่ดีก๊วกไก่อกับน้องครีมจะฟ้องคุณพ่อคุณแม่และครูใหญ่ ขอให้ครูหยุดเดี๋ยวนี้

ใบความรู้

สถานการณ์ที่ 3 หนูต้องพยายาม

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านและแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด

วันนี้พ่อแม่ของน้องนิพน้องนิวไปเยี่ยมคุณลุงซึ่งเป็นญาติห่างๆ น้องนิวไม่อยากไป เพราะตอนที่ไปเยี่ยมคราวก่อนคุณลุงแอบมากอดและเอามือจับที่ก้นและสะโพกของน้องนิว น้องนิวรู้สึกไม่ดี อึดอัดและไม่ชอบการกระทำนั้นแต่ไม่ได้บอกพ่อกับแม่ เพราะน้องนิวคิดว่าคุณลุงคงจะไม่ทำแบบนั้นอีก วันนี้น้องนิวมาเยี่ยมคุณลุงพร้อมกับคุณพ่อและคุณแม่ เนื่องจากไม่รู้จะบอกคุณพ่อคุณแม่อย่างไรดีว่าเพราะอะไรจึงไม่อยากมา แต่วันนี้คุณลุงไม่ได้ทำเหมือนครั้งก่อนคุณลุงบอกว่าจะให้ตุ๊กตากับน้องนิวถ้าน้องนิวยอมให้คุณลุงจับตรงบริเวณของลับของน้องนิว น้องนิวตกใจมากและรีบตัดสินใจพูดว่า “ไม่” แล้วรีบวิ่งหนีออกมาหาคุณแม่ทันที เมื่อถึงบ้านน้องนิวเล่าให้คุณพ่อและคุณแม่ฟัง แต่ทั้งสองท่านไม่เชื่อและบอกว่าน้องนิวพูดเหลวไหล คุณลุงไม่ทำแบบนั้นหรอก น้องนิวอาจจะเข้าใจผิดไป น้องนิวรู้สึกผิดหวังและเสียใจมาก พยายามจะบอกคุณพ่อและคุณแม่อีกหลายครั้งว่าไม่อยากไปบ้านคุณลุงอีกแล้ว แต่ทั้งสองก็ยังไม่สนใจ น้องนิวบอกกับตัวเองว่า “ฉันต้องพยายามเล่าเรื่องให้ใครสักคนที่เชื่อถือและไว้ใจได้ฟัง จนกว่าจะมีใครเชื่อนั่น”

เพลง ลมเพลมพัด

ลมเพลมพัด โบกสะบัด พัดมาไวๆ

ลมเพลมพัดอะไร ลมเพลมพัดอะไร

มันจะบอกให้... พัดคนที่มีป้ายชื่อ สี(แดง ฟ้ำ ขาว เหลือง และ ชมพู)

ใบงานที่ 1.1 เรื่อง “ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้”

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นและเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1. หนูคิดว่าการล่องละเมิดทางเพศ คืออะไร

.....

2. หนูคิดว่าการกระทำแบบใด เรียกว่า “ถูกล่องละเมิดทางเพศ”

.....

3. หนูคิดว่าสถานการณ์ใดเสี่ยงต่อการถูกล่องละเมิดทางเพศ

.....

.

ใบงานที่ 1.2 เรื่อง “ภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้”

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นและเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1. จากภาพข่าวที่หนูได้รับ หนูคิดว่า

1.1 ผลที่จะเกิดขึ้นกับตัวหนู น่าจะมีอะไรบ้าง

.....

1.2 ผลที่จะเกิดผลต่อครอบครัวหนู น่าจะมีอะไรบ้าง

.....

..

2. ถ้าหนูเป็นเด็กที่อยู่ในข่าว หนูจะบอกเรื่องนี้กับคนอื่นหรือไม่

ถ้าบอกหนูจะบอกกับใครบ้าง

เพราะอะไร

.....

ถ้าไม่บอก เพราะอะไร

.....

3. ในกรณีที่หนูคิดว่าไม่ควรรออะไรไว้ใจ

.....

.....

เพราะอะไร

.....

ใบงานที่ 2 เรื่อง “การสัมผัสที่ดีและไม่ดี”

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นและเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1.เมื่อนักเรียนสัมผัสร่างกายของเพื่อน เช่น การจับมือ การกอด นักเรียนรู้สึกอย่างไร

.....

.....

.....

2.การสัมผัสแบบใดที่นักเรียนรู้สึกไม่ดี อึดอัด และไม่ปลอดภัย

.....

.....

.....

3.เมื่อนักเรียนเป็นน้องมีนุ่และพี่แม่ก็จะยอมให้คุณตากอดหรือไม่ เพราะอะไร

.....

.....

.....

4.เมื่อนักเรียนเป็นน้องมีนุ่ที่จะยอมให้คุณลู้งข้างบ้านกอดหรือไม่ เพราะอะไร

.....

.....

.....

.....

ใบงานที่ 3 เรื่อง ภัยทางเพศ รู้ไว้ ป้องกันได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นและเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1. นักเรียนคิดว่าตัวละครในเรื่องถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่ เพราะอะไร

.....

2. เป็นความผิดของตัวละครในเรื่องหรือไม่ เพราะอะไร

.....

.....

3. ตัวละครในเรื่องทำอย่างไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

.....

.....

4. ถ้าตัวละครในเรื่องเก็บความรู้สึกไม่ดีเช่นนี้ไว้ตลอดไปจะเป็นอย่างไร

.....

.....

5. ถ้านักเรียนเป็นเด็กที่อยู่ในตัวละคร นักเรียนจะทำอย่างไร

.....

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>หลังสิ้นสุดกิจกรรมที่ 1 นักเรียนสามารถ</p>	<p>กิจกรรมที่ 1</p> <p>บทนำ สวัสดีค่ะนักเรียน คุณพยาบาลขอแนะนำตัว คุณพยาบาลชื่อ ศิริรินทร์ณา ทศนียรัตน์ ตอนนี้เป็นนักศึกษา ชั้นปริญญาโท จากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยากจะขอความร่วมมือจากนักเรียนว่าวันนี้เราจะทำกิจกรรมร่วมกันโดยที่คุณพยาบาลจะแทนตัวเองว่าพี่ กิจกรรมที่เราจะร่วมกันเรียนในวันนี้จะมีทั้งความสนุกสนานและนักเรียนก็จะได้รับความรู้ในเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศไปเป็นแนวทางในการดูแลตนเองในชีวิตประจำวันด้วย การจัดการเรียนการสอนมีทั้งหมด 3 กิจกรรม ครั้งละ 50-60 นาที ซึ่งในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการล้วงละเมิดทางเพศว่าเป็นอย่างไร จะมีวิธีการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้อย่างไร ใครจะเป็นผู้กระทำการล้วงละเมิดทางเพศได้บ้างและเมื่อนักเรียนถูกล้วงละเมิดทางเพศแล้ว นักเรียนจะอย่างไร ในระหว่างที่เราทำกิจกรรมร่วมกัน หากนักเรียนมีคำถาม หรือมีข้อสงสัยอะไรก็ตาม นักเรียนยกมือ แล้วถามพี่ได้ตลอดเวลา นะคะ หากใครมีคำถาม หรือตอบคำถามของพี่ได้ ครูจะมีรางวัลให้ ซึ่งพี่เตรียมมาจำนวนมากแต่ตอนนี้ พี่ขอปิดไว้ก่อนนะคะว่าของรางวัลมีอะไรบ้างก่อนที่จะเข้าเนื้อหา เรามาร่วมเล่นเกมส์และร้องเพลงกันก่อนดีกว่านะคะ</p>	<p>ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และใช้คำพูดที่เป็นกันเอง</p>	

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>1.มีความรู้ ความเข้าใจ สภาพปัญหาและรูปแบบ ของการถูกล่วงละเมิดทาง เพศได้</p>	<p>...(ร้องเพลง ลมเพลมพัด) หลังจากแบ่งกลุ่มกันได้แล้ว(ตามสีของป้ายคล้องคอ)ขอให้ นักเรียน แล้วก็เขียนชื่อตนเอง(ชื่อเล่น) ลงบนป้ายคล้องคอที่พี่แจกให้เมื่อเขียนชื่อเสร็จ แล้วเรามาเริ่ม เข้าสู่เนื้อหากิจกรรมวันนี้กัน</p> <p>มีนักเรียนคนไหนเคยได้ยินคำว่า ล่วงละเมิดทางเพศบ้างไหมคะ (ขอให้นักเรียนยกมือ) มีใครบอกได้ไหมว่า การล่วงละเมิดทางเพศคืออะไร (เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดง ประสบการณ์ของตนเอง) ถ้าใครบอกได้พี่มีรางวัลให้ละ</p> <p>(ผู้วิจัยสรุปสิ่งที่นักเรียนตอบ) พี่จะยกตัวอย่าง ข่าวก่อนหน้านั้นสื่อพิมพ์ให้นักเรียนดู พี่ ขออาสาสมัคร1คน มาช่วยอ่านข่าวให้เพื่อนๆฟัง (ข่าวมีเนื้อหาสั้นๆ)</p> <p>พี่มีรางวัลให้อาสาสมัครด้วย จากข่าวจะเห็นว่า ปัจจุบันนี้ในสังคมบ้านเราการล่วง ละเมิดทางเพศแนว โนม์เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นได้กับคนทุก เพศทุกวัย โดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยเดียวกับนักเรียน โดยที่การล่วงละเมิดทาง เพศคืออะไรการล่วงละเมิดทางเพศ ก็คือ “การสัมผัสร่างกาย การกอด การจูบ การจับ การลูบคลำ</p>		<p>ป้ายชื่อคล้อง คอและ เพลง ลมเพลมพัด</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>3.วิเคราะห์สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้</p> <p>2.บอกถึงผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้</p>	<p>การมีเพศสัมพันธ์รวมถึงการดู การพูดเกี่ยวกับร่างกายและอวัยวะเพศ รูปภาพโป๊ หรือ การถ่ายภาพเด็กขณะที่เด็ก โป๊” โดยที่การกระทำดังกล่าวที่ที่บอกมานั้นเป็นการทำโดยที่ตัวนักเรียนยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม จากภาพข่าว นักเรียนทราบหรือไม่ว่า การล่วงละเมิดทางเพศเกิดจากสาเหตุอะไรบ้าง(เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น)</p> <p>(ผู้วิจัยสรุป) โดยรวมแล้วเป็นผลมาจาก ปัญหาทางด้านอารมณ์ความต้องการทางเพศ และจิตใจของผู้กระทำ เช่น ผู้ที่ติดสารเสพติด ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ นอกจากนี้สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ที่อยู่อาศัยหรือสถานศึกษาอยู่ใกล้สถานบันเทิง สิ่งเร้าต่างๆ เช่น หนังสือ วิดีทัศน์ สื่อโฆษณา ที่มีผลช่วยอารมณ์ทางเพศ ทำให้มาลงกับเด็ก</p> <p>นักเรียนทราบหรือไม่ว่า ถ้าหนูหรือเพื่อนของหนูถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วจะส่งผลกระทบต่อตนเองและครอบครัว อย่างไรบ้าง (เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น)</p> <p>(คำตอบ) ส่งผลทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยผลกระทบต่อตัวนักเรียนเกิดการบาดเจ็บที่บริเวณที่ถูกกระทำ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึมเศร้า เครียด เก็บกด รู้สึกว่าตนเองแตกต่างไปจากคนอื่น ถอนตัวออกจากสังคม นอนไม่หลับ ผื่นร้าย มีพฤติกรรมก้าวร้าว มีปัญหาด้านการเรียน สับสนในบทบาททางเพศ ผลกระทบต่อครอบครัว ในครอบครัว</p>	<p>การถามตอบระหว่างผู้สอนและผู้เรียน</p>	<p>ป้ายชื่อคล้องคอ</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>4.ระบากลุ่มบุคคลที่อาจเป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศแก่ตนเองได้</p> <p>5.บอกแนวทางป้องกันตนเองจากสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การถูกล่วงละเมิดทางเพศได้</p>	<p>คนในครอบครัว เครียด วิตกกังวล</p> <p>การล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กนักเรียนนั้นเกิดได้จากบุคคลที่นักเรียนรู้จักและไม่รู้จัก คนที่นักเรียนรู้จัก ยกตัวอย่างเช่น พ่อเลี้ยง พี่ชาย ครู เพื่อน ลุง น้ำ อา เพื่อน พี่ชายของเพื่อน หรือเพื่อนบ้านของนักเรียนเองส่วนคนที่นักเรียนไม่รู้จักนั้นก็หมายถึง คนแปลกหน้าที่นักเรียนไม่คุ้นเคย เป็นต้น ส่วนของความรุนแรงของการล่วงละเมิดทางเพศนั้น ดังที่เราได้คุยกันไปแล้วเมื่อสักครู่ว่าส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนและครอบครัวอย่างไร ดังนั้นนักเรียนคิดว่าเราจะมีแนวทางป้องกันเหตุการณ์นี้ได้อย่างไร (เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น)</p> <p>เสร็จแล้วที่จะแจกใบงานเป็นแบบฝึกหัดให้นักเรียนตอบคำถามสั้นๆ ทบทวนที่เราได้เรียนไปเมื่อสักครู่นี้ละคะ นักเรียนปรึกษากันได้ ตอบถูกผิดไม่มีคะแนนนะคะ</p> <p>ผู้วิจัยสรุปด้วยแผ่นภาพประกอบการสอน เรื่อง สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ถ้าหนูหรือเพื่อนถูกล่วงละเมิดทางเพศจะส่งผลอย่างไรบ้าง ใครบ้างที่จะกระทำล่วงละเมิดทางเพศต่อหนู กฎ 5 ข้อเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ กฎของการหลีกเลี่ยงจากบุคคลหรือสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ</p>	<p>การถามตอบระหว่างนักเรียนและผู้สอน</p>	<p>ภาพประกอบการสอน</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
	<p>สำหรับวันนี้ พี่ขอจบกิจกรรมเพียงเท่านี้ก่อน ใครมีอะไรจะซักถามเพิ่มเติมหรือไม่ พรุ่งนี้เราจะมาพบกันอีก ณ ห้องและเวลาเดียวกันนี้ ส่วนกิจกรรมจะเป็นเรื่องอะไรนั้น พรุ่งนี้เราจะได้รู้กันแน่นอน ส่วนของรางวัลยังคงมีอยู่ ขอให้นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือที่ดี อย่างเช่นวันนี้แหละ และอย่าลืมนำป้ายคล้องคอที่ได้รับ ไปในวันนี้กลับมาด้วยนะค่ะ สวัสดีค่ะ</p>		
<p>หลังสิ้นสุดกิจกรรมที่ 2 นักเรียนสามารถ 1.อธิบายการสัมผัสที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองได้ 2.แยกแยะความรู้สึกของการสัมผัสที่ตนเองชอบและไม่ชอบได้</p>	<p>กิจกรรมที่ 2 บทนำ สวัสดีค่ะนักเรียน วันนี้เป็นครั้งที่สองแล้วที่เราพบกัน เป็นอย่างไรกันบ้าง เมื่อวานนี้ที่เราได้เรียนกัน นักเรียนได้นำกลับไปใช้หรือเล่าให้พ่อกับแม่ฟังบ้างหรือเปล่านั้นอะไรสงสัยในหัวข้อที่ผ่านมามีบ้างไหมคะ ถามพี่ได้เลย (เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามและเล่าประสบการณ์ของตนเอง) สำหรับในวันนี้ เราจะมาเรียนรู้กันเรื่องของพื้นที่สวางน หรือ พื้นที่ส่วนตัว และสิทธิในร่างกายตนเองกันนะค่ะ นักเรียนรู้หรือไม่ว่าในชีวิตประจำวัน เราต้องสัมผัสจับต้องกับผู้คนมากมาย แล้วนักเรียนทราบหรือไม่ว่า การสัมผัสแบบไหนดี แบบไหนไม่ดี เช่น เมื่อแม่กอด ยายกอด ดากอด พ่อกอด รู้สึกอย่างไร เพื่อนจับมือ เพื่อนจับแขน หรือ ใครก็ไม่รู้มาโดนร่างกายเรา เรา รู้สึกอย่างไร ขออาสาสมัคร 3 คน ช่วยบอกพี่หน่อยได้ไหม</p>	<p>ผู้วิจัยกล่าวทักทาย นักเรียน ด้วยสีหน้า ยิ้มแย้ม และใช้คำพูดที่เป็นกันเอง ตอบคำถามด้วยคำพูดที่เข้าใจง่าย มีท่าทีเต็มใจ และเป็นมิตร การถามตอบระหว่างนักเรียนและผู้สอน</p>	

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>3.บอกความหมายของการสัมผัสได้</p> <p>4.บอกลักษณะของการสัมผัสที่ดีและไม่ดีได้</p>	<p>คะ (ผู้วิจัยสรุป) การสัมผัสที่ดี คือการที่คนอื่นมาสัมผัสตัวเราแล้วรู้สึกดี รู้สึกพอใจ รู้สึกสบาย รู้สึกปลอดภัย มีความสุขและอบอุ่น แม้เวลาผ่านไประยะหนึ่งความรู้สึกที่ดีเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่ เช่น การกอด การหอม การได้นั่งตักคุณย่า การที่คุณครูใช้มือลูบหัวเบาๆเพื่อชื่นชมที่นักเรียนเป็นเด็กดี การที่เพื่อนจับมือแสดงความยินดี เป็นต้น</p> <p>การสัมผัสที่ไม่ดี หมายถึง การสัมผัสที่ทำให้รู้สึกไม่ดี รู้สึกอึดอัด รู้สึกสับสน รู้สึกตกใจ รู้สึกไม่พอใจ รู้สึกโกรธ รู้สึกไม่สบาย รู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่มีความสุข เช่น การกอดรัดที่แน่น การตี การทำให้ร่างกายเจ็บ การสัมผัสอวัยวะเพศ หรือการใช้สิ่งของเพื่อแกล้งสัมผัสที่ไม่ดี ซึ่งทำให้รู้สึกสับสน บางครั้งการสัมผัสที่ไม่ดีนั้น อาจทำให้รู้สึกทั้งสองอย่างคือ ทั้งรู้สึกดีในตอนต้นและต่อมารู้สึกสับสน อึดอัด ไม่ปลอดภัย จึงสรุปได้ว่าการสัมผัสที่ไม่ดีมีลักษณะดังนี้ 1.สัมผัสของคนแปลกหน้า 2.สัมผัสร่างกายไม่เลือกที่ เช่น ลูบคลำหรือจับอวัยวะที่เป็นส่วนตัว และอวัยวะเพศ 3.คนที่รู้จักสัมผัสร่างกายโดยไม่มีเหตุผล เช่น จับก้น จับอวัยวะเพศ 4.การสัมผัสที่ทำให้รู้สึกไม่ดี และรู้สึกสับสน เช่น การให้อาหาร ของเล่น การพาไปเที่ยวเพื่อแกล้งกับการสัมผัสร่างกาย เช่น ให้นลูบคลำร่างกาย หรือลูบคลำร่างกายของนักเรียน 5.การสัมผัสที่บอกให้เก็บเป็นความลับ เช่น บางคนให้นักเรียนสัมผัสอวัยวะเพศของตน หรือขอจับอวัยวะเพศของนักเรียน</p>	<p>ผู้สอน บรรยาย</p> <p>ประกอบภาพการ์ตูน</p>	<p>ภาพ</p> <p>ประกอบการสอน</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>1. บอกอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ต้องปกปิดได้</p> <p>2. สามารถบอกลักษณะพิเศษเฉพาะเพศของตนเองได้</p> <p>3. สามารถบอกความแตกต่างระหว่างบุคคลได้</p> <p>4. บอกสิทธิในร่างกายของตนเองได้</p>	<p>เช่น การทำให้ร่างกายเจ็บแล้วอวัยวะในร่างกายส่วนใดบ้างที่ห้ามไม่ให้คนอื่นสัมผัสโดยเด็ดขาด (เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยสรุป) เด็กที่จะแจกภาพการ์ตูนให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ แล้วในกลุ่มช่วยกันระบุว่าอวัยวะใดที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวโดยใช้ปากกาวงกลม○ หรือกากบาท X ลงบนภาพการ์ตูนที่แจกให้เสร็จแล้วขออาสาสมัครออกมาแนะนำเสนอหน้าชั้น 3 คน ที่มีรางวัลให้ (ผู้วิจัยอธิบายสรุป) อวัยวะของร่างกายที่ถือเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่สงวน หมายถึง อวัยวะของร่างกายที่อยู่ภายใต้เสื้อผ้า หรือชุดชั้นในซึ่งต้องปกปิด ได้แก่ อวัยวะเพศ ก้น สะโพก หน้าท้อง เป็นต้น โดยที่เด็กผู้หญิงจะมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายคือ เมื่อโตเข้าสู่วัยรุ่น เด็กผู้หญิงจะมีหน้าอกที่โตขึ้น สะโพกผาย เอวคอด เป็นต้น ซึ่งอวัยวะในร่างกายของคนเรานั้นเป็นส่วนสงวนของร่างกาย ที่นักเรียนเป็นเจ้าของร่างกายของตนเอง การสัมผัสหรือเปิดเผยร่างกายที่เป็นส่วนสงวนนักเรียนจะทำได้ในสถานที่ส่วนตัวเท่านั้น ไม่ควรให้ใครมาสัมผัสหรือแตะต้องพื้นที่ส่วนตัวในร่างกายของตนยกเว้น แพทย์ พยาบาล หรือแม่ที่ต้องสัมผัส เพื่อให้การรักษา หรือเพื่อสุขอนามัย เป็นสิ่งที่ยอมรับได้และการสัมผัสหรือแตะต้องอวัยวะที่เป็นของสงวนของคนอื่นโดยไม่จำเป็นนั้นก็เป็นที่ไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน ดังนั้นการที่มีใครก็ตามมาสัมผัสอวัยวะในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงไม่ใช่</p>	<p>ผู้สอน บรรยาย ประกอบภาพ การ์ตูน</p>	<p>ภาพการ์ตูน เด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิง และปากกาเมจิก</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>5.สามารถบอกวิธีการแต่งกายที่เหมาะสมกับวัยและกาลเทศะได้</p>	<p>ความคิดของนักเรียน นักเรียนมีสิทธิที่จะปฏิเสธเมื่อมีใครมาสัมผัสร่างกายส่วนที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว และร่างกายทุกส่วนที่เป็นของบุคคลนั้น นักเรียนมีสิทธิที่จะดูแลร่างกายของตนเองให้ปลอดภัย โดยการปกปิดอวัยวะในร่างกายที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวเหล่านั้นด้วยการแต่งกายที่ดูสุภาพ สวยงามและเหมาะสมกับวัย นักเรียนทราบหรือไม่ว่าจะแต่งกายอย่างไรให้สวยงามเหมาะสมกับวัยใครเห็น ใครก็รัก ใครก็ชมเดี๋ยวพี่มี ภาพการ์ตูนแจกให้นักเรียนคนละ 3 ใบ ให้นักเรียนเลือก 1 ใบต่อ 1 สถานการณ์ตามลำดับดังนี้ะคะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไปซื้อของที่ตลาดกับคุณแม่ - ไปว่ายน้ำที่สระว่ายน้ำสาธารณะกับครอบครัว - ไปทำบุญที่วัดกับคุณยาย <p>เสร็จแล้วพี่ตัวแทน 2 คน มานำเสนอ หน้าห้อง ขอคนที่ยังไม่เคยออกมาเลยนะคะ พี่ยังมีรางวัลให้อีกเยอะมาก (ผู้วิจัยสรุป) การแต่งกายที่ดูสุภาพ สวยงามและเหมาะสมกับวัยควรมีดังนี้ 1.ไม่สวมกางเกง หรือกระโปงที่สั้นมากเกินไป 2.สวมใส่ชุดชั้นในให้เหมาะสม 3.ไม่ใส่เสื้อกล้ามหรือสายเดี่ยว โดยไม่สวมเสื้อคลุมให้มิดชิด 4.ควรเปลี่ยนเสื้อผ้าในสถานที่มิดชิดและเป็นส่วนตัว เราได้รู้กันไปแล้วว่าการสัมผัสแบบใดที่ให้ความรู้สึกที่ดีและไม่ดี และเราจะแต่งตัวอย่างไรให้ร่างกายของเราปลอดภัย ไม่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศมาถึงตอนนี้พี่</p>	<p>ผู้สอน บรรยาย ประกอบภาพ การ์ตูน</p>	<p>ภาพการ์ตูน การแต่งกาย ที่เหมาะสม ตามสถาน การต่างๆ และปากกาเม จิก</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
	<p>มีนิทานจะเล่าให้ฟัง หลังจากฟังนิทานเสร็จแล้วให้ทุกคนช่วยตอบคำถามลงในใบงาน ที่พี่จะแจกให้ คำถามไม่มีถูกผิด เป็นความคิดเห็นของนักเรียนเองนะคะ มารามาฟังนิทานกันดีกว่า (ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องแม่็กและมื่นท์) แล้วให้เวลานักเรียนตอบคำถามในใบงาน ถ้านักเรียนตอบคำถามเสร็จแล้วสำหรับวันนี้ พี่ขอจบกิจกรรมเพียงเท่านี้ก่อน ใครมีอะไรจะซักถามเพิ่มเติมหรือไม่ พรุ่งนี้เราจะมาพบกันอีก ณ ห้องและเวลาเดียวกันนี้ ส่วนกิจกรรมจะเป็นเรื่องอะไรนั้นพี่จะขอปิดไว้ก่อน พรุ่งนี้ขอให้นักเรียนแต่งกายมาให้รัดกุม อาจใส่กางเกงขาสั้นมาข้างในด้วยก็ได้ ส่วนของรางวัลยังคงมีอยู่ ขอให้ นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือที่ดี อย่างเช่นวันนี้ นะคะ และอย่าลืมนำป้ายคล้องคอที่ได้รับไปในวันนี้นี้กลับมาด้วยนะคะ สวัสดีค่ะ</p>	ผู้สอนเล่านิทาน	นิทานเรื่องแม่็กและมื่นท์

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
<p>หลังสิ้นสุดกิจกรรมที่ 3 นักเรียนสามารถ</p> <p>1.บอกวิธีการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้</p> <p>2.บอกวิธีการร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่ไว้ใจได้</p> <p>3.บอกวิธีการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในสังคมที่มีคนแปลกหน้าได้</p> <p>4.บอกวิธีปฏิบัติตนเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าสองต่อสองได้</p>	<p>กิจกรรมที่ 3 บทนำ</p> <p>สวัสดิ์คะนักเรียน นี่ก็เป็นวันที่สามแล้วที่เรามาพบกัน เมื่อสองวันที่แล้วเราได้เรียนรู้กันไปแล้วว่า อวัยวะใดในร่างกายของเราที่ถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ควรต้องปกปิด และการสัมผัสแบบใดที่ให้ความรู้สึกดีและไม่ดี ช่วงที่ผ่านมานักเรียนได้ลองกลับไปฝึกสังเกตดูบ้างไหมคะ ว่าเราสามารถแยกแยะได้ถึงความรู้สึกเหล่านี้ได้หรือยัง พี่ขออาสาสมัคร 1 คน ออกมาเล่าประสบการณ์ให้เพื่อนฟัง</p> <p>(เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เล่าประสบการณ์ของตนเอง หากไม่มีนักเรียนอาสาให้ครูยกตัวอย่างการสัมผัสร่างกายที่แสดงถึงการล่วงละเมิดทางเพศ)</p> <p>และนักเรียนคิดว่าสิ่งที่เพื่อน(หรือครู)เล่าให้ฟังนั้น ถือเป็นการล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่คะ และเราจะมีแนวทางป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างไร ขอให้นักเรียนลองนึกถึงเมื่อวันแรกที่เรทำกิจกรรมกัน นะคะ แล้วลองบอกพี่มาคนละ 1 ข้อ (ผู้วิจัยสรุปจากกิจกรรมที่1) มาถึงตอนนี้แล้วสงสัยกันไหมคะว่าพี่ให้ใส่กางเกงมาข้างในทำไม วันนี้เราจะมาเป็นนักแสดงกันคะ ซึ่งหลังจากที่เราได้เรียนรู้วิธีการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศกันมาบ้างแล้ว วันนี้พี่จะให้นักเรียนเป็นนักแสดง โดยแบ่งกลุ่มเป็นสามกลุ่มตามสี ที่ป้ายคล้องคอนะคะ ขอให้นักเรียนส่ง</p>	<p>กล่าวทักทายนักเรียนด้วยสีหน้า ยิ้มแย้ม และใช้คำพูดที่เป็นกันเอง ตอบคำถามด้วยคำพูดที่เข้าใจง่าย มีท่าทีเต็มใจ และเป็นมิตร</p> <p>การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน</p>	

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
	<p>ตัวแทนมาจับฉลากเลือกเนื้อเรื่องที่เราจะไปแสดง ให้เวลาแต่ละกลุ่มอ่านบท แล้วช่วยกันวิเคราะห์ หรือจะซ้อมบทก็ได้ 10 นาที จากนั้นให้เวลาแสดงอีกกลุ่มละ 10 นาที นักเรียนเข้าใจนะคะ ถ้าไม่เข้าใจซักถามพี่ได้เลย เราเริ่มกันเลยนะคะ</p> <p>(ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์จำลอง 3 เรื่อง คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - สัญญาว่าจะไม่บอกใคร - ครูสอนว่ายน้ำคนใหม่ - หนูต้องพยายาม <p>นักเรียนทุกคนทำได้ดีมากนะคะ เห็นไหมคะว่า การที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นทำได้ไม่ยากเลย นักเรียนทุกคนทำได้ และจากที่เห็นในวันนี้ครูเชื่อว่านักเรียนยังสามารถนำความรู้ไปบอกเพื่อน ๆ หรือ คนอื่นๆ ให้ทำแบบเดียวกับนักเรียนได้นะคะ สุดท้ายแล้วครูขอให้นักเรียนช่วยกันเขียนสรุปจากละครที่นักเรียนแสดงไปลงในใบงานที่ครูแจกให้ ตามหัวข้อที่กำหนดนะคะ และเพื่อไม่ให้ลืม ครูจะแจกสมุดภาพการ์ตูนคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ให้นักเรียนไปดูที่บ้านด้วยนะคะ กลุ่มไหนสรุปเสร็จแล้วให้มารับสมุดภาพการ์ตูนไปได้เลย</p>	<p>การแสดงบทบาทสมมติ</p> <p>ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น</p>	<p>ใบความรู้ สถานการณ์จำลอง เรื่องสัญญาว่าจะไม่บอกใคร, ครูสอนว่ายน้ำคนใหม่, หนูต้องพยายาม</p> <p>ใบงานที่ 3</p>

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรมการสอน	สื่อการสอน
	<p>บทสรุป</p> <p>กิจกรรมการเรียนการสอนของเราก็ได้ครบแล้วทั้ง 3 กิจกรรมตามที่ครูได้แจ้งไว้ตั้งแต่สัปดาห์แรก ถึงตอนนี้ นักเรียนมีข้อสงสัยอะไรอยากจะซักถามครูเพิ่มเติมไหมคะ ถ้ายังมีไม่ออกตอนนี้หรือไม่กล้าถาม หลังเสร็จกิจกรรมแล้วครูจะยังอยู่ที่นี้อีกสักครู่นักเรียนสามารถมาพบครูได้ในตอนนี้</p>		

ส่วนที่ 2 ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาพประกอบการสอน พิมพ์ 4 สี ขนาด A3 จำนวน 7 ภาพ

ภาพที่ 1

ภาพที่ 3

ภาพที่ 2

ภาพที่ 4

กฎ 5 ข้อ เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

1. ก่อนไปไหนต้องแจ้งให้ผู้ใหญ่รับรู่ว่าจะไปไหน ไปกับใครทุกครั้ง
2. ไม่ไปไหนคนเดียว มีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง
3. เมื่อมีใครมาแตะต้องตัว ควรออกปากห้าม ไม่ควรยินยอม
4. อย่าให้อ่อนรับหรือของจากคนแปลกหน้า
5. หมั่นศึกษาการดูแลร่างกายตนเอง ให้ปลอดภัย

รักษาระยะห่างระหว่างตนเองและ กลุ่ของกาการหลีกเลียงจากบุคคลหรือ คนแปลกหน้าอย่างน้อย 2 ช่วงแขนเสมอ สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด

1. รักษาระยะห่างระหว่างตนเองและ กลุ่ของกาการหลีกเลียงจากบุคคลหรือ คนแปลกหน้าอย่างน้อย 2 ช่วงแขนเสมอ
2. เมื่อถูกคุกคามหรือล่วงเกิน ให้คนไม่ใช่อแม่ของหนู”
3. พยายามพาตัวเองออกมาให้เร็วที่สุด โดยการเคลื่อนไหววิ่งหนี ไปให้ไกลที่สุด
4. บอกพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ที่ไว้ใจให้ทราบทันที

ภาพที่ 5

การสัมผัสที่ดี **การสัมผัสสร้างภายในชีวิตประจำวัน** **การสัมผัสที่ไม่ดี**

แม่กอด หนจะแยกแยะได้อย่างไร สัมผัสไม่เลือกที่

แม่หอมแก้ม สัมผัสของคนแปลกหน้า (ดูบทความรายละเอียดที่เป็นส่วนตัว)

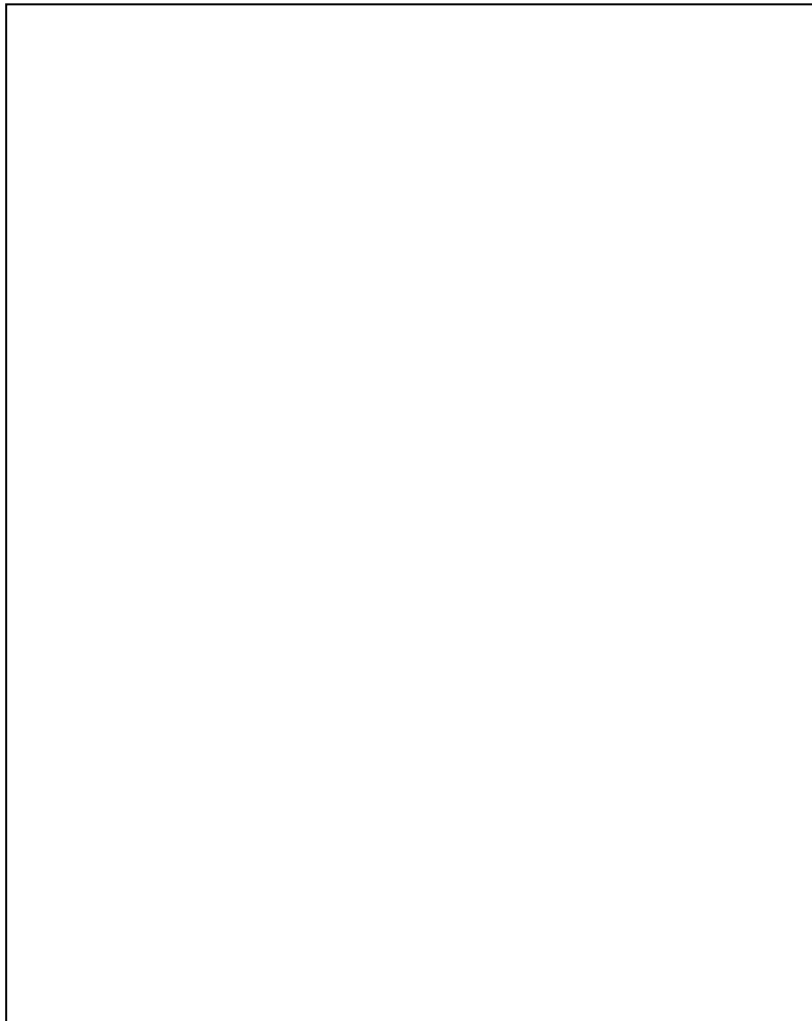
นั่งตักยาย ครูอุบติระชะ สัมผัสโดยไม่มีเหตุผล

เพื่อนจับมือแสดงความยินดี ให้สิ่งของเพื่อนแลกกับการสัมผัส

ภาพที่ 6

ภาพที่ 7

หนังสือการ์ตูน เรื่องภัยร้ายใกล้ตัวหนู รู้ไว้ป้องกันได้ ขนาด A5 พิมพ์ 4 สี จำนวน 18 หน้า(รวมปก)

ปกหลัง

ปกหน้า

155

คำนำ

ในปัจจุบันจะพบว่าปัญหาการล่องละเมิดทางเพศต่อเด็กมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะในเด็กวัยเรียนซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการในด้านต่างๆ อันส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพตามมา เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ภาวะซึมเศร้า การเรียนตกต่ำแยกตัวจากสังคม เป็นต้น ผู้เขียนจึงได้จัดทำคู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของโปรแกรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” ตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลเด็ก) คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่นักเรียนในการที่จะป้องกันตนเองจากภัยของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ต่อ

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 2

เวลาเย็น หลังเลิกเรียน รถโรงเรียนมาส่ง น้องดริมที่บ้านทุกวัน

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 142

“สวัสดีจะน้องดริม หนูไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะค่ะ แล้ว

“สวัสดีค่ะคุณแม่ น้องดริม

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 4

น้องดริม “คุณแม่กำลังอ่านอะไรอยู่หรือคะ”

คุณแม่ “กำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ค่ะ มีข่าวเด็กผู้หญิงถูกระทำล่วงเกินทางเพศจากคุณลุงที่อยู่ข้างบ้านนะลูก คุณแม่ของเด็กคนนั้นพาน้องเค้าไปแจ้งความที่สถานีตำรวจค่ะ”

น้องดริม “น่าสงสารจังเลยนะค่ะ แต่ว่าการละเมิดทางเพศคืออะไรหรือคะคุณแม่”

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 5

การล่วงละเมิดทางเพศคือการกระทำ
ใดๆ ที่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือตอบสนอง
ความต้องการทางเพศโดยที่เด็กไม่

การกอด จม ลบ

ให้ดูภาพวี VDO

ให้เด็กกอด

การจับ กั้น

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 6

“น้องดริม
กลัวจังเลย

วันต่อมาหลังเลิกเรียน

น้องดริม: “สวัสดีคะคุณพ่อคุณแม่”

คุณพ่อ : “สวัสดีจ๊ะน้องดริม”

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 7

น้องตรีมเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็มานั่งคุยกับพ่อแม่ที่สวนหน้าบ้าน

คุณพ่อ : “วันนี้เรียนหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง”

น้องตรีม : “วันนี้ที่โรงเรียนสอนเรื่องที่คุณแม่อ่านจากหนังสือพิมพ์เมื่อวานนี้ด้วยค่ะ”

คุณพ่อ : “เรื่องอะไรหรือคะ”

คุณแม่ : “เมื่อวานอ่านข่าวเรื่องเด็กนักเรียนที่อายุเท่าตรีมถูกล้วงละเมิดทางเพศค่ะพ่อ ”

คุณพ่อ : “แล้วครูสอนอะไรบ้างจ๊ะ”

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ 8

น้องตรีม : “ คุณครูสอนวิธีการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดและวิธีการที่หนูจะหลีกเลี่ยงจากคนที่มาทำร้ายหรือหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์นั้นค่ะ”

คุณแม่ : “แล้วต้องทำอะไรบ้างล่ะคะ”

น้องตรีม : “ ต้องใช้กฎ 5 ข้อ ในการที่จะป้องกันตนเอง

อันดับ 1.ก่อนไปไหนต้องแจ้งให้ผู้ใหญ่รับรู่ว่าจะไปไหน

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ 9

2. ไม่ไปไหนคนเดียว มีเพื่อนไปด้วย

3. เมื่อมีใครมาแตะต้องตัว ควรบอกผู้ใหญ่

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 10

4. อย่าใจอ่อนรับของ
จากคนแปลกหน้า

5. หนูมี
สิทธิใน
การดูแล
ร่างกาย
ของตัวเอง

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 11

“แล้วครุยังบอกอีกว่า การที่หนูจะหลีกเสี่ยง จากคนที่มาทำร้าย หรือหลีกเสี่ยงจาก

1.รักษาระยะห่าง ระหว่างตนเอง และคนแปลก หนไ้อ่างไอย 2

“ คุณ ไม่ใช่พ่อ

2.เมื่อถูกคุกคามหรือ ส่วงเกิน ให้พูดว่า “

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 12

3.พยายามพาตัวเองออกมาให้เร็วที่สุด โดยการเคลื่อนไหวหรือวิ่งหนี ไปให้ไกล

4.บอกพ่อแม่หรือ ผู้ใหญ่ที่ไว้ใจให้

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 13

คุณพ่อ : “ดีแล้วจะน้องดริมที่คุณครูสอนแบบนี้
ต่อไปน้องดริมก็ต้องระวังตัวนะลูก อย่า
ไว้ใจใครเด็ดขาด”

น้องดริม : “ค่ะ คุณพ่อ”

“น้องดริมจะไม่ให้ใครมาล้วงเกินตัวของน้องด

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 14

วันหนึ่ง....ที่สนามเด็กเล่นหลังโรงเรียน น้องดริมกำลังเล่นอยู่
กับเพื่อนๆ จู่ๆ ก็มีชายแปลกหน้าเดินเข้ามา

ชายแปลกหน้า : “เด็กๆทำอะไรกันอยู่หรือจะ”

เพื่อน : “เรากำลังเล่นกันอยู่ค่ะ”

ชายแปลกหน้า : “ทำทางคงเหนื่อยมากนะค่ะ อามีขนมมาให้
เด็กๆทุกคนเลย แต่

ทำทางเด็กๆคงจะหิวน้ำมากกว่านะ พอดีอ
ไม่ได้ถือมาด้วยน้ำหวานมาด้วย มีอยู่ใกล้ๆ

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 15

อย่ารับของ
จากคนแปลก

“ขอบคุณนะคะ แต่เตรียมกับเพื่อนจะไปดื่มน้ำที่

คุณครู : “ดีมากจะ ที่หนูมา

คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 16

กฎที่หนูควรจำไว้ก็คือ

- หารือผู้ใหญ่ก่อนไปไหนๆ เสมอ
- มีเพื่อนกล่อไปด้วย
- ไม่เอออวย เรียกหาคนช่วย เมื่อเห็นท่าที่พิลึก
- เชื่อความรู้สึกตัวเอง รีบเร่งเข้าพบผู้ใหญ่ที่

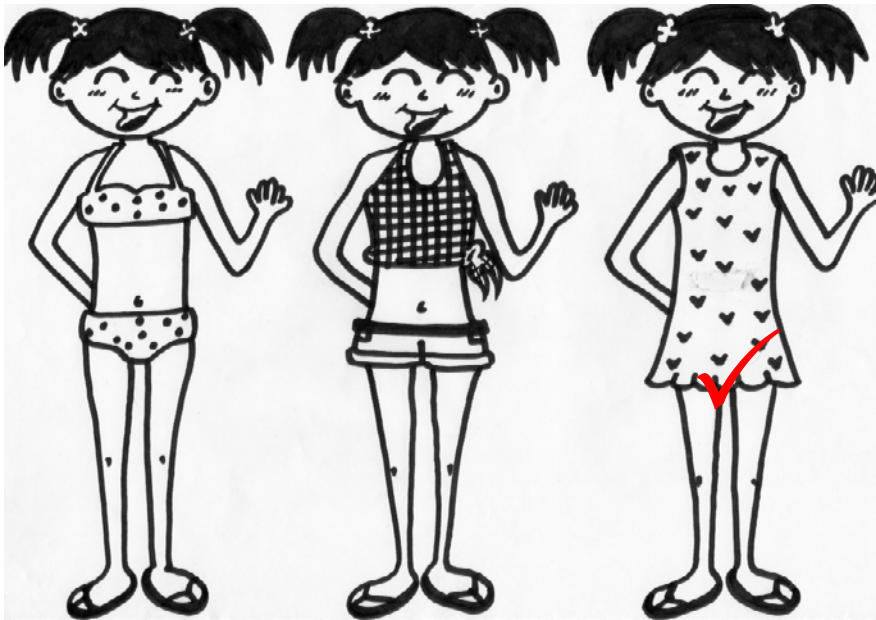

“ด้วยรักและห่วงใย
...จากผู้ใหญ่ใจดี”

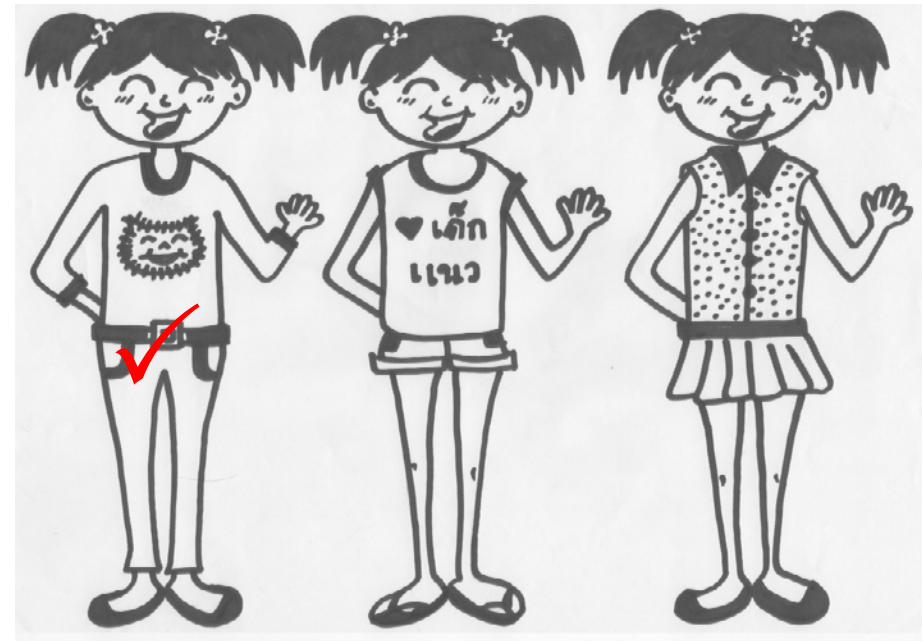
คู่มือป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 17

ภาพการ์ตูนชุดการ์แต่งการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวัน 3 ภาพ

ภาพที่ 1 ว่ายนํ้าในสระว่ายนํ้าสาธารณะ

ภาพที่ 2 ไปซื้อของที่ตลาด

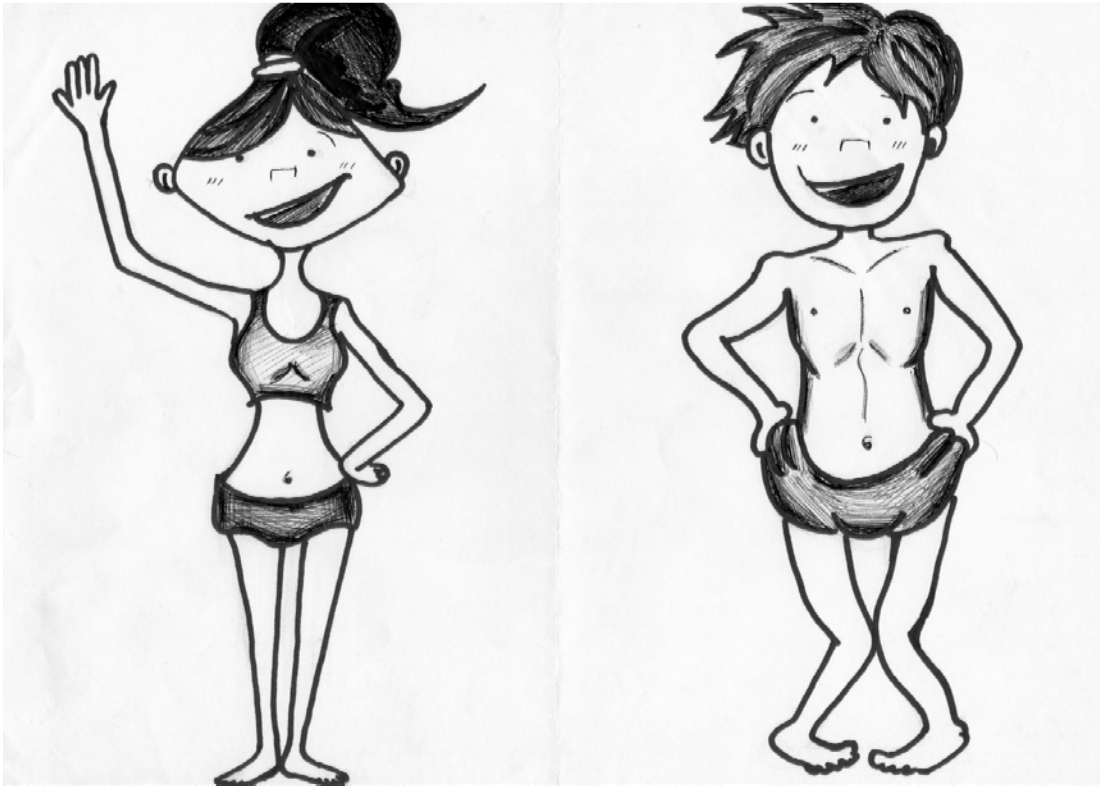

ภาพที่ 3 ไปทำบุญที่วัด

ภาพการ์ตูนเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย

ให้นักเรียนวงกลม หรือกากบาทลงบนภาพบริเวณที่คิดว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ต้องปกปิด

ส่วนที่ 3 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1

เลขที่แบบสอบถาม.....

แบบสอบถาม

เรื่อง ผลของโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม
ป้องกันตนเองของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ส่วนที่ 2. แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วง
ละเมิดทางเพศ(ถูกถามตาม)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเอง

2. แบบสอบถามชุดนี้ใช้สำหรับเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่มีผลใดๆต่อคะแนนสอบของ
นักเรียน

3. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละส่วนอย่างละเอียดจนเข้าใจก่อนลงมือทำ และ
ตอบคำถามตามความเป็นจริงเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด โดยไม่ต้อง
เขียนชื่อ/นามสกุลของนักเรียนลงไปในแบบสอบถามชุดนี้

4. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และนำเสนอ
ผลการวิจัยในภาพรวม ไม่มีการนำเสนอรายบุคคลแต่อย่างใด

5. แบบสอบถามทั้งหมด ใช้เวลาในการตอบประมาณ 30 นาที

ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

(นางสาวศิริรินทร์นา ทศนิยรัตน์)

นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง เติมข้อความลง หรือ ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง () หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. อายุ.....ปี
2. เกรดเฉลี่ย ของเทอมที่ผ่านมา
3. นักเรียนพักอาศัยอยู่กับใครบ้าง.....
4. สมาชิกในบ้านที่นักเรียนสนิทมากที่สุด.....
5. สถานภาพของบิดาและมารดา

() 1. อยู่ด้วยกัน	() 2. แยกกันอยู่
() 3. บิดาหรือมารดาแต่งงานใหม่	() 4. บิดาหรือมารดาเสียชีวิต
6. นักเรียนคิดว่าสัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวปัจจุบันเป็นอย่างไร

() 1. ชอบดูรักใคร่กันดี(ข้ามไปตอบข้อ 7)	() 2. ทะเลาะเบาะแว้งกันบางครั้ง
() 3. ทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อย ๆ	
7. ภายในครอบครัวของนักเรียนมีการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาหรือไม่
8. นักเรียนคิดว่ารายได้ของครอบครัวเพียงพอต่อการใช้จ่ายหรือไม่

() 1. พอใช้	() 2. ไม่พอใช้แต่ไม่เป็นหนี้	() 3. ไม่พอใช้และเป็นหนี้
--------------	-------------------------------	----------------------------
9. นักเรียนหรือคนใกล้ชิดเคยพบเหตุการณ์เหล่านี้หรือไม่ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() 1. ถูกแอบดูตอนอาบน้ำ	() 2. ถูกข่มขืนหรือข่มขืนทางเพศ
() 3. ถูกข่มขืนทางเพศโดยคนนอก	() 4. ได้รับโทรศัพท์ลามก
() 5. ถูกชักชวนให้ฟังหรือพูดคุยเรื่องลามก	() 6. ถูกข่มขืนหรือข่มขืนทางเพศโดยคนในครอบครัว
() 7. ถูกชักชวนให้ดูหนังหรือภาพลามก	() 8. ถูกกอดจูบ
() 9. ถูกจับก้นหรือหน้าอก	() 10. ถูกข่มขืนหรือข่มขืนทางเพศ
() 11. ถูกดูเปลื้องร่างกาย (ในหรือนอกเสื้อผ้า)	() 12. ถูกบังคับหรือขอร้องให้ถอดเสื้อผ้า
() 13. ถูกข่มขืน	

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
 วันที่รับผล 12 มี.ค. 2556
 หน่วยงาน 11 มี.ค. 2556

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
 คำชี้แจง ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสิ่งที่ปฏิบัติ หรือเป็นความจริงมากที่สุด
 โดยที่ *ผู้กระทำ* จะเป็นใคร ไม่ว่านักเรียนจะคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยก็ตาม (ทุกคำตอบจะเป็นความลับ)

ข้อความ	แน่ใจว่า ทำได้	ไม่แน่ใจ ว่าทำได้	ทำ ไม่ได้
1.นักเรียนรู้ว่าเหตุการณ์ใด ไม่ปลอดภัยต่อตัวเอง			
2.นักเรียนรู้สาเหตุที่เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม หรือถูกล่วงเกินทางเพศ			
3.นักเรียนสามารถค้นหาวีธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดได้			
4.นักเรียนรู้ว่าการสวมใส่ร่างกายแบบใด เป็นการลวนลามทางเพศ			
5.นักเรียนคิดว่าจะดูแลและรับผิดชอบตนเองให้ปลอดภัยจากการถูกลวนลามทางเพศได้			
6.นักเรียนคิดว่าจะไม่ทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม หรือเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เช่น การดูภาพหรือวิดีโอโป๊			
7.นักเรียนคิดว่าจะร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นได้เมื่อถูกลวนลามทางเพศ			
8.นักเรียนคิดว่าจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดี เช่น ขอให้ถอดเสื้อผ้า เพื่อแลกกับสิ่งของจากคนรู้จัก			
9.นักเรียนคิดว่าจะไม่รับของจากคนแปลกหน้า			
10.นักเรียนคิดว่าหากตัวเองออกจากเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกลวนลามทางเพศได้			
11.นักเรียนรู้ว่าวัยขบถในร่างกายน่าหึงคนอื่นมาสัมผัส โดยไม่มีเหตุผลอย่างเด็ดขาด			
12. นักเรียนใช้สติเพื่อตัดสินใจแก้ปัญหาเมื่อพบกับเหตุการณ์เสี่ยงต่างๆ เช่น มีคนแปลกหน้าเข้ามาพูดคุยหรือสัมผัสร่างกาย			

ที่โรงเรียนวิจัย 169.1/54
 ปีที่เรียน 1 2 ม.ค. 2555
 ชั้นมคอ 1 1 ม.ค. 2556
 วันออกผล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
 คำชี้แจง ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสิ่งที่ปฏิบัติ หรือเป็นความจริงมากที่สุด
 โดยที่ ผู้กระทำ จะเป็นใคร ไม่ว่านักเรียนจะคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยก็ตาม (ทุกคำตอบจะเป็นความลับ)

ข้อความ	แน่ใจว่า ทำได้	ไม่แน่ใจ ว่าทำได้	ทำ ไม่ได้
1.นักเรียนรู้ว่าเหตุการณ์ใด ไม่ปลอดภัยต่อตัวเอง			
2.นักเรียนรู้สาเหตุที่เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ			
3.นักเรียนสามารถค้นหาวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดได้			
4.นักเรียนรู้ว่าการสัมผัสร่างกายแบบใด เป็นการลวนลามทางเพศ			
5.นักเรียนคิดว่าจะดูแลและรับผิดชอบตนเองให้ปลอดภัยจากการถูกลวนลามทางเพศได้			
6.นักเรียนคิดว่าจะไม่ทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม หรือเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เช่น การดูภาพหรือวิดีโอโป๊			
7.นักเรียนคิดว่าจะร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นได้เมื่อถูกลวนลามทางเพศ			
8.นักเรียนคิดว่าจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดี เช่น ขอให้ถอดเสื้อผ้า เพื่อแลกกับสิ่งของจากคนรู้จัก			
9.นักเรียนคิดว่าจะไม่รับของจากคนแปลกหน้า			
10.นักเรียนคิดว่าจะพาตัวเองออกจากเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกลวนลามทางเพศได้			
11.นักเรียนรู้ว่าวัยขบถในร่างกายน่าห้ามคนอื่นมาสัมผัส โดยไม่มีเหตุผลอย่างเด็ดขาด			
12. นักเรียนใช้สติเพื่อตัดสินใจแก้ปัญหาเมื่อพบกับเหตุการณ์เสี่ยงต่างๆ เช่น มีคนแปลกหน้าเข้ามาพูดคุยหรือสัมผัสร่างกาย			

วันที่กรอกแบบสอบถาม 169.1/54
 ปีที่เรียน 12 มค 2555
 ชั้นเรียน 11 มค 2556
 วิทยาลัย
 จังหวัด
 วิทยาลัย
 จังหวัด
 วิทยาลัย
 จังหวัด

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
วันที่รับผล 12 มี.ค. 2555
วันที่ผลออก 11 มี.ค. 2556

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกฉ้อโกงและมิคทางเพศ
คำชี้แจง ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสิ่งที่ปฏิบัติ หรือเป็นความจริงมากที่สุด โดยที่
ผู้กระทำ จะเป็นใครไม่ว่านักเรียนจะคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยก็ตาม (ทุกคำตอบจะเป็นความลับ)

ข้อความ	ตั้งใจมาก	ตั้งใจปานกลาง	ตั้งใจน้อย
1.นักเรียนตั้งใจว่าจะดูแลตนเองได้อย่างดีที่สุดในเมื่อต้องอยู่คนเดียว			
2.นักเรียนตั้งใจว่าจะไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า			
3.นักเรียนตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้คนแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน			
4.นักเรียนตั้งใจว่าจะไม่ให้ใครถูกเนื้อต้องตัวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร			
5.นักเรียนตั้งใจว่าจะแต่งกายดูระเบียบของโรงเรียน			
6.นักเรียนตั้งใจว่าจะปฏิเสธทันที เมื่อมีคนมาเชื้อเชิญหรือขอร้องให้รูปภาพเปลือย ลามก			
7.นักเรียนตั้งใจว่าจะปฏิเสธเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นผู้ชายที่ชวนนั่งรถมอเตอร์ไซด์กลับบ้านหลังเลิกเรียน			
8.ถ้า ครูผู้ชายนัดให้ไปพบหลังเลิกเรียน นักเรียนตั้งใจว่าจะชวนเพื่อน ไปด้วยทุกครั้ง			
9.ถ้ามีคนอื่นมาถูกเนื้อต้องตัวของฉัน แล้วฉันรู้สึกไม่ชอบ ฉันจะบอกคนคนนั้นทันที			
10.ถ้ามีญาติหรือผู้ชายอื่นเข้ามา โอบกอดนักเรียน แต่นักเรียนรู้สึกไม่ดีนักเรียนจะบอกพ่อแม่ทันที			
11.ถ้ามีใครจะลวนลามทางเพศกับนักเรียน นักเรียนจะบอกคนนั้นว่า อย่าเข้ามาและจะฟ้องผู้ใหญ่ให้รับรู้			
12.นักเรียนตั้งใจว่าจะบอกความลับของตัวเองกับใครสักคนที่ไว้ใจ			

13. ถ้านักเรียนบอกความลับของนักเรียนแล้ว ไม่มีใครเชื่อ นักเรียนตั้งใจว่าจะพยายามเล่าให้ใครที่ไว้ใจได้ฟัง จนกว่าจะมีใครเชื่อ			
14. นักเรียนตั้งใจว่า จะไม่อยู่กับเพศชายสองต่อสอง			
15. นักเรียนตั้งใจว่า จะปกป้องดูแลร่างกายของตัวเองให้ปลอดภัย ไม่ให้ใครมาลวนลามหรือล่วงเกินได้			
16. ทุกครั้งที่ไปไหน นักเรียนตั้งใจว่าจะต้องบอกให้ผู้ใหญ่รับรู้			
17. นักเรียนตั้งใจว่า จะไม่ให้ใครถูกเนื้อต้องตัวบริเวณที่เป็นส่วนซ่อนของร่างกายโดยไม่มีเหตุผลที่สมควรอย่างเด็ดขาด			
18. นักเรียนตั้งใจว่า จะไม่รับสิ่งของหรือเอกสาร จากคนแปลกหน้า			

เลขที่โครงการวิจัย 169.1/54
 วันที่รับรอง 12 มี.ค. 2555
 วิทยมนตรา 11 มี.ค. 2556

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวศิรินทร์ณา ทศนียรัตน์ เกิดวันที่ 15 มีนาคม 2527 ที่ จังหวัดนครสวรรค์ สำเร็จ การศึกษาหลักสูตร พยาบาลศาสตรบัณฑิต จากคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ในปี พ.ศ. 2548 และเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2552 ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพ หอผู้ป่วยบำบัดวิกฤติทารกแรกเกิด ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ โรงพยาบาลรามาธิบดี กรุงเทพมหานคร